

...Το Τελευταίο ΠΑΣΧΑ

**...Το Αστρολογικό Ρολόι τού Θεού
δείχνει ...«Ακριβώς»**

**...Από τον 666
—και υπό καθεστώς Πανδημίας—
θα ξεκινήσει η Μεγάλη Κρίση τού Κόσμου**

Aναμφισβήτητα ζούμε σε μια περίεργη εποχή ...Σε μια εποχή, η οποία, λόγω της πανδημίας του κορωνοϊού και του φόβου που αυτός προκαλεί, εύκολα μπορεί να μετατραπεί σε εποχή μαζικού πανικού και υστερίας ...Μια εποχή, η οποία μοιάζει με άλλες τρομακτικές εποχές τις οποίες έχει ξαναζήσει η ανθρωπότητα στο παρελθόν, είτε λόγω θανατηφόρων επιδημιών είτε λόγω δεισιδαιμονιών και προλήψεων ...Εποχές απόγνωσης, στις οποίες ο άνθρωπος, πιστεύοντας πως φτάνει το Τέλος του Κόσμου, πανικοβλήθηκε και αντέδρασε με τρόπο ακραίο ...Εποχές αγωνίας για την υγεία του, όπως για παράδειγμα η εποχή της πανούκλας, που θέριζε τον κόσμο και είχε σκορπίσει τον τρόμο ...Εποχές φόβου για την «ψυχή» του, όπως το 666 μ.Χ. που η «αρρώστια» της δεισιδαιμονίας επίσης «θέριζε» τον κόσμο και είχε προκαλέσει μαζική υστερία και πανικό.

Αυτές είναι δύσκολες εποχές, γιατί πάντα προκαλούν τον φόβο και φέρνουν τον άνθρωπο αντιμέτωπο με τις μεγάλες και θεμελιώδεις υπαρξιακές του αγωνίες, τις οποίες ο αγώνας της καθημερινότητας τις «θάβει» βαθιά μέσα του, αλλά μία μεγάλη πρόκληση τις επαναφέρει μπροστά του στην πιο οξεία τους μορφή ...Αγωνίες, οι οποίες «αναδύονται» ανεξέλεγκτα και θέτουν κρίσιμα ερωτήματα, τα οποία δύσκολα απαντώνται υπό καθεστώς φόβου και απόγνωσης ...Ερωτήματα, τα οποία αναγκάζουν τον άνθρωπο να στρέψει το βλέμμα του προς τον Ουρανό, για να βρει μια ελπίδα και παρηγοριά ...Να βρει κάπου να «πιαστεί», για να συνεχίσει τη ζωή του.

Σε αυτές τις δύσκολες στιγμές της προσωπικής απομόνωσης —και εξαιτίας του φόβου— οι σκέψεις πάντα γίνονται «βαθύτερες» και «αγγίζουν» θέματα, τα οποία ο άνθρωπος δεν θέλει να «αγγίζει» ...Σκέψεις, οι οποίες φέρνουν στην «επιφάνεια» όλα τα μεγάλα ερωτήματα που προκαλούν τους μεγάλους εφιάλτες και βέβαια και τις μεγάλες προσδοκίες. Τι πρέπει να κάνουμε για να σωθούμε, όταν το πρόβλημα το οποίο καλούμαστε ν' αντιμετωπίσουμε ξεπερνάει κατά πολύ τις προσωπικές μας δυνάμεις; Πώς πρέπει να αντιδράσουμε; Είμαστε μόνοι μας σ' αυτήν την τρομερή περιπέτεια, που απειλεί την ίδια μας την ύπαρξη; Υπάρχει ή δεν υπάρχει Θεός; Τιμωρούμαστε ως άνθρωποι για κάτι κακό που κάναμε ή όλα αυτά τα οποία βιώνουμε είναι μέσα στη λειτουργία της φύσης κι εμείς απλά είμαστε μια άτυχη γενιά, που ζούμε τη λάθος εποχή; ...Υπάρχει ή δεν υπάρχει ελπίδα για μια «άνωθεν» βοήθεια, έστω και της τελευταίας στιγμής; ...Όλα όσα βίωσε η ανθρωπότητα μέσα σε μια πορεία αιώνων έγιναν βάση ενός Σχεδίου ή ήταν απλά αποτέλεσμα της τύχης;

Αυτή βέβαια είναι και η μεγαλύτερη απορία του ανθρώπου ...Φτάσαμε εδώ όπου φτάσαμε επειδή υπάρχει Θεός που μας κατευθύνει με απόλυτη ακρίβεια βάση κάποιου δικού Του Σχεδίου ή φτάσαμε κατά τύχη, όπως ισχυρίζεται ο μεθύστακας Δαρβίνος; ...Κάποιος μηχανικός έβαζε τις πέτρες τη μία επάνω στην άλλη βάση σχεδίου ή μια τυχαία πλημμύρα τις «ανακάτεψε» κι απλά εμείς βρήκαμε ένα καταφύγιο στα κενά τους, που το ονομάσαμε Οίκο; ...Ο Θεός μάς αποκαλύφθηκε ο ίδιος

για να μας βοηθήσει ή εμείς Τον επινοήσαμε μόνοι μας, για να καλύψουμε τις ανάγκες και τις ανασφάλειές μας; ...Αν υπάρχει Σχέδιο, μήπως έφτασε η ώρα να το ανακαλύψουμε; ...Αν υπάρχει τέτοιου είδους και κλίμακας Σχέδιο, αυτό δεν θα αποκαλύψει με τη σειρά του την ύπαρξη του Ίδιου του Θεού;

Αν το καταλάβουμε αυτό, θα δούμε με άλλο μάτι ολόκληρη την ιστορική πορεία τής ανθρωπότητας και βέβαια τη σχέση της με τον Θεό. Θα ξεκινήσουμε λοιπόν τη σκέψη μας από τα βασικά και των οποίων η αντικειμενικότητα δεν μπορεί να αμφισβητηθεί σε καμία περίπτωση. Όποιο κι αν είναι ένα σχέδιο, όποιο κι αν είναι το αντικείμενό του, μία είναι η απαραίτητη παράμετρος την οποία πρέπει να διαθέτει, ώστε να μπορεί αυτό να χαρακτηριστεί ως «Σχέδιο» ...Η παράμετρος του ΧΡΟΝΟΥ. Είτε ανακατεύεις συστατικά για να φτιάξεις ένα φάρμακο είτε βάζεις πέτρες πάνω σε πέτρες για να φτιάξεις ένα οικοδόμημα, πρέπει να έχεις ένα χρονοδιάγραμμα, για ν' αποδείξεις ότι έχεις σχέδιο και άρα ότι ξέρεις τι κάνεις. Ξεκινάς ν' ανακατεύεις συστατικά για να φτιάξεις ένα φάρμακο, προκειμένου να θεραπεύσεις κάποιον, αλλά πρέπει να γνωρίζεις ότι έχεις χρόνο περιορισμένο —που είναι ο χρόνος εκείνος κατά τον οποίο ο ασθενής βρίσκεται εν ζωή και άρα το έχει ανάγκη—. Ξεκινάς να χτίζεις ένα σπίτι και πρέπει να γνωρίζεις για ποιον προορίζεται αυτό, ώστε να μπορείς να καθορίσεις τα χρονικά σου περιθώρια.

Αναγκαστικά, λοιπόν σε ένα σχέδιο, θα πρέπει να προβλέπεται η παράμετρος του χρόνου, εφόσον δεν υπάρχει δημιουργία η οποία να απαιτεί κόπο για την περάτωσή της και να μην έχει μία λειτουργική στόχευση ...Δεν λες «ξεκινώ να χτίζω κι ό,τι βγει, ώστε εκ των υστέρων να δούμε τι περίπου έγινε και σε ποιον θα μπορούσε να είναι χρήσιμο». Πρέπει στο παράδειγμά μας να ξέρεις, αν αυτό, το οποίο σχεδίασες και κοπιάζεις για να κατασκευάσεις, θα το κατοικήσεις ο ίδιος ή το παιδί σου ή το εγγόνι σου ...Δεν φτιάχνεις το δικό σου σπίτι βάση σχεδίου, το οποίο θα απαιτήσει για την ολοκλήρωσή του μεγαλύτερο χρόνο από τη διάρκεια της ζωής σου, γιατί στην περίπτωση αυτήν λέγεται ...«τάφος». Δεν φτιάχνεις σπίτι για το παιδί σου, το οποίο δεν μπορείς να του το παράσχεις όταν θα το έχει ανάγκη ...διαφορετικά θα το «χάσεις», γιατί θ' αναγκαστεί να φύγει, μη μπορώντας να καλύψει την ανάγκη του.

Αυτό ακριβώς περιγράφεται σε ένα «σχέδιο» και γι' αυτόν τον λόγο συμπεριλαμβάνεται μέσα σ' αυτό απαραίτητως και η παράμετρος του χρόνου. Ένα σχέδιο αναγκαστικά προβλέπει τον χρόνο, ώστε αυτό το οποίο κάνεις να είναι χρήσιμο για τον λόγο που το κάνεις. Ο χρόνος είναι μέγεθος μετρήσιμο. Όμως, για να μετρηθεί ένα αιώνιο φυσικό μέγεθος, θα πρέπει να υπάρχει ένας κατάλληλος μηχανισμός ακριβείας, ο οποίος θα πρέπει επίσης να λειτουργεί αιώνια, ώστε να επιτρέψει αυτήν την μακράιωνη διαδικασία ...Ένας μηχανισμός, όπως είναι το ρολόι ...Ένα αιώνιο ρολόι, το οποίο θα μετρήσει δισεκατομμύρια στιγμές, οι οποίες θα επαναλαμβάνονται με τον ίδιο κι απαράλλαχτο τρόπο ...Στιγμές, οι οποίες, προστιθέμενες η μία στην άλλη, θα ορίζουν τον χρόνο και το άπειρό του «βάθος».

Από τη στιγμή λοιπόν που ισχυριζόμαστε ότι ο Θεός δρομολόγησε ένα Μυστικό Σχέδιο, θα έπρεπε να ορίσει και το χρονοδιάγραμμα του Σχεδίου αυτού ...Υποχρεωτικά ...Πώς αλλιώς θα αξιολογούσαμε τα αποτελέσματα σε μια τελική φάση; Στην εποχή που το Σχέδιο αυτό ξεκίνησε, πώς μπορούσε να μετρηθεί ο χρόνος; Πώς θα μπορούσε να υπάρξει ένας τέτοιος μηχανισμός καταμέτρησης του χρόνου, που να είναι ακριβείας και ταυτόχρονα να είναι ορατός απ' ΟΛΟΥΣ τους ανθρώπους, εφόσον τους αφορούσε ΟΛΟΥΣ; ...Μόνον η περιοδικότητα των κινήσεων των Πλανητών θα μπορούσε καλύψει όλες αυτές τις προδιαγραφές και τις ανάγκες ταυτόχρονα ...Να περιλαμβάνει κινήσεις

απόλυτης χρονικής ακριβείας —γιατί αυτό το είχε ανάγκη η αξιοπιστία τού Σχεδίου τού Θεού— και ταυτόχρονα ως μηχανισμός να είναι ορατός απ' όλους τους ανθρώπους, όπου κι αν αυτοί κατοικούσαν στον Πλανήτη.

Ο άνθρωπος, όπου κι αν βρισκόταν, θα έπρεπε να μπορεί να σηκώνει το κεφάλι του και να «βλέπει» το «ρολόι». Το αν θα γνώριζε να το διαβάσει και το πώς θα γινόταν αυτή η εκπαίδευση ήταν ένα άλλο θέμα, το οποίο θα λυνόταν σε μια επόμενη φάση. Γι' αυτόν τον λόγο, λοιπόν, ο Θεός δημιούργησε τότε το ουράνιο ρολόι ...Στην κυριολεξία ένα ρολόι, εφόσον είναι φτιαγμένο με τη λογική τής κοινής ωρολογοποιίας. Τι σημαίνει αυτό; Ας σκεφτούμε με τον πιο συμβατικό τρόπο. Ποια είναι τα στοιχεία εκείνα, τα οποία συνθέτουν ένα ρολόι και του επιτρέπουν να «μετρά» τον χρόνο; ...Δύο πράγματα ...Ένας μηχανισμός ακριβείας κι ένα καντράν. Δεν μπορεί να υπάρξει ρολόι, όταν δεν υπάρχει κάτι από αυτά τα δύο. Το καντράν είναι αυτό, το οποίο μετατρέπει την περιοδικότητα των άπειρων πανομοιότυπων κινήσεων ενός μηχανισμού ακριβείας σε μετρήσιμο μέγεθος.

Κάτι ανάλογο έκανε και ο Θεός. Δημιούργησε το ρολόι Του με μια λειτουργία πανομοιότυπη μ' αυτήν του κοινού ρολογιού. Οι πλανητικές κινήσεις είναι απόλυτα περιοδικές και άρα το πλανητικό μας σύστημα λειτουργεί ως ένας μηχανισμός ακριβείας. Το πρώτο πρόβλημα ήταν ήδη λυμένο. Όμως, για να έχει νόημα —και άρα για να είναι εκμεταλλεύσιμο— το χαρακτηριστικό αυτό, θα έπρεπε να εφευρεθεί κι ένα «καντράν» ...Ένα «καντράν», το οποίο να μπορεί να «μεταφράζει» τη σταθερή περιοδική κίνηση των Πλανητών σε συνεχή χρόνο ...Ένα «καντράν», το οποίο υποχρεωτικά πρέπει ο άνθρωπος να είναι σε θέση να το βλέπει απ' όπου κι αν βρίσκεται, και άρα να μπορεί να βλέπει την «ώρα». Αυτό το καντράν είναι απόλυτα όμοιο με ένα δωδεκάωρο καντράν αναλογικού ρολογιού και βρίσκεται στον Ουράνιο θόλο. Απλά, αντί για ώρες, έχει τα ζωδιακά σύμβολα ...Το «ρολόι» ήταν έτοιμο.

Θα το έβλεπαν καί οι δύο ενδιαφερόμενοι ταυτόχρονα, απλά από διαφορετική πλευρά ...Ένα ρολόι, το οποίο ο «τεράστιος» Θεός θα το έβλεπε από επάνω —όπως βλέπει κάποιος το ρολόι του— και ο «μικροσκοπικός» άνθρωπος θα το έβλεπε από κάτω, όπως βλέπουμε το ουράνιο στερέωμα. Αυτό, το οποίο απέμενε, ήταν η εκπαίδευση εκείνων που τους αφορούσε —πέραν του Θεού—. Αυτό έγινε την Εποχή ακριβώς που ο Θεός —ανάμεσα στις άλλες γνώσεις— έδωσε τις γνώσεις τής Αστρονομίας αλλά και της Αστρολογίας στον άνθρωπο. Ποια είναι όμως η διαφορά τους και ποια η μεταξύ τους σχέση;

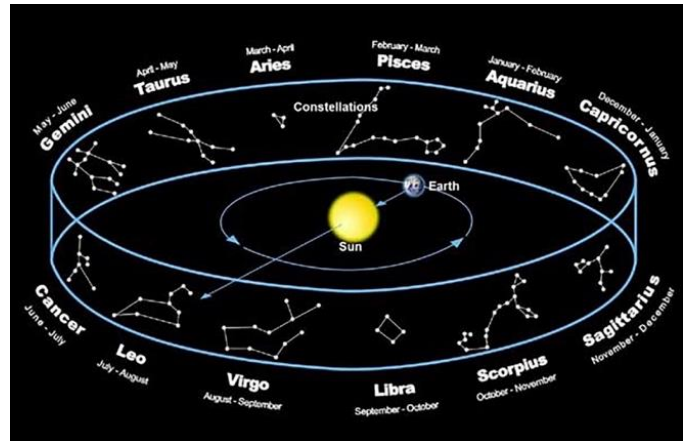
Η αστρονομία είναι η τεχνική γνώση τού «μηχανισμού» τού ρολογιού ...Το εγχειρίδιο λειτουργίας τού μηχανισμού ...Ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί η «μηχανή» του και τα χαρακτηριστικά των «γριναζιών» του ...Η γνώση των διάφορων περιοδικών κινήσεων των πλανητών του ...Η γνώση των τροχιών τους. Η αστρολογία —από την άλλη πλευρά— είναι το «αφήγημα» του «καντράν». Αυτές είναι δύο γνώσεις, οι οποίες είναι τελείως διαφορετικές μεταξύ τους, αλλά λειτουργούν απολύτως συμπληρωματικά και είναι καθαρά Δωρεά

τού Θεού προς τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος δεν μπορούσε από μόνος του ν' αναπτύξει ούτε τη μία ούτε την άλλη.

Αυτό το οποίο λέμε δεν είναι κάτι το περίεργο, που δεν μπορεί ν' αποδειχθεί. Είναι πρακτικά αδύνατον ο θνητός άνθρωπος —ειδικά των αρχαίων χρόνων— με μόνο μέσο την παρατήρηση να καταλάβει το πώς «λειτουργεί» το πλανητικό σύστημα ...Να καταλάβει δηλαδή τις βασικές αρχές της αστρονομίας. Είναι πολύ «θνητός» για να ζήσει τόσο, ώστε να καταλάβει περιοδικά φαινόμενα, των οποίων οι συχνότητες είναι της τάξεως των αιώνων ...και ο άνθρωπος στη ζωή του βλέπει «ακινησία» ...Πόσο μάλλον όταν δεν «βλέπει» καθόλου —σε εποχές χωρίς καθόλου τεχνολογία τηλεσκοπίων κλπ.— ...Πόσο μάλλον όταν δεν υπάρχει τεχνολογία επικοινωνίας και άρα χωρίς καμία «συνέχεια» της συλλογικής γνώσης, ώστε ο ένας παρατηρητής να αφήνει κάποια «κληρονομιά» στον επόμενο μέχρι να συγκεντρωθεί τόση γνώση, ώστε να δημιουργηθεί ένας αστρονόμος ...Ούτε θεωρητική περίπτωση δεν υπήρχε για ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Απλά πράγματα ...Ένας κοινός άνθρωπος, ακόμα κι αν του δείξει κάποιος τον ουρανό και του κάνει περιγραφή τού στερεώματος, είναι αδύνατον να συγκρατήσει κάτι πέρα από τα απολύτως στοιχειώδη, τα οποία είναι πρακτικά μη αξιοποιήσιμα και άρα άνευ αξίας. Ακόμα και σήμερα, με τις γνώσεις που έχει ο μέσος άνθρωπος από το σχολείο του και τη γενικότερη ενημέρωσή του περί διαστήματος, δεν αλλάζει κάτι δραματικά στη δυνατότητά του ν' αντιληφθεί κάτι περισσότερο και πιο ουσιαστικό από τα απολύτως στοιχειώδη. Αυτό είναι και η απόδειξη ότι η αστρονομία —ως Γνώση— δόθηκε από τον ίδιο τον Θεό, εφόσον ήταν αδύνατον από τον άνθρωπο να την επινοήσει στους χρόνους που αυτή εμφανίστηκε.

Η λειτουργία τού πλανητικού συστήματος μόνον από έναν Αθάνατο θα μπορούσε να είναι γνωστή μέσω της εμπειρικής παρατήρησης, εφόσον μόνον αυτός θα είχε τη δυνατότητα να παρακολουθήσει την περιοδικότητα των κινήσεων των Πλανητών. Αθάνατος, όμως, που να είχε διαστημική γνώση από τα προϊστορικά χρόνια μόνον ο Θεός μπορούσε να είναι. Επιπλέον, είναι και τόσο εκτεταμένο το αντικείμενό της, που ακόμα και έτοιμη να την πάρει κάποιος τη γνώση αυτήν, θα πρέπει να τη μελετά για χρόνια, προκειμένου να κατανοήσει τη λειτουργία της —όπως συμβαίνει με όλες τις φυσικές επιστήμες— ...Θα πρέπει να συνδυάζει γνώσεις μαθηματικών και στατιστικής, για να μπορεί να υπολογίζει τροχιές και χρόνους από Πλανήτες, οι οποίοι κινούνται διαρκώς και τους οποίους στις περισσότερες των περιπτώσεων δεν βλέπει καν.

Όμως, αυτή η Γνώση ήταν απαραίτητο να δοθεί στον άνθρωπο, γιατί έπρεπε ένα «ρολόι» ν' αρχίσει να μετράει τον χρόνο τού Σχεδίου. Στο σημείο αυτό έρχεται η αστρολογία να συμπληρώσει το «ρολόι». Η αστρολογία είναι το «αφήγημα» της αστρονομίας ...Το «σενάριο», το οποίο περιγράφει το «καντράν» τού «ρολογιού» ...Το «σενάριο», το οποίο μετατρέπει πανομοιότυπες κινήσεις Πλανητών σε περιγραφή τού χρονοδιαγράμματος ενός Σχεδίου ...Αυτό, το οποίο επάνω του έχει «καρφωμένα» τα προκαθορισμένα σημεία απ' όπου «περνάνε» —μόνοι τους ή σε συνδυασμούς—

οι Πλανήτες και το οποίο για κάποιον —ο οποίος έχει την ανάλογη γνώση— έχει μια πολύ συγκεκριμένη ερμηνεία.

Όπως είπαμε για την αστρονομία, έτσι και στην περίπτωση της αστρολογίας, θεωρούμε απολύτως δεδομένο ότι και αυτή η Γνώση δόθηκε απευθείας από τον Θεό. Το σενάριο του «καντράν» ήταν αδύνατον να το επινοήσει ο άνθρωπος μόνος του. Δεν μπορείς να φανταστείς πώς είναι το σχέδιο κάποιου, αν δεν στο αποκαλύψει ο ίδιος ...Δεν είσαι σε θέση να ξέρεις καν αν υπάρχει σχέδιο, όχι να ξέρεις ποιο είναι αυτό. Και αυτή η Γνώση πρέπει να μελετάται με τον τρόπο που μελετάται μια επιστήμη, εφόσον πρέπει να «πατάει» επάνω στα ιστορικά γεγονότα, για να αποδεικνύεται η αλήθειά της. Πρέπει ο αστρολόγος να έχει μεγάλη γνώση και άριστη αντίληψη περί της ιστορίας, αν θέλει να μελετάει με ακρίβεια και εγκυρότητα αυτά τα οποία «βλέπει».

Από τη στιγμή λοιπόν που θεωρούμε ότι ο Θεός δρομολόγησε ένα Μεγάλο Σχέδιο, το οποίο αφορούσε την ανθρωπότητα στο σύνολό της, θα έπρεπε να λύσει το θέμα της χρονομέτρησης ...Έπρεπε να δώσει τους «πυρήνες» αυτών των Γνώσεων έτοιμες στους ανθρώπους, ώστε να ξεκινήσει η διαδικασία της «πορείας» τού ανθρώπινου είδους προς τον τελικό του προορισμό ...Δεν γινόταν διαφορετικά. Ο Θεός «απέβαλε» τον άνθρωπο από τον Παράδεισο, αλλά του έδωσε κι ένα «ρολόι», για να τον ενημερώσει για το πότε θα ξαναγυρίσει ...Τον έβαλε σε δουλειά και του υποσχέθηκε τον πιο πλούσιο μισθό που θα μπορούσε ποτέ αυτός να ονειρευτεί. Από τη στιγμή εκείνη μπήκαμε σε ένα τεράστιο «εργοτάξιο» για να «δουλέψουμε» και —όπως ακριβώς συμβαίνει σε όλα τα «εργοτάξια»— υπήρχε μπροστά μας μόνιμα ένα απόλυτα εμφανές «ρολόι», για να βλέπουμε πότε θα τελειώσει το «μεροκάματό» μας. Απλά έπρεπε να μάθουμε πώς λειτουργεί το ρολόι αυτό, και αυτό και έγινε. Γι' αυτόν τον λόγο ο Θεός μάς αποκάλυψε την Αστρολογία. Δεν μας την αποκάλυψε για να βλέπουμε πότε θα βρούμε σύντροφο ή πότε θα αγοράσουμε ένα χωράφι, αλλά για να γνωρίζουμε το μέγεθος του χρόνου σε σχέση με ένα Σχέδιο που βρίσκεται σε εξέλιξη.

Επειδή ο Θεός είχε απόλυτη γνώση τού Σχεδίου, επάνω σ' αυτό το μυστηριώδες «καντράν» μάς περιέγραψε την πορεία τού «έργου», ώστε να γνωρίζουμε από πού έχουμε ξεκινήσει και πού βρισκόμαστε ανά πάσα στιγμή. Δεν δημιούργησε ένα απλό καντράν με κάποιους απρόσωπους αριθμούς, όπως συμβαίνει με τα κοινά ρολόγια ...Δημιούργησε ένα καντράν πολύ πιο αναλυτικό και όμορφο, εφόσον έδινε μία εικόνα για κάθε «ώρα» του. Όλα αυτά, για να μας ενημερώνει για την πορεία τού «έργου» ...Για να γνωρίζουμε πόσο περίπου χρόνο απαιτεί το Σχέδιο στο σύνολό του ...Για να γνωρίζουμε πόσο περίπου διαρκεί η κάθε φάση του ...Για να γνωρίζουμε ανά πάσα στιγμή εμείς οι ίδιοι σε ποια φάση βρισκόμαστε κι αν μας αφορά —ως θνητούς ανθρώπους— το τελικό αποτέλεσμα.

Η λογική αυτού του οποίου λέμε είναι απλή ...Είναι ένα εξειδικευμένο ρολόι, το οποίο έχει μία απολύτως προσδιορισμένη χρηστική αξία. Είναι σαν να φτιάχνει ένας πατέρας ένα ρολόι για το παιδί του και, αντί για ώρες, να περιγράφει εργασίες και καθήκοντα, προκειμένου να το ενημερώνει ...Αντί να γράφει «1», γράφει «γεύμα» ...Αντί να γράφει «2», γράφει «ξεκούραση» ...Διάβασμα, γυμναστική, περίπατος κλπ., μπορεί να καταλαμβάνουν ωριαία «διαμερίσματα» αυτού του καντράν και να περιγράφουν ό,τι ακριβώς έχει ο πατέρας στο μυαλό του ως πρόγραμμα ...Να βλέπεις το «ρολόι» και να γνωρίζεις ακριβώς τι πρέπει να κάνεις την ώρα εκείνη, αλλά και τις επόμενες. Στο «ρολόι» τού Θεού περιγράφονται όλες οι φάσεις τού Σχεδίου, τις οποίες έπρεπε να γνωρίζει ο άνθρωπος, για να είναι σίγουρος —πάνω απ' όλα ο ίδιος ο άνθρωπος— ότι τα πάντα γίνονται με Σχέδιο και όχι στην τύχη ...Για να παραμένει ήσυχος ότι ο κόπος του «μετριέται» και δεν πηγαίνει στο βρόντο.

Η αστρολογία τής καθημερινότητας είναι κάτι το διαφορετικό, αλλά έχει απόλυτη σχέση μ' αυτήν την κατάσταση ...Είναι μια πανάρχαια τέχνη, η οποία χρησιμοποιεί Γνώσεις τού Θεϊκού Σχεδιασμού και τις συνδυάζει με την εμπειρική της εκείνη, η οποία προκύπτει μέσα από τη συνεχή επανάληψη των ίδιων περιοδικών φαινομένων ...Είναι μια τέχνη, την οποία οι δήθεν μορφωμένοι αμφισβητούν, αλλά στην πραγματικότητα όλοι την παρακολουθούν —έστω και κρυφά—. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που η αστρολογία είναι το μόνο πράγμα που συνδέει απόλυτα από τον Πάπα και τον Πρόεδρο μιας υπερδύναμης ή πολυεθνικής μέχρι την κομμώτρια ή τον ντελιβερά τής γειτονιάς.

Αυτή η τέχνη εκμεταλλεύεται μια Ανώτερη Γνώση, η οποία αφορά την ανθρωπότητα σε όλα αυτά τα καθημερινά και τα οποία αφορούν τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Εκμεταλλεύεται την ομοιότητα που υπάρχει μεταξύ τού θνητού ανθρώπου και του Αθάνατου ΑΝΘΡΩΠΟΥ —δηλαδή της ανθρωπότητας— και «δουλεύει» πάνω σ' αυτό. Εκμεταλλεύεται τη σχέση τού Ενόσ Θεού —που είναι το «κέντρο»— με τον άνθρωπο, ο οποίος «περιστρέφεται» γύρω από Αυτόν, σε όλες τις κλίμακες. Τι σχέση μπορεί να έχει ο θνητός άνθρωπος με ένα τέτοιο χρονοβόρο Σχέδιο, το οποίο αφορά τον Αθάνατο ΑΝΘΡΩΠΟ; ...Απλή ...Από τον ίδιο αριθμό στο καντράν περνά τόσο ο «βαρύς» και «αργός» δείκτης των ωρών όσο και ο «ελαφρύς» και «γρήγορος» δείκτης των δευτερολέπτων.

Πώς λειτουργεί αυτό; Οι αστρολόγοι βλέπουν πότε γεννήθηκε κάποιος και, αφού τον «τοποθετήσουν» στο «καντράν» και άρα του δώσουν το ζώδιό του σε σχέση με τον Θεό —και άρα το Κέντρο τού ζωδιακού κύκλου—, μπορούν και «βλέπουν» μια συνέχεια στη ζωή του, εφόσον οι θέσεις των ζωδίων είναι πάντα σταθερές ...Πάντα ο Υδροχόος θα βρίσκεται ανάμεσα στον Αιγόκερω και τους Ιχθείς ή ο Ταύρος θα βρίσκεται ανάμεσα στον Κριό και τους Διδύμους. Αν λοιπόν γνωρίζεις τα ειδικά χαρακτηριστικά τής κάθε Εποχής, μπορείς να κάνεις μια «προβολή» στον κοινό άνθρωπο και να έχεις ένα αποτέλεσμα, το οποίο η εμπειρία συνεχώς βελτιώνει.

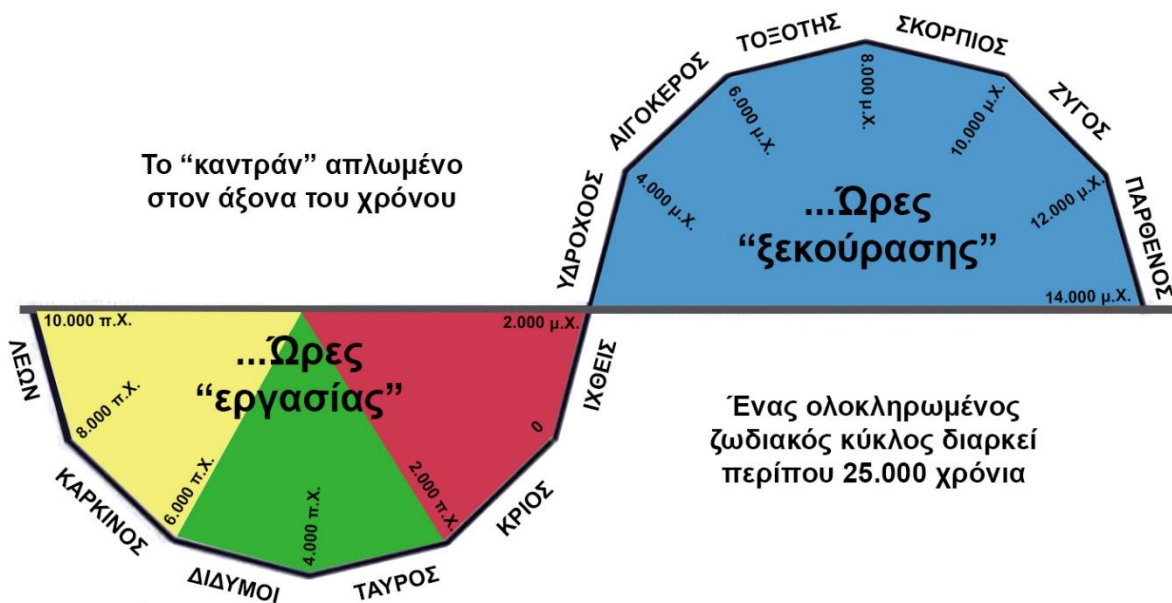
Με τη γνώση αυτήν —ως μέσον— οι αστρολόγοι μπορούν να βλέπουν το «ρολόι» και να το διαβάζουν. Όταν βλέπουν τον «ωροδείκτη», μιλάνε γενικά για την ανθρωπότητα στο σύνολο του χρόνου. Όταν βλέπουν τον «λεπτοδείκτη», μιλάνε για μια μεγάλη χρονική περίοδο. Όταν βλέπουν τον «δευτερολεπτοδείκτη», μιλάνε για την τρέχουσα χρονιά και όταν φτάσουν πια στα δέκατα ή στα εκατοστά τού δευτερολέπτου, βλέπουν τον άνθρωπο που βρίσκεται απέναντί τους. Πάντα το «σενάριο» είναι το ίδιο και απλά τα δεδομένα, τα οποία αφορούν την κάθε Εποχή —και άρα το κάθε Ζώδιο— τα προσαρμόζουν στην κλίμακα που κάθε φορά επιλέγουν να ερμηνεύσουν, εφόσον υπάρχει η ομοιότητα αυτή.

Το Σενάριο του «καντράν» και το Μυστικό Σχέδιο του Θεού.

Ο ΧΡΟΝΟΣ αποδεικνύει το ΣΧΕΔΙΟ και το ΣΧΕΔΙΟ αποκαλύπτει τον ΘΕΟ

Το «μεροκάματο» του Ανθρώπου.

Ανοίγουμε το «καντράν» τού θεϊκού ρολογιού στο πανανθρώπινο «εργοτάξιο».

Επειδή ο Θεός έφτιαξε τον άνθρωπο «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν» Του, ευνόητο είναι ότι και η «εργασία» που τον έβαλε να ολοκληρώσει θα έχει την ανάλογη ομοιότητα στη διαχείριση του χρόνου.

6 διαστήματα χρόνου «εργασίας» και μετά ακολουθεί η «ξεκούραση».

Η κλίμακα είναι ανάλογη μ' Αυτόν που εργάζεται...

...Έξι ημέρες, αν ο «Εργαζόμενος» είναι ο Θεός...

...Έξι Εποχές των δύο χιλιάδων χρόνων, αν ο εργαζόμενος είναι ο θνητός άνθρωπος.

Ο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν τού Θεού άνθρωπος εργάστηκε —όπως και ο Πατέρας του— έξι «εξειδικευμένα» διαστήματα χρόνου για τη δημιουργία τού δικού του Κόσμου.

Το έβδομο διάστημα θα «ξεκουραστεί» ...για ν' απολαύσει για πάντα τον καρπό τού κόπου του.

Αυτή είναι η «Μεγάλη Εβδομάδα» των παθών του Ανθρώπου.

Έξι μεγάλες και δύσκολες «ημέρες» κόπου και παθών
και η Έβδομη «ημέρα» τής Ανάστασης ...της Χαράς και της Ξεκούρασης.

Εποχή του Λέοντα

1^η «ημέρα» εργασίας...

...χαμόγελα πρόσληψης, υπερηφάνεια, συγχαρητήρια για την επιτυχία κλπ.

Εποχή του Καρκίνου

2^η «ημέρα» εργασίας...

...χαλαρά, μέχρι να δοθούν οι «ειδικότητες» και τα περίφημα πλέον «job descriptions».

Εποχή των Διδύμων

3^η «ημέρα» εργασίας...

...και τέρμα τα αστεία ...ξεκίνησε η σκληρή εργασία.

Ο Θεός εκτός από Πατέρας είναι και εργοδότης, και μάλιστα σκληρός.

Εποχή του Ταύρου

4^η «ημέρα» εργασίας, και «κόλαση»...

...ιδρώτας και πουθενά «φως».

Το «εργοτάξιο» φαίνεται πως έχει πολύ δουλειά μπροστά του.

Ο Πατέρας άφαντος και πολλοί αρχίζουν τα κλάματα...

Εποχή του Κριού

5^η «ημέρα» εργασίας...

...ένα μικρό διάλειμμα

...λίγη «κουβέντα» με τον Πατέρα που εμφανίζεται στιγμιαία στο «εργοτάξιο»

και μετά πάλι τα κεφάλια «μέσα»

Εποχή των Ιχθύων

6^η «ημέρα» εργασίας...

...Ξανά απελπισία και «κόλαση» με μια απίστευτη κούραση,

που κάνει τον άνθρωπο ανυπόμονο, δύστροπο

και έτοιμο να καταστρέψει ακόμα κι αυτά που ο ίδιος έφτιαξε.

Εποχή του Λέοντα

Αυτή η Εποχή είναι η πρώτη όπου ο άνθρωπος έρχεται σε «επαφή» με τον Δημιουργό του και άρα ξεκινάει το Σχέδιο, το οποίο είναι και το μεγάλο κέρδος αυτής της «επαφής». Ο άνθρωπος, ως ζωικό είδος, έχει μάθει να επιβιώνει στο εχθρικό φυσικό περιβάλλον και είναι πλέον έτοιμος να γίνει ο κυρίαρχος του ζωικού βασιλείου ...Ο γυμνός άνθρωπος, χωρίς τη γούνα των θηρίων ...Ο άοπλος άνθρωπος, χωρίς τα δόντια και τα νύχια των ανταγωνιστών του ...Ο «αργός» άνθρωπος, που το γέννημά του απαιτεί πολλά χρόνια για να αυτονομηθεί στο επίπεδο της επιβίωσης ...Ο έξυπνος άνθρωπος, ο οποίος πρέπει τα πάντα να τα υποκαταστήσει με το μυαλό του ...και τα καταφέρνει σε ένα εξαιρετικά δύσκολο και απαιτητικό φυσικό περιβάλλον.

Ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος ντύνεται, σπλίζεται και εκτελεί στρατηγικές, για να εξαλείψει τα φυσικά του μειονεκτήματα έναντι των ανταγωνιστών του ή των θηραμάτων, είναι πλέον έτοιμος για την «επαφή» ...Τότε γίνεται «Χριστός» ...Παίρνει το «Χρίσμα» τού Θεού ...Γίνεται ο ίδιος μια «πλατφόρμα», η οποία μπορεί να κουβαλήσει τη Σοφία τού Θεού ...Γνωρίζει τον Θεό και γίνεται κοινωνός υψηλών Σχεδίων ...Γνωρίζει τον Θεό και μπορεί να γίνει η ενσάρκωσή Του. Αυτό κάνει την Εποχή αυτή μια Εποχή απόλυτης υπερηφάνειας. Ο άνθρωπος είναι για πρώτη φορά περήφανος για τον εαυτό του και γι' αυτά που μέχρι εκείνη τη στιγμή έχει καταφέρει μόνος του και τον κάνουν να ξεχωρίζει μέσα στη Φύση ...«Λάμπει» ανάμεσα σε όλα τα υπόλοιπα είδη τού ζωικού βασιλείου.

Με την αξία του και το μυαλό του γίνεται το κορυφαίο χερσαίο είδος και λαμβάνει το σύμβολο που του ταιριάζει ...Ο Θεός, μέσω του ανθρώπου, ως Λέοντα, είχε πλέον εμφανιστεί επί Γης. Τα παιδιά του, οι άνθρωποι —όπως και οι λέοντες—, επιβιώνουν σε μικρές αγέλες. Έτσι περίπου λειτουργούσε εκείνη την Εποχή το ανθρώπινο είδος ...Ήταν ακόμα ολιγομελές και επιβίωνε σε μικρές οικογενειακές ομάδες νομαδικού τύπου, «ακολουθώντας» εποχές και τροφή. Όμως, ο άνθρωπος είχε γνωρίσει τον Πατέρα Θεό τού Ουρανού και είχε πλέον εδραιώσει την παρουσία του επάνω στη μητέρα-Γη ...Η Εποχή αυτή για τη Θεογονία των αρχαίων ήταν η εποχή τού Ουρανού και της Γαίας.

Εποχή τού Καρκίνου

Η πρώτη αλλαγή Εποχής γίνεται καθαρά εξαιτίας τής λογικής τής αριθμητικής. Ας υποθέσουμε ότι, μετά την πρώτη «γνωριμία» με τον Πατέρα στην Εποχή τού Λέοντα, ο άνθρωπος έλαβε μια χαλαρή εντολή τού τύπου **«Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και κυριεύσατε την Γην»**. Με ένα τέτοιο σύνθημα θα μπορούσε να ξεκινάει η Εποχή τού Καρκίνου ...Μια Εποχή, η οποία εξακολουθεί να βρίσκεται στη ζώνη τής «βασιλείας» τού Ουρανού και της Γαίας. Η αλλαγή τής Εποχής είναι προφανές ότι δεν έγινε με ένα σημαντικό κοσμοϊστορικό γεγονός, το οποίο μπορεί να σόκαρε την ανθρωπότητα και ως εκ τούτου να το έχει «καταγράψει» και να το θυμάται ως μια τρομερή συλλογική ανάμνηση. Απλά ο πολλαπλασιασμός των ανθρώπων τούς έφερε πιο κοντά μεταξύ τους.

Το ανθρώπινο είδος, έχοντας εξασφαλίσει την επιβίωσή του, είχε αρχίσει ν' αναπτύσσεται πληθυσμιακά σε βαθμό τέτοιο, που θα έπρεπε πλέον ν' αντιμετωπίσει και το πρόβλημα της διαχείρισης της συνύπαρξης με τους ομοίους του ...Το αποτέλεσμα ήταν να υπάρξει η οργάνωση των ανθρωπίνων κοινωνιών στην πρώτη τους μορφή, που ήταν η μητριαρχική ...Μια Εποχή πολύ

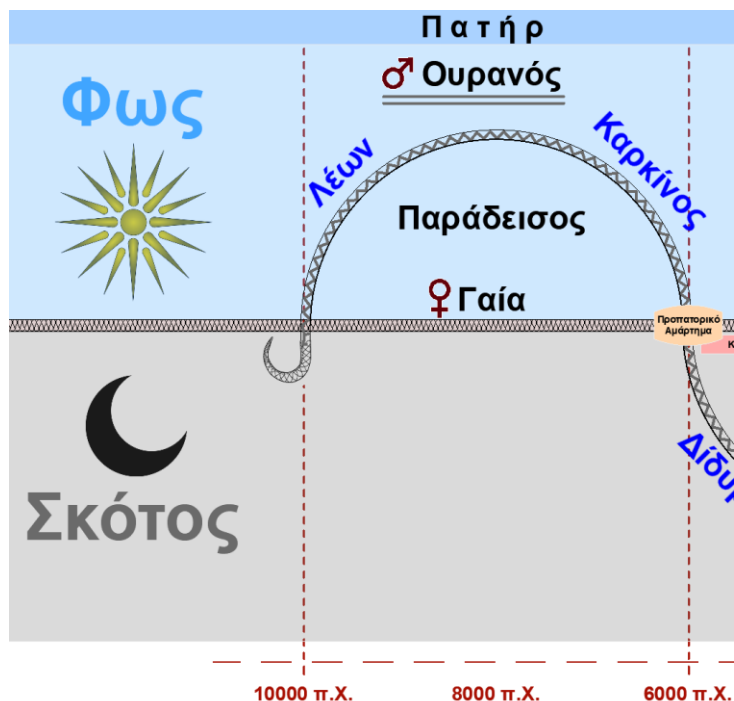
σημαντική, αλλά σχετικά αδιάφορη, εφόσον δεν έχει να επιδείξει κάποιο συγκεκριμένο έργο πέρα από τον αγώνα τής καθημερινής επιβίωσης.

Ο υπερευφυής υιός του Θεού αναλίσκεται στον αγώνα τής καθημερινής επιβίωσης ...Αγαπάει τον Θεό τού Ουρανού, που Τον θεωρεί Δημιουργό του, αλλά λατρεύει τη Γη, που τον θρέφει ...Αγαπάει τον Πατέρα, που του έδωσε «ζωή», αλλά λατρεύει τη Μητέρα, που του δίνει ζωή στα —αφύσικα πολλά για θηλαστικό— χρόνια κατά τα οποία δεν μπορεί να επιβιώσει με τις δικές του δυνάμεις ...Αγαπάει τον Μεγαλοδύναμο Πατέρα, αλλά λατρεύει τη Μητέρα, που, όσο πιο «τροφαντή» είναι, τόσο πιο εύκολα τον συντηρεί στη ζωή. Γι' αυτόν τον λόγο τα πάντα περιστρέφονται γύρω από τον μοναδικό φυσικό πυρήνα εξουσίας που υπάρχει στην ανθρώπινη φύση, και είναι η εξουσία τής μητέρας.

Σε αυτό το χαμηλό από πλευράς τεχνογνωσίας επίπεδο θα μπορούσε η ανθρωπότητα να παραμείνει για πάντα, εφόσον, χωρίς κάποια πολύ δραστική επέμβαση, δεν θα ξεκινούσε να δημιουργεί γνώση σε ποιότητα και σε ποσότητα τέτοια, που να αποτελεί μελλοντικό κεφάλαιο για ολόκληρη την ανθρωπότητα ...Δεν θα μπορούσε το ανθρώπινο είδος, εκμεταλλευόμενο τον χρόνο τής παρουσίας του επάνω στη Γη, να δημιουργήσει —και πολύ περισσότερο να συγκεντρώσει— κεφάλαιο-παρακαταθήκη για τις επόμενες γενιές. Αν αφηνόταν χαλαρή η ανθρωπότητα εκείνη την Εποχή, θα «καρκινοβατούσε» ...Ένα βήμα μπρος και ένα πίσω, μένοντας για πάντα στο ίδιο σημείο ...Εξ ου και το σύμβολο της Εποχής —ανάμεσα σε τρομερά Λιοντάρια, πανίσχυρους Ταύρους και ανυπόμονους Κριούς—, ένας αργός και λίγο μίξερς «Καρκίνος», ο οποίος αποτελεί «ύμνο» στην καθυστέρηση ...Αυτό ακριβώς ήταν εκείνη η Εποχή ...ειδικά προς το τέλος της.

Δεν υπάρχει κάτι το περίεργο σ' αυτό το οποίο λέμε ...Έπρεπε ο υπερευφυής άνθρωπος ν' αναπτύξει τη γνώση του ...Να λύσει προβλήματα, τα οποία ακόμα δεν ήξερε καν ότι υπάρχουν. Δεν αποτελεί κεφάλαιο-παρακαταθήκη για τις επόμενες γενιές το να μαθαίνει κάποιος στα παιδιά του να ψαρεύουν, να κυνηγάνε ή να «κλέβουν» το μέλι από τις μέλισσες ...Αυτά τα κάνουν και οι χιμπατζήδες. Κεφάλαιο στα «κυβικά» τού ανθρώπου είναι ν' αναπτύξεις τεχνολογία ...Να αφήσεις στους επόμενους αεροπλάνα και ηλεκτρισμό ...Να αφήσεις δίκτυα

όλων των τύπων ...Να κάνεις τον Πλανήτη ένα όμορφο «χωριό» και τον άνθρωπο θεό μέσα σ' αυτό. Βλέποντας όλοι εμείς τον σημερινό κόσμο, καταλαβαίνουμε τι ακριβώς μπορεί να παράγει η ανθρώπινη νοημοσύνη. Γνωρίζουμε ακριβώς ποιες είναι οι απίστευτες πνευματικές δυνατότητες του ανθρώπου. Όμως, αυτό, το οποίο εμείς βλέπουμε εκ των υστέρων, κάποιος το γνώριζε εκ των προτέρων και αυτός ήταν ο Θεός ...Το γνώριζε, γιατί Αυτός δημιούργησε τον άνθρωπο «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» και άρα με προορισμό κάποτε να τον κάνει και ουσιαστικά Θεό.

Υπήρχε δηλαδή εξ' αρχής ο «πειρασμός» τού Θεού να τον «ξεκολλήσει» ακόμα και με το ζόρι από τον νωχελικό Καρκίνο. Υπήρχε «πειρασμός» γι' Αυτόν να σπρώξει τον άνθρωπο στην οργανωμένη παραγωγή γνώσης και ό,τι αυτό συνεπάγεται. Απλά εκείνη την «αργή» εποχή τον άφησε να τελειοποιήσει τη γνώση τής επιβίωσης και να οριστικοποιήσει την παρουσία του στη Γη, χωρίς κάποιο επιπλέον ρίσκο ...Μετά θα άρχιζαν τα «ωραία» κι επικίνδυνα ...Μετά θα άρχιζε ένα «τρέξιμο», που όμοιό του δεν είχε ξαναυπάρξει στον Πλανήτη.

Εποχή των Διδύμων

Η εποχή των Διδύμων είναι η πρώτη Εποχή, η οποία ξεκίνησε με ένα σοκαριστικό γεγονός ...Ένα γεγονός, το οποίο ο άνθρωπος δεν θα το ξεχνούσε ποτέ, εφόσον θα καθόριζε το σύνολο της μελλοντικής του πορείας. Αυτή η Εποχή ξεκίνησε το 8000 π.Χ. με το Προπατορικό Αμάρτημα. Αυτή ήταν η δραστική έξωθεν επέμβαση, η οποία θα δρομολογούσε μια τεράστια αλλαγή πλεύσης στην ανθρώπινη ιστορία ...Μια επέμβαση, η οποία έμοιαζε με πυρηνική έκρηξη και η οποία προκάλεσε έναν τρομερό κι ανθρωποκτόνο «κατακλυσμό».

Περί αυτού πρόκειται ...Στον άνθρωπο —με το ελάχιστο κεφάλαιο γνώσης και τη μεγάλη ευφυΐα— ο Θεός έδωσε τη δική Του Γνώση ...Τον έκανε κοινωνό ενός Σχεδιασμού, για τον οποίο ο άνθρωπος μέχρι τότε δεν είχε καμία ιδέα και δεν ήταν καν στα «κυβικά» του όχι απλά να τον επινοήσει ο ίδιος, αλλά ούτε καν να τον κατανοήσει όταν του τον περιέγραφε ο Θεός ...Αυτός ο Θεός τού έβαλε ως στόχο να γίνει Όμοιος με τον Ίδιο, τη στιγμή που ο άνθρωπος μετά βίας γνώριζε τον μικρό κι ασήμαντο εαυτό του ...Τότε έμαθε για βασιλείς που είναι θεάνθρωποι και βασιλεύουν σε ολόκληρη τη Γη ...Έμαθε για την αθανασία, αλλά και για τον Κάτω Κόσμο ...Έμαθε για Ταύρους, που κατεβαίνουν από τον Ουρανό, για να τιμωρούν ανθρώπους.

Ο άνθρωπος εκείνη την Εποχή πέθαινε από ένα απλό τσίμπημα κουνουπιού και ο Θεός τού μιλούσε για αθανασία ...Ο άνθρωπος τις περισσότερες ώρες τής ημέρας πεινούσε και ο Θεός τού μιλούσε για παγκόσμια βασιλεία. Εκείνη τη στιγμή «κατέρρευσε» ο κόσμος τού ανθρώπου μέσα στο μυαλό του και μπήκαμε σε μια κατάσταση πολύ επικίνδυνη ...Η Γη από Παράδεισος έγινε Κόλαση ..."Έγινε Κόλαση,

γιατί δεν άρεσε πλέον του ανθρώπου να ζει όπως ζούσε ...Έγινε Κόλαση, γιατί βιαζόταν να «δει» αυτά, τα οποία πλέον ονειρευόταν να ζήσει ...Όλα γύρω τού φαινόταν μίζερα και ταπεινά.

Με την αποβολή τού ανθρώπου από τον χαρούμενο —λόγω άγνοιας— Παράδεισο, όλα έγιναν όπως τους είχε προειδοποιήσει ο Θεός ...Ο άνθρωπος θα πλήρωνε το «τίμημα» γι' αυτό το οποίο ονομάζουμε Προπατορικό Αμάρτημα. Από τη στιγμή που ο ευφυής άνθρωπος, με τη Γνώση που πήρε από τον Θεό, κατάλαβε το πώς περίπου είναι να είσαι Θεός και τι προαπαιτείται γι' αυτό, θα έπρεπε ν' αποφασίσει για το πώς τον συνέφερε να «βαδίσει» στη ζωή του από εκεί και πέρα ...Έπρεπε να πάρει αποφάσεις, γιατί η νέα Γνώση ήταν εκείνη που τον ανάγκαζε να το κάνει αυτό ...Η νέα Γνώση τον «έσπρωχνε» έξω από εκεί που ζούσε. Υπήρχε δηλαδή «αποβολή» από τον Παράδεισο, αλλά δεν είναι έτσι όπως αυτό ακούγεται ...Ο Θεός τον «απέβαλε» εμμέσως, γιατί του αποκάλυψε μια Γνώση για έναν πολύ καλύτερο κόσμο ...Στην πραγματικότητα, όμως, ο άνθρωπος έφυγε μόνος του, γιατί απλούστατα δεν του άρεσε πλέον ο κόσμος στον οποίο ζούσε.

Μετά τη Γνώση που έλαβε, ονειρευόταν μόνιμα έναν νέο κόσμο —με τον εαυτό του σ' έναν νέο ρόλο— κι απλά δεν μπορούσε να παραμείνει στον παλιό. Μετά τη Γνώση που έλαβε ήθελε κι αυτός να κυνηγήσει την αθανασία ...Να γίνει θεός. Για τις ανάγκες «μεταφοράς» και διατήρησης αυτής της Γνώσης αναγκάστηκε να εφεύρει τη γραφή. Αυτήν τη Γνώση την κωδικοποίησε, για να μπορεί να τη μεταφέρει, και απ' αυτήν έπαιρνε πλέον «γραμμή». Το Έπος τού Γκιλγκαμές, το οποίο είναι το αρχαιότερο «λογοτεχνικό» έργο στην ιστορία τής ανθρωπότητας, αυτήν τη Γνώση περιελάμβανε. Αυτό το Έπος είναι προφανές ότι αποτελούσε τον πιο διάσημο στην ιστορία τής ανθρωπότητας απαγορευμένο «καρπό» τής Γνώσης...

...Αυτό το Έπος τα δρομολόγησε όλα και αυτό υποτίθεται πως δεν έπρεπε να το πάρει ο άνθρωπος, αν ήθελε να παραμείνει στον Παράδεισο ...Αυτό το Έπος ήταν εκείνο, το οποίο ενεργοποίησε την «κατάρρα» τού Θεού ...Αυτόν τον απαγορευμένο «καρπό» πήρε ο άνθρωπος στη Γη τής Μεσοποταμίας. Περιφερόμενος ο άνθρωπος πάνω σε μια Γη, με τους δίδυμους τεράστιους ποταμούς —τον Τίγρη και τον Ευφράτη— να δεσπόζουν καταλυτικά, έμαθε για πρώτη φορά για την ιστορία των δίδυμων παιδιών με τη θεϊκή καταγωγή ...Τα παιδιά αυτά, τα οποία ήθελαν να γίνουν αθάνατοι θεοί και βασιλείς τού Κόσμου, κυνηγώντας τους δαίμονες ...Τα παιδιά αυτά, τα οποία για τις φιλοδοξίες τους θα συγκρούονταν ακόμα και μεταξύ τους μέχρι θανάτου ...Τα παιδιά αυτά, τα οποία και τα ίδια θα είχαν ν' αντιμετωπίσουν επικίνδυνα προβλήματα ...Θα είχαν «μπλεξίματα» με σαγηνευτικές πόρνες και οργισμένες θεές και ο ένας απ' αυτούς θα πέθαινε από δηλητηρίαση, επειδή θα σκότωνε έναν ιερό Ταύρο ...Στο τέλος κατανοούν οι πάντες ότι μόνον ο πολιτισμός και η δημιουργία μεγάλων επιτευγμάτων δίνει την αθανασία και αυτό άρχισαν να επιδιώκουν να κάνουν, για να μείνουν για πάντα στη μνήμη των ανθρώπων.

Πάνω σ' αυτήν τη Γνώση χτίστηκαν τα τότε μελλοντικά συστήματα της πατριαρχίας. Αυτή η τρομερή Γνώση είναι ο βασικός πυρήνας τού πατριαρχικού συστήματος ...Η Γνώση των κυρίαρχων αρσενικών, που θα βασιλεύσουν στον κόσμο. Αυτή η Γνώση τού μέλλοντος —αλλά και του Μυστικού Σχεδίου— ήταν πολυδιάστατη και πολυεπίπεδη. Τότε ήταν που ο άνθρωπος έμαθε λεπτομέρειες που αφορούν τον Ίδιο τον Θεό, εφόσον ο Ίδιος ο Θεός τού τις αποκάλυψε ...Λεπτομέρειες, όπως για παράδειγμα το φύλο τού Θεού. Μέχρι τότε ο Θεός ήταν αφηρημένα «αρσενικός», γιατί απλούστατα τον ρόλο τού θηλυκού τον αναλάμβανε είτε η Γη ως περιβάλλον είτε η φυσική μητέρα τού ανθρώπου. Μετά τις αποκαλύψεις τού Θεού, έμαθε ο άνθρωπος ότι ο Θεός είχε ταυτόχρονα και τα δύο ανθρώπινα φύλα, και αυτά τα δύο φύλα είχαν τα δικά τους «γεννήματα» ...Είχαν τα δικά τους «παιδιά».

Αυτά τα φύλα ήταν παντελώς ανεξάρτητα μεταξύ τους και είχαν συγκρουόμενα χαρακτηριστικά και βέβαια συμφέροντα. Τότε έμαθε ο άνθρωπος για αρσενικούς θεούς πατέρες και για θηλυκούς θεούς, οι οποίοι έχουν τα δικά τους «θέλω» και τα δικά τους «πάθη». Αναγκαστικά τότε διαχωρίστηκε το αρσενικό από το θηλυκό και τράβηξαν ξεχωριστούς «δρόμους». Η μέχρι τότε ενιαία κοινωνία τού Θεού, που γεννούσε τον Υιό Του, «έσπασε» σε δύο κομμάτια και αυτά τα «κομμάτια» συνέχισαν την πορεία τους ανεξάρτητα το ένα από το άλλο ...Δεν συνέχισαν σε κλίμα αγάπης και συνύπαρξης ...Συνέχισαν υπό καθεστώς ανταγωνισμού και μίσους. Ο άντρας και η γυναίκα, δηλαδή, που αποβλήθηκαν από τον Παράδεισο, δεν ήταν άτομα, αλλά οι δύο βασικοί τύποι τής ανθρώπινης κοινωνίας ...Ήταν η αρσενική πατριαρχική και η θηλυκή μητριαρχική.

Αυτοί ήταν οι «δίδυμοι», οι οποίοι αποβλήθηκαν από τον «Παράδεισο» ...Ήταν οι όμοιοι και οι διαφορετικοί ταυτόχρονα. Όμοιοι, γιατί ήταν παιδιά τού Θεού και διαφορετικοί στο φύλο ...Ήταν διαφορετικού φύλου αδέρφια. Οι «δίδυμοι», δηλαδή, δεν ήταν το «ζευγάρι» των πρωτόπλαστων, το οποίο υποτίθεται ότι αμάρτησε ...Ήταν δύο διαφορετικοί χαρακτήρες τής Δημιουργίας ...Ήταν το αρσενικό και το θηλυκό. Αυτοί ήταν που «αποβλήθηκαν» και βάδισαν τους δικούς τους ξεχωριστούς δρόμους. Αυτές οι κοινωνίες, όποτε βρίσκονταν κοντά, συγκρούονταν μεταξύ τους για την επικράτηση. Ο κυρίαρχος Θεός είχε πλέον δύο ξεχωριστά «φύλα» και ο Υιός Του παρέμενε ο Άνθρωπος, αλλά κι αυτός —αναγκαστικά— απέκτησε διπλή μορφή και άρα και χαρακτήρα ανάλογα με την προέλευσή του, η οποία εξαρτιόταν από το «φύλο» τής κοινωνίας στην οποία γεννιόταν.

Αυτό πρακτικά σημαίνει πως, από τη στιγμή που οι κοινωνίες χωρίστηκαν σε πατριαρχικές και μητριαρχικές, οι οποίες μεταξύ τους είναι διαφορετικές, ευνόητο είναι και τα «παιδιά» τους να είναι διαφορετικά. Ίδια, εφόσον έχουν την ίδια προέλευση, που είναι ο ΕΝΑΣ και Μοναδικός Θεός και διαφορετικά ταυτόχρονα, γιατί γεννιούνται από τα διαφορετικά «φύλα» Του ...Τα μεν έχουν Αυτόν τον Θεό Πατέρα και τα δε Τον έχουν Μητέρα ...Τα πρώτα γεννιούνται από μια θνητή κοινωνία-«μητέρα» με τη Γνώση-Σπέρμα τού Πατέρα και τα δεύτερα γεννιούνται από μια Αθάνατη κοινωνία-Μητέρα, η οποία έχει στο «DNA» της τη Γνώση τού Θεού. Όμως, από τότε γνώριζαν αυτά τα παιδιά

ότι σε κάποια στιγμή θα έρθουν σε σύγκρουση μεταξύ τους ...Ο ίδιος ο Θεός είχε ενημερώσει γι' αυτήν τη σύγκρουση με τα σκληρά εκείνα λόγια που τους είπε, όταν αποβάλλονταν από τον Παράδεισο. Τους είχε προειδοποιήσει ο Θεός για το μέλλον των παιδιών τους ...Το βίαιο εκείνο μέλλον ...Το παιδί τής Γυναίκας θα επιχειρούσε να σκοτώσει το παιδί τού Άνδρα, και εκείνο, «απαντώντας» ανάλογα, θα το δηλητηρίαζε.

Η ανθρωπότητα δεν θα ήταν ποτέ ξανά η ίδια. Θα έχανε την αθωότητά της και θα ξεκινούσε μια πορεία αιματηρών συγκρούσεων, οι οποίες θα στόχευαν την εξουσία και την κυριαρχία των αντιπάλων απόψεων επάνω στον ίδιο στόχο. Η ανθρωπότητα θα νοσταλγούσε την ησυχία τού Παραδείσου, αλλά στην πραγματικότητα αυτό, το οποίο ονειρευόταν, δεν ήταν εκείνο που είχε αφήσει πίσω της, αλλά ο προορισμός. Κάπου δηλαδή μπερδεύονταν και η ίδια με τον Παράδεισο που άφησε πίσω της, ενώ τα χαρακτηριστικά που του απέδιδε ανήκαν σ' αυτό το οποίο ονειρευόταν ...Σαν τον πλούσιο επιχειρηματία, που, βολεμένος στη ζεστή του βίλα, νοσταλγεί το φτωχικό στο χωριό του, ενώ γνωρίζει πως, αν βίωνε ξανά τις ίδιες καταστάσεις, θα έπαιρνε ξανά τις ίδιες αποφάσεις.

Σε αυτήν την εξέλιξη συμφωνεί και η Θεογονία των αρχαίων Ελλήνων, εφόσον —σύμφωνα μ' αυτήν— η πρώτη αλλαγή «σκυτάλης» —και άρα το πρώτο κοσμογονικό γεγονός— έγινε όταν ο ίδιος ο Ουρανός απέβαλε τα παιδιά του από τον Παράδεισο και τα έβαλε στα Τάρταρα. Αυτά τα παιδιά ξεκίνησαν όλες τις μεταξύ τους συγκρούσεις και απ' αυτές δεν θα γλίτωνε και ο πατέρας τους... Τον αδελφοκτόνο αλληλοσπαραγμό ήταν θέμα χρόνου να τον ακολουθήσει και η πατροκτονία. Ο παλιός Θεός «σκοτώθηκε» από το αρσενικό παιδί Του και η «βασιλεία» άλλαξε χέρια στη Νέα Εποχή. Ο «ενιαίος» Θεός, που ήταν «δίπολο» με τη Γη, χάθηκε μετά το Αμάρτημα και άρχισε βασιλεία των αρσενικών και θηλυκών Θεών ...Άρχισε το «δίπολο» των φύλων. Η ανθρωπότητα μετά την αποβολή της από τον Παράδεισο είχε μπει πλέον στη ζώνη κυριαρχίας τού σκληρού Κρόνου και της επίσης σκληρής του γυναίκας, της Ρέας, η οποία τον ανταγωνιζόταν και προετοιμάζε τη σύγκρουση μαζί του, προκειμένου να δώσει την κυριαρχία τού κόσμου σε έναν δικό της Υιό.

Εποχή τού Ταύρου

Η Εποχή αυτή είναι η φυσική συνέχεια της προηγούμενης ...Ξεκίνησε με την παγκόσμια επικράτηση και κυριαρχία τής Πατριαρχίας ...Είναι η καθαρή εκδοχή τής Εποχής τού Κρόνου ...Η Εποχή αυτή, που δεν τον αμφισβητεί κανένας. Ο Ουρανός έχει παρέλθει —ως κυρίαρχος Θεός τού ανθρώπινου Σύμπαντος— και ο Κρόνος δεν ανησυχεί για την πρωτοκαθεδρία του, γιατί κυβερνά με τη βοήθεια των αδερφών του, οι οποίοι είναι όμοιοί του και δεν έχουν καμία πρόθεση να τον ανατρέψουν. Ως Θεός όμως ο ίδιος, γνώριζε το μέλλον του και λάμβανε προληπτικά μέτρα. Γνώριζε ότι θ' ανατραπεί από κάποιο παιδί τής Θεάς Γυναίκας Του —που είναι και αδερφή Του, συντάιρος και συγκληρονόμος, εφόσον έχουν απόλυτα την ίδια προέλευση και στην πραγματικότητα είναι ο θηλυκός Του Εαυτός—.

Εδώ πρέπει να προσέξει ο αναγνώστης, γιατί τα πράγματα είναι λεπτά και μοιάζουν με «αιμομιξία» ενώ δεν είναι —πράγμα το οποίο πάντα έκανε τους Έλληνες εύκολη «λεία» για τους ηθικολόγους τής αθλιότητας—. Ο Κρόνος και η Ρέα δεν είναι άνθρωποι, ώστε να κρίνονται ως τέτοιοι για τις πράξεις τους ...Είναι τα δύο φύλα τού Θεού ...Είναι «σύζυγοι», γιατί μοιράζονται τον ίδιο

«ζυγό», που είναι η Βασιλεία τού Κόσμου. Όταν λέμε ότι ο Κρόνος φοβάται τα γεννήματα της Γυναίκας του, αυτό το οποίο συμβαίνει είναι ότι η Πατριαρχία φοβάται τα γεννήματα της Μητριαρχίας, γιατί έχει γνώση των Προφητειών. Η Ρέα είναι Θεός και γεννά μόνη της τα παιδιά της. Δεν έχει ανάγκη το «σπέρμα» τού συζύγου της ...Αυτό είναι που τρομάζει τον Κρόνο, και άρα τον Άνδρα.

Αυτή η γνώση τον έκανε απόλυτα σκληρό και μαζί μ' αυτόν σκληρή ήταν και η Εποχή ...Η Εποχή όπου ο φοβερός και τρομερός Βάαλ εξοντώνει τον πρωτότοκο υιό του, για να μην τον ανατρέψει στην κορυφή τής εξουσίας ...Είναι η Εποχή τού απόλυτα κυρίαρχου «Άνδρα», ο οποίος κατασπαράζει ό,τι γεννάει η Θεά Γυναίκα του ...Η Εποχή των θηρίων ...Η Εποχή όπου ο κόσμος κυριαρχείται από τα αδέρφια τού Κρόνου με τις θνητές γυναίκες τους ...Τις θνητές γυναίκες τους, που τους γεννάνε «τέρατα» κατά δική τους «παραγγελία», εφόσον μόνοι τους τις δημιουργούν. Θνητές γυναίκες τους νοούνται όλες οι εκδοχές των ανθρώπινων πατριαρχικών συστημάτων, που το καθένα έχει τη δική του «εκδοχή» για τον «τέλειο» άνθρωπο ...Είναι η Εποχή των Τιτάνων ...των Γιγάντων ...των Εκατόγχειρων ...Των θηρίων εκείνων, που τρομοκράτησαν την ανθρωπότητα.

Τότε υψώνονται τα πιο δογματικά και βέβαια σκληρότερα πολιτισμικά συστήματα της ιστορίας ...Συστήματα, τα οποία στην τελική τους μορφή τα γνωρίσαμε ως Αυτοκρατορίες τής Βαβυλώνας και της Αιγύπτου ...Οι Αυτοκρατορίες εκείνες, που για πρώτη φορά στηρίζονται στο υλικό κεφάλαιο και συνδέονται απόλυτα μ' αυτό. Τα συστήματα αυτά είναι σταθερά κι αμετακίνητα γύρω από ένα κέντρο εξουσίας, το οποίο εδράζεται σε μια τρομερά πλούσια περιοχή και την προστατεύει με τα όπλα. Αυτά τα συστήματα διαρκώς επεκτείνονται, δίνοντας πρώτη προτεραιότητα στην ύλη. Οι λαοί σταθεροποιούνται και παύουν να είναι νομάδες. Από τροφουσυλλέκτες γίνονται καλλιεργητές και η εξουσία επάνω τους γίνεται πανίσχυρη, εφόσον αυτή είναι που ελέγχει απόλυτα τη γη. Σύμβολο αυτής της εποχής είναι ο Ταύρος ...Η ζωντανή «μηχανή», που επιτρέπει στον άνθρωπο ν' αναπτύξει την καλλιέργεια της γης ...Το πρώτο ζώο που ζει δίπλα στον άνθρωπο, που —λειτουργώντας ως μηχανή— του παράγει πλούτο από διαφορετικού τύπου κεφάλαιο ...Το απόλυτο σύμβολο του πλούτου και της ισχύος που προκύπτει από τον πλούτο αυτόν.

Αυτές είναι οι αυτοκρατορίες των ζωντανών-θνητών «Θεών» ...Οι αυτοκρατορίες αυτών, που σε όλη τους τη ζωή προετοιμάζονταν, για να περάσουν μέσα από τον θάνατο στην αθανασία ...Αυτών, των οποίων όλη τους η ζωή μπορεί να θυσιαζόταν, για να φτιάξουν μεγαλειώδη δημιουργήματα, ώστε να μείνουν για πάντα στη μνήμη των ανθρώπων, όπως έμαθαν από το Έπος τού Γκιλγκαμές ...Οι θνητοί θεοί, οι οποίοι «επένδυσαν» σε μια Πυραμίδα, ώστε να «ζήσουν» στο μέλλον. Σε αυτήν την

Εποχή τής παντοδυναμίας τού Θεού Πατέρα —και της μοναδικότητας του Αρσενικού στη Γη— γεννιέται και η επίγεια γυναίκα αυτού του Πανίσχυρου Θεού ...Γεννιέται η περίφημη Βαβυλώνα. Μέσα από μια τρομερά σκληρή και αιματηρή εξελικτική διαδικασία, η οποία ξεκίνησε από την πρώτη πόλη στην ιστορία τού κόσμου, την Εριντού, φτάσαμε στη Βαβυλώνα ...Την Εριντού, η οποία ήταν το δημιούργημα αυτών που πήραν τη Γνώση τού Αμαρτήματος και ήταν οι Ασσύριοι, οι οποίοι είχαν ως πυρήνα τού πολιτισμού τους το Έπος τού Γκιλγκαμές. Το τελικό αποτέλεσμα ολόκληρης αυτής της Εποχής ήταν η Βαβυλώνα ...Το τεράστιο ανθρώπινο δημιούργημα, με βάση όμως τη Γνώση τού Θεού...

...Το απόλυτα ισχυρό θηλυκό σύστημα, το οποίο δεν είναι θηλυκός Θεός σαν τη Ρέα —η οποία γεννά θεούς ή Ίδια—, αλλά είναι ένα σύστημα πανίσχυρο, το οποίο προορίζεται να γίνει Γυναίκα τού εκάστοτε κυρίαρχου Αρσενικού Θεού και μητέρα των θνητών παιδιών Του ...Ένα τερατωδώς ισχυρό σύστημα, το οποίο έχει θηλυκή λειτουργία, αλλά ένα επικίνδυνο αρσενικό μυαλό —και άρα με τάση προς την «εκπόρνευση»—. Αυτό είναι πολύ σημαντικό, γιατί, όπως θα δούμε στη συνέχεια, θα έχουμε «γάμους» τέτοιων Θεών με το γήινο αυτό σύστημα. Αυτό το θηλυκό σύστημα θα «μεταμορφώνεται» και θα περνά και στις επόμενες Εποχές, χωρίς να απειλείται και χωρίς ν' αλλάζει τα απεχθή χαρακτηριστικά του. Αυτό το «εργαλείο» ήταν το τρομερό κέρδος από την επικίνδυνη αυτή Εποχή.

Σε εκείνα την τρομερά και κατασκότεινα χρόνια τα μητριαρχικά συστήματα απειλήθηκαν με αφανισμό. Εξ αιτίας τής εγγενούς αδυναμίας τους να συγκεντρώσουν ισχύ και να πάρουν αντίστοιχο «ύψος» εξουσίας, έχασαν απόλυτα την ανταγωνιστικότητά τους. Ηττήθηκαν στο σύνολό τους και μόνον μερικά επιβίωσαν σε μια λανθάνουσα κατάσταση και βέβαια σε χώρους που δεν ενδιέφεραν τα «θηρία» ...Σε χώρους όπου η επιβίωση των ανθρώπων ήταν σχεδόν οριακά δύσκολη και άρα «τροφή» για τα τεράστια «θηρία» τής πατριαρχίας δεν υπήρχε. Οι μητριαρχικές κοινωνίες άρχισαν να πιάνουν τα φτωχά μέρη, όπως οι κασίκες πιάνουν τις φτωχές και απόκρημνες βουνοκορφές, για να επιβιώσουν μακριά από τους εχθρούς τους.

Γι' αυτόν τον λόγο τα μεγάλα συστήματα εδράζονται πάνω στους μεγάλους ποταμούς τού Πλανήτη σε σχεδόν ιδανικές για την παραγωγή κλιματολογικές συνθήκες. Η μεγάλη και εύκολη γεωργική παραγωγή στα χρόνια εκείνα, όπου οι τεχνογνωσία τής γεωργίας ήταν χαμηλή, τους

δίνει τη δυνατότητα να συγκεντρώνουν και να εξουσιάζουν μεγάλους πληθυσμούς, εφόσον, τα ίδια τα συστήματα —ως ιδιοκτήτες γης— μπορούν να τους εκβιάζουν με την επιβίωσή τους. Μέσα όμως στον χρόνο η διαρκής βελτίωση της γνώσης όλων των τύπων επιτρέπει στα συστήματα αυτά σιγά-σιγά να δοκιμάζουν και να καταλαμβάνουν επιπλέον χώρους, στους οποίους δεν υπήρχε τόσο πλούσιο κεφάλαιο-γης, και ως εκ τούτου να απωθούν ακόμα πιο μακριά τις αδύναμες μητριαρχικές κοινωνίες. Ακόμα και τα «ψήγματα» κεφαλαίου η τεχνογνωσία τους τα μετέτρεπε σε εξουσία.

Τότε περνάει για πρώτη φορά στην Ευρώπη —και άρα μακριά από τους μεγάλους ποταμούς της Ασίας και της Αφρικής— ένα σχετικά μεγάλο Σύστημα της Πατριαρχίας, το **Μινωικό**. Αυτό ήταν ένα πολύ μεγάλο «άλμα» για τον Σχεδιασμό ...«Άλμα», το οποίο ήταν σχεδόν «πτήση» στην πορεία της ανθρωπότητας. Ήταν μεγάλο, γιατί η φτώχεια των πόρων της Ευρώπης το έκανε τρομερά δύσκολο. Η φτώχεια της Ευρώπης δεν επέτρεπε για πολλούς αιώνες στα συστήματα αυτά να μετακινηθούν επάνω σ' αυτήν. Η μικρή Μεσόγειος Θάλασσα ήταν πολύ «μεγάλη» για να περάσουν «απέναντι» τα μεγάλα Συστήματα της Πατριαρχίας ...Ήταν πολύ «μεγάλη», για να τη «διαβούν» οι Ταύροι της Πατριαρχίας.

Γι' αυτόν τον λόγο για πολλές χιλιάδες χρόνια το κέντρο «βάρους» τού ανθρώπινου πολιτισμού βρισκόταν γύρω από τους μεγάλους ποταμούς τού Νείλου και του Ευφράτη. Σε αυτήν τη θεοσκοτεινή Εποχή γεννήθηκαν όλες οι εκδοχές της πατριαρχικής κοινωνίας ...Από τις πιο light εκδοχές μέχρι τις πιο σκληροπυρηνικές. Όλες όμως έχουν το ίδιο θανάσιμο «μειονέκτημα», που χαρακτηρίζει τις πατριαρχικές δομές ...Απαιτούν ΚΕΦΑΛΑΙΟ για να λειτουργήσουν —και άρα για να παρακάμψουν τη φυσική μητριαρχική τάση της ανθρώπινης κοινωνίας—. Ως εκ τούτου είναι στατικές, εφόσον προσκολλώνται στον χώρο όπου βρίσκεται το κεφάλαιο αυτό.

Ανάμεσα σε αυτές τις εκδοχές της Πατριαρχίας είναι και η Εβραϊκή. Εκείνη την Εποχή γεννήθηκε η «οικογένεια» αυτή, η οποία, με τη δική της πορεία κι αναπαραγωγή, θα εξελισσόταν σε λαό, ο οποίος θα λειτουργούσε με τον απόλυτο πατριαρχικό τρόπο ...Η «οικογένεια» αυτή, η οποία —ακόμα και σε οριακές συνθήκες— θα επιβίωνε, μη έχοντας τα «γενετικά» μειονεκτήματα των ομοίων της κοινωνιών ...Η «οικογένεια» αυτή, η οποία ακόμα και κατά την ήττα της πατριαρχίας θα μπορούσε να την κρατήσει «ζωντανή» και άρα να της δώσει την ευκαιρία να επανέλθει ...Η μεγάλη και ίσως ύστατη «άμυνα» της πατριαρχίας ...Το τρομερό εκείνο «εργαλείο», που θα έσωζε έναν Σχεδιασμό, αν για τον οποιονδήποτε λόγο υπήρχε απειλή της πατριαρχίας.

Αυτός ήταν ο ρόλος της εβραϊκής «εκδοχής». Μέχρι αυτή να «επιστρατευτεί», για να παίξει τον ρόλο της, ήταν ένα από τα πάρα πολλά πατριαρχικά συστήματα της περιοχής ...Άλλη μία θνητή «δούλα» δημιούργημα των Πατριαρχών της Εποχής τού Κρόνου. Μια «δούλα» όμως με τρομερά σημαντικό ρόλο, όπως θα δούμε παρακάτω. Ως λαός —και άρα ως κοινωνικό σύστημα— οι Εβραίοι γεννήθηκαν από τον αγράμματο και δεισιδαίμονα Αβραάμ ...Γεννήθηκαν από έναν παντελώς ασήμαντο, κακόβουλο και παρασιτικό άνθρωπο, ο οποίος απλά προσπαθούσε να ζήσει όσο πιο καλά μπορούσε εις βάρος των οικείων του και βεβαίως της γυναίκας του. Οι φτωχοί Εβραίοι, όμως, μέσα στον χρόνο έμαθαν να επιβιώνουν από τα «απόνερα» της λειτουργίας των Αρσενικών Συστημάτων. Αυτή η γνώση θα γινόταν το Κεφάλαιό τους και το Κεφάλαιο αυτό —όπως αντιλαμβανόμαστε— δεν συνδέεται με τον χώρο, καθώς μπορεί κάποιος πάντα να το κουβαλάει μαζί του.

Σε μια Εποχή, λοιπόν, που η δουλεία είναι η μέγιστη κατάρα για τους ανθρώπους, τα παιδιά τού άχρηστου Αβραάμ κάνουν «καριέρα» ...Είναι οι απόλυτα συνειδητοποιημένοι δούλοι των ισχυρών της Πατριαρχίας ...Τους αρέσει η Πατριαρχία ακόμα και στα χειρότερα της ...Ό,τι μπορεί να ζητηθεί

από τους δούλους και είναι τραγικό για έναν άνθρωπο, για τους Εβραίους γίνεται «υπηρεσία», η οποία μπορεί να καλοπληρωθεί και άρα να αποδώσει κέρδη ...Χαφιεδισμοί, πορνείες, δολοφονίες, συκοφαντίες, δηλητηριάσεις κλπ. γίνονται για τους Εβραίους «εξειδικεύσεις», που τους βοηθούν όχι απλά να επιβιώσουν, αλλά να προσδεύσουν σε ένα απίστευτα σκληρό περιβάλλον ...Δεν υπάρχει ισχυρό σύστημα της πατριαρχίας, που να μην επιθυμεί τις «υπηρεσίες» τους.

Γι' αυτόν τον λόγο η εβραϊκή κοινωνία, παρ' όλο που ήταν μικρή, αποτελούσε την πιο επικίνδυνη μορφή τής πατριαρχίας. Δεν είχε τα εγγενή της μειονεκτήματα ...Μειονεκτήματα, τα οποία —όπως είπαμε— θα μπορούσαν να γίνουν θανάσιμα για την ίδια ...Μειονεκτήματα, τα οποία έμοιαζαν με μόνιμες αναπηρίες, γιατί η πατριαρχική κοινωνία δεν ήταν φυσική ανθρώπινη κοινωνία, παρά προέκυψε μετά από έξωθεν παρέμβαση. Επειδή δημιουργήθηκε μετά από την τεράστια

Δωρεά τού Θεού, λειτουργούσε μόνον με κεφάλαιο. Αν δεν υπήρχε διαθέσιμο ένα τέτοιο κεφάλαιο σε μεγάλη ποσότητα, δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει μια ανθρώπινη κοινωνία ως πατριαρχική ...Επέστρεφε στη μητριαρχική μορφή, εφόσον εκείνη μόνον ήταν που άντεχε υπό την αφόρητη πίεση της φτώχειας και της έλλειψης πόρων. Το κεφάλαιό της, δηλαδή, το οποίο της επέτρεπε να είναι σκληρή —και άρα ισχυρή απέναντι στον ανταγωνισμό—, ήταν το ίδιο που της έδινε και το μειονέκτημά της ...Το μειονέκτημα ήταν ότι συνδεόταν απόλυτα με τον χώρο όπου είχε αξία το κεφάλαιο αυτό.

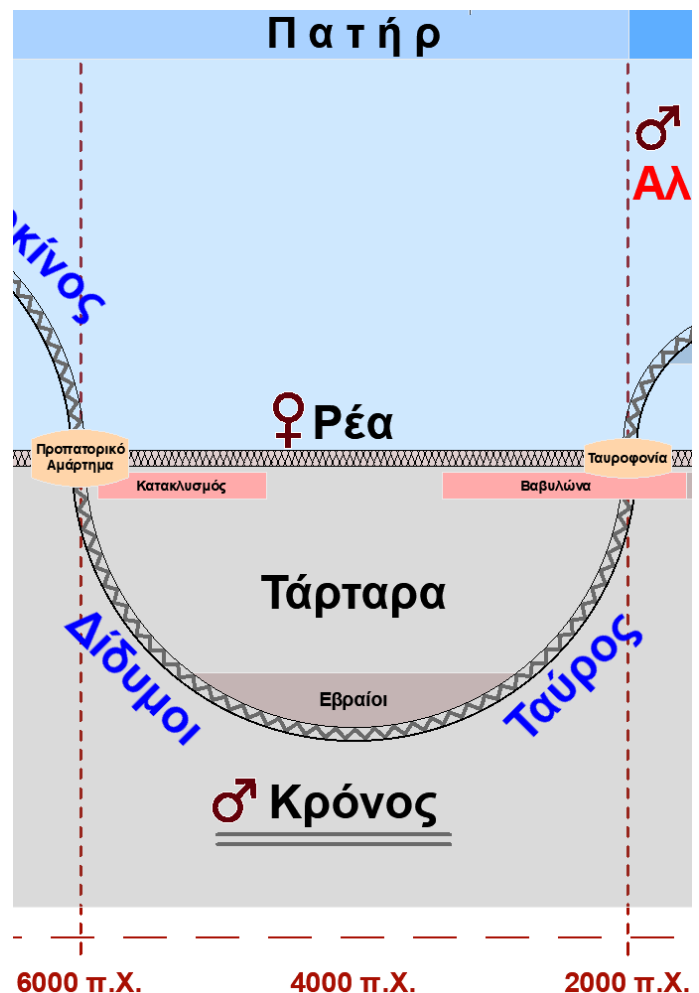
Λογικό είναι αυτό. Ο πατέρας σου σε υποτάσσει απόλυτα και αποκτά απόλυτη ισχύ επάνω σου όταν έχει κεφάλαιο, το οποίο υπόσχεται να σου κληροδοτήσει. Αυτό σε καθλώνει κοντά του και άρα στο μέρος όπου ο ίδιος έχει ισχύ. Αν ο πατέρας σου σε κάνει πλούσιο, κληροδοτώντας σου ένα χωράφι, δεν το παρατάς, για να ζήσεις σε άλλο μέρος φτωχός. Αν σε μάθει να ψαρεύεις —για να επιβιώσεις—, δεν πηγαίνεις στο βουνό για να ζήσεις. Αν σου μάθει να εκμεταλλεύεσαι γεωργικά τις πλημμύρες ενός μεγάλου ποταμού, δεν απομακρύνεσαι από αυτόν. Η Δωρεά τού Θεού, που δημιούργησε τις αυτοκρατορίες τής Ασίας, τους προσέδιδε και τα μειονεκτήματά τους. Η αυτοκρατορία τής Βαβυλώνας δεν μπορούσε να απομακρυνθεί από τη Μεσοποταμία ή η αυτοκρατορία τής Αιγύπτου από τον Νείλο ...Εκεί όπου βρισκόταν το κεφάλαιό τους εκεί ήταν και καθηλωμένες.

Η εβραϊκή κοινωνία υπερείχε στο πατριαρχικό της DNA, γιατί μπορούσε να λειτουργεί και υπό συνθήκες απόλυτης φτώχειας. Πώς ήταν δυνατόν αυτό; Πώς μια κοινωνία αυτού του τύπου μπορούσε να είναι σκληρή χωρίς να έχει κεφάλαιο; ...Εδώ είναι το θέμα ...Πάντα υπάρχει κεφάλαιο, όταν υπάρχει άνθρωπος ...Ο ίδιος ο άνθρωπος αποτελεί ΚΕΦΑΛΑΙΟ ...Οι Εβραίοι εκπαιδεύτηκαν να μετατρέπουν σε κεφάλαιο την ίδια τους την ύπαρξη ...Αρκεί το τίμημα να ήταν εύλογο και έκαναν αυτά, τα οποία για όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους ήταν «απαγορευμένα» ...Η Παλαιά Διαθήκη —στην ουσία— είναι το εγχειρίδιο της καλής πόρνης, το καλού χαφιέ, του καλού δολοφόνου, του

καλού προδότη κλπ. ...Αρκεί το τίμημα να είναι εύλογο, και όλα εξασφαλίζουν την «ηθική» τους ...Τα πάντα μπορούν να «συγχωρεθούν» από έναν θεό φτιαγμένο κομμένο και ραμμένο στα «μέτρα» αυτά.

Αν, για παράδειγμα, μπορείς να σώσεις τη ζωή τού απατεώνα πατέρα σου εκπορνεύομενη, «καλό» είναι ...Αν μπορείς με μια δολοφονία ή με μια συκοφαντία να βοηθήσεις τον άχρηστο αδερφό σου να καταλάβει μια ανώτερη θέση, επίσης «καλό» είναι ...«Τιμοκατάλογος» δηλαδή είναι η Παλαιά Διαθήκη ...Μπορείς να κάνεις τα πάντα, αν το τίμημα είναι ανάλογο ...Για τα πάντα υπάρχει μια δικαιολογία ...Αρκεί να μην τα κάνεις «τζάμπα» ...Το «τζάμπα» τής κάνει ζημιά, γιατί χωρίς κέρδος — και άρα χωρίς απόδοση— εξανεμίζεται το «κεφάλαιο» ...Δεν υπάρχει αθλιότητα, έγκλημα ή ανηθικότητα της πατριαρχικής εξουσίας, που να μην εξασφαλίζει τη «δικαιολογία» τής Παλαιάς Διαθήκης ...Από τον πιο σκληρό τύραννο μέχρι τον πιο άθλιο πατέρα, όλοι έχουν το «άλλοθι» τους μέσα σ' αυτήν ...Αρκεί να τιμούν και οι ίδιοι τους πατέρες τους ...Την Παλαιά Διαθήκη είχε επικαλεστεί ο γερουσιαστής Robert Byrd —της Δυτικής Βιρτζίνια—, για να υπερασπιστεί τις διακρίσεις εις βάρος των μαύρων των ΗΠΑ ...Την ίδια «πηγή» είχε επικαλεστεί μέχρι και ο Κλίντον για τα «ανάρμιστα» της εξουσίας του.

...Αυτό ήταν το «κεφάλαιο» που άφησαν οι Εβραίοι πατέρες στα παιδιά τους. Όπου υπήρχαν άνθρωποι —και ΟΛΕΣ τους οι ανάγκες μαζί— υπήρχε και ένα «ποτάμι» για τους Εβραίους για να «ψαρεύουν» ...Όχι απλά να επιβιώνουν, αλλά να πλουτίζουν. Εννοείται ότι τα πιο αποδοτικά «ψάρια» ήταν τα πιο «βρόμικα», με τις πιο βρόμικες ανάγκες και άρα στα πιο βρόμικα «νερά». Αυτή ήταν η εξειδίκευση των Εβραίων. Εξυπηρετούσαν «ανάγκες» τής κοινωνίας που τους φιλοξενούσε για τον οποιονδήποτε λόγο αυτή δεν μπορούσε να αυτοεξυπηρετηθεί ...Είτε γιατί δεν το επέτρεπε ο πολιτισμός της είτε η ηθική της και δεν μπορούσε να αυτοεξυπηρετηθεί, εκεί αναλάμβαναν οι Εβραίοι. Όσο πιο βρόμικες ήταν αυτές οι «ανάγκες» τής κοινωνίας, τόσο πιο μεγάλα τα κέρδη γι' αυτούς που τις κάλυπταν. Η κάθε ανθρώπινη κοινωνία μπορούσε να γίνει «χωράφι» τους, που θα το εκμεταλλεύονταν.

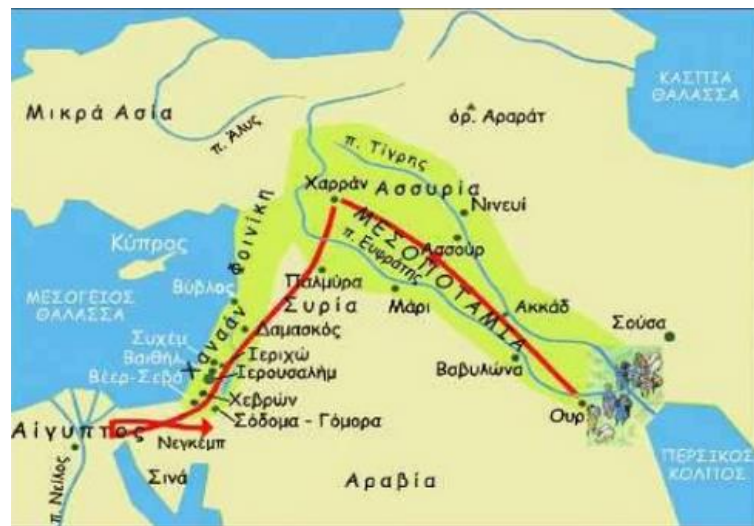

Αυτό το χαρακτηριστικό έδινε στη μικρή εβραϊκή κοινωνία τα πατριαρχικά της χαρακτηριστικά. Την απάλλασε απ' όλα τα εγγενή μειονεκτήματα της συμβατικής πατριαρχικής κοινωνίας. Την απάλλασε από όλες εκείνες τις ενοχές, που μια συμβατική κοινωνία θα την οδηγούσε στον εκφυλισμό και στον «θάνατο». Η εβραϊκή

κοινωνία μπορούσε να κάνει τα πάντα και να επιβιώνει, γιατί είχε την «ευλογία» των πατέρων της σ' ό,τι αφορά την κακή χρήση τού —απαγορευμένου για την ηθική— κεφαλαίου τού ανθρώπου. Γι' αυτόν τον λόγο ήταν —και εξακολουθεί να είναι— η πιο χυδαία και ελεεινή εκδοχή τής πατριαρχίας. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που ολόκληρη η μακραίωνη ιστορία τού εβραϊσμού είναι «κλωτσομπουνίδια» διωγμών ...Διωγμών από την πλευρά αυτών, οι οποίοι για τον οποιονδήποτε λόγο τούς φιλοξενούσαν και έφταναν στα όρια της ανοχής τους, μη αντέχοντας άλλο την παρουσία τους.

Αυτό το σύστημα φρόντισε ο Θεός Πατέρας να το κάνει απρόσβλητο από κάθε φθορά τού χρόνου. Ο Πατέρας Άνδρας-Όφης φρόντισε να δημιουργήσει εκείνο το απέθαντο θνητό θηλυκό, το οποίο δεν πεθαίνει αν δεν το θελήσει ο Ίδιος ο Θεός ...Η μόνη «δούλα» που δεν θα πέθαινε και θα ζούσε κοντά στην αθάνατη επίσημη «σύζυγο» του Άνδρα για όσο διάστημα το απαιτούσε ο Σχεδιασμός. Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για απέθαντο σύστημα και όχι για αθάνατο ...Δεν πεθαίνει μόνον για όσο διάστημα είναι χρήσιμο σ' Αυτόν που το έφτιαξε. Όταν θα πάψει να είναι τέτοιο, θα πεθάνει όπως όλα τα θνητά συστήματα. Αυτό το πατριαρχικό σύστημα ο Θεός το «κλείδωσε» με τρόπο τέτοιο, ώστε να μην απειλείται ποτέ κι από καμία

γνώση. Πώς έγινε αυτό; ...Με τις Δέκα Εντολές ...Με αυθεντικό Κεφάλαιο-Γνώση Θεού. Άφησε, δηλαδή, τους πατριάρχες των Εβραίων να χειρίζονται την εβραϊκή κοινωνία με βάση τις δικές τους γνώσεις και τους έδωσε επιπλέον και μία Τέλεια Γνώση, για να έχουν τη δυνατότητα να κρύβονται πίσω απ' Αυτήν. Τους άφησε με τις δικές τους γνώσεις να «γεννάνε» τα παιδιά τους, ενώ θεωρητικά με τη Γνώση Του θα έπρεπε να «γεννάνε» τον Υιό Του.

Αυτό ήταν το όλο μυστικό. Ο Θεός Άνδρας έγινε θεωρητικά «σύζυγος» της Εβραίας «δούλας», αλλά μετά τον «ψευδογάμο» έφυγε ...Τη «γονιμοποίησε», αλλά από εκεί και πέρα η «δούλα» δεν Τον έβλεπε ποτέ. Γιατί το έκανε αυτό; ...Για να μπορεί να «γεννήσει» τον Υιό Του, όταν θα το απαιτούσε ο Σχεδιασμός ...Όταν, για λόγους προστασίας τού Σχεδιασμού, δεν θα έπρεπε να το κάνει αυτό η επίσημη Γυναίκα Του. Γι' αυτό την άφησε «γκαστρωμένη» με το «Σπέρμα» Του, που ήταν η Γνώση Του —επιτρέποντάς της να εκτελεί «μοιχεία» με τον Μωυσή και την πατριαρχία που αυτός εξέφραζε—. Γι' αυτόν τον λόγο ο Θεός έδωσε στους Εβραίους τις Δέκα Εντολές, τις οποίες τις σέβονταν στο περίπου, αλλά στην πραγματικότητα έκαναν πάντα αυτά που τους έλεγαν οι Πατέρες τους. Με αυτήν την Τέλεια Θεία Γνώση ως «φορτίο» μπορούσαν να έχουν την αντοχή μιας πραγματικής θρησκείας, άσχετα αν λειτουργούσαν ως περιφερόμενη συμμορία τού υποκόσμου. Γι' αυτόν τον λόγο η «δούλα» ήταν απέθαντη, αλλά όχι αθάνατη.

Το θέμα είναι —για να συνεχίσουμε την ανάλυση— πως η εβραϊκή πατριαρχική κοινωνία δεν είχε τα συνήθη μειονεκτήματα των ομοίων της. Ήταν μια κοινωνία, η οποία θα μπορούσε να είναι περιπλανώμενη και άρα ν' «ακολουθήσει» μια αποστολή ακόμα και σε χώρους όπου μια συμβατική

πατριαρχική κοινωνία, λόγω έλλειψης κεφαλαίου, δεν μπορούσε να επιβιώσει ...Πάντα υπάρχει «κεφάλαιο», αν μπορείς να παραχωρήσεις τη γυναίκα σου ή την κόρη σου σε κάποιον που μπορεί να πληρώσει ...Πάντα μπορείς να ψευδομαρτυρήσεις για κάποιον, ο οποίος μπορεί να πληρώσει τη μαρτυρία σου ...Πάντα μπορείς να συκοφαντήσεις κάποιον, εφόσον αυτό το κάνεις από «αγάπη» για κάποιον άλλον. Αν λοιπόν η πατριαρχική κοινωνία ήταν η κοινωνία τού όφεως, τότε η εβραϊκή της εκδοχή ήταν η απόλυτη εκδοχή τού δηλητηριώδους όφεως ...Αυτός ήταν ο όφεις, ο οποίος θα μπορούσε να απειλήσει με θάνατο τον οποιονδήποτε τον υποτιμούσε ...Ένας μικρός κι επικίνδυνος όφεις, ο οποίος κινούνταν στα σκοτάδια και δεν ήταν πάντα ορατός.

Εποχή τού Κριού

Κάτι ανάλογο, όμως, συνέβαινε και στο αντίπαλο «στρατόπεδο» ...Στο «στρατόπεδο» της μητριαρχίας. Τα «στρατόπεδα» «οπλίζονταν» για τη μεγάλη τους σύγκρουση. Ο Άνδρας είχε δημιουργήσει την απέθαντη δούλα και η αθάνατη Γυναίκα προετοιμαζόταν για τη δική της «απάντηση». Σε κάποια γωνιά τού αχανούς χώρου τής Πατριαρχίας ένα μητριαρχικό σύστημα σε λανθάνουσα μορφή είχε αρχίσει να ισχυροποιείται επικίνδυνα ...Αυτό το σύστημα ήταν που του έμελλε να γεννήσει τον Ταυροκτόνο ...Αυτόν, ο οποίος θα έδινε βίαιο τέλος στην Εποχή τού Ταύρου και βέβαια στην παντοκρατορία τού Κρόνου ...Αυτόν, ο οποίος θα μπορούσε να απειλήσει την Πατριαρχία με θάνατο.

Αυτό το πολύ επικίνδυνο σύστημα είναι η Θηλυκή Μορφή τού Ίδιου του Θεού ...Η αθάνατη Θηλυκή Μορφή. Αυτό είναι το πρώτο σύστημα, το οποίο μπορεί να γεννήσει πάνω στη Γη τον Άνθρωπο-Θεό ...Πραγματικό Άνθρωπο και πραγματικό Θεό ...Το πρώτο σύστημα, το οποίο με το τρομερό γέννημά του θα απειλήσει τον ουράνιο και τερατόμορφο Κρόνο ...Το σύστημα αυτό, το οποίο θα γεννήσει τον ανθρωπόμορφο Δία και άρα αυτό το οποίο θα μας βάλει στη ζώνη τής «βασιλείας» τού Διός. Αυτό είναι το Ελληνικό Σύστημα ...Πραγματικά αθάνατο, γιατί αποτελεί «σάρκα» τής Μητέρας του και όχι απλά απέθαντο, όπως το εβραϊκό. Το σύστημα αυτό την Εποχή εκείνη ισχυροποιούνταν, για να παίξει τον δικό του ρόλο στην ανθρώπινη ιστορία, επιχειρώντας ν' αλλάξει τη ροή της.

Κάπου λοιπόν στη Γη εκείνη την Εποχή η Μητέρα-Θεός ετοιμάζεται να γεννήσει τον δικό Της πανίσχυρο Υιό, γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι η μοίρα του θα είναι σκληρή ...Γνωρίζοντας ότι θα πρέπει να συγκρουστεί με τον Πατέρα του και στην πραγματικότητα με τον «δίδυμο» αδερφό του ...Τον Υιό εκείνο, που θα γεννηθεί από το αντίπαλο Φύλο ...Τον άλλο Θεό-άνθρωπο, που είναι Υιός τού Θεού Πατέρα. Η Μητέρα, λοιπόν, που «κυοφορεί» τον πρώτο Άνθρωπο-Θεό, είναι το **Μυκηναϊκό Σύστημα** των «ταλαιπωρημένων», των «καταραμένων» και των «ολιγόζωων», το οποίο στην ολοκλήρωσή του θα γινόταν ο τρομερός Ελληνικός Πολιτισμός. «Κύτταρα» αυτής της Μητέρας είναι οι Έλληνες και η δική τους κοινωνία θα «κυοφορούσε» τον πρώτο Θεάνθρωπο κάπου στη Γη. Αυτό το «κάπου στη Γη» είναι στη νότια Ευρώπη και «απέναντι» από τα μεγάλα συστήματα της Εποχής.

Αυτό το θηλυκό Ελληνικό Σύστημα βρίσκεται υπό τη μόνιμη επίβλεψη και τη συνεχή καχυποψία τού Πατέρα Κρόνου. Βρίσκεται εντός της επικράτειάς του και σε μόνιμη σύγκρουση και απειλή από το Μινωικό Σύστημα ...Ως υποτελές σύστημα, δέχεται να βρίσκεται υπό την εξουσία τού Μινωικού —και ό,τι αυτό συνεπάγεται σε κόστος— κι απλά περιμένει την «ώρα» του ...Είναι ένα σύστημα, το οποίο έχει μάθει να πλησιάζει τον επικίνδυνο ταύρο και με μεγάλο ρίσκο ακόμα και να παίζει μ’

αυτόν, όπως μας αποκαλύπτουν οι μινωικές τοιχογραφίες. Αυτό το σύστημα δέχεται να πληρώνει τα κόστη στον ανθρωποκτόνο Μινώταυρο, αλλά ελπίζει ότι μια μέρα θα μπει στον Λαβύρινθο και θα τον εξοντώσει ...Στον Λαβύρινθο της σκοτεινής γνώσης τής Πατριαρχίας, ο οποίος θρέφει ανθρωποκτόνα θηρία ...Αυτό είναι που περιμένει —από την προηγούμενη κιόλας Εποχή— το σύστημα αυτό ...Πληρώνει τα κόστη και περιμένει να γεννήσει τον φονιά τού Ταύρου.

Η σύγκρουση, όπως ήταν «γραμμένο», έγινε, και ήταν εκκωφαντική για την ιστορία ολόκληρου του κόσμου. Τότε γίνεται η πρώτη νίκη ενός «θηλυκού» συστήματος εναντίον τού «αρσενικού» και μάλιστα στην πιο ισχυρή και βάρβαρη εκδοχή του. Αυτό σόκαρε την ανθρωπότητα, εφόσον ήταν η πρώτη φορά που ο Υιός τής Γυναίκας θα νικούσε τον Υιό του Άνδρα, έστω κι αν η χαρά του θα ήταν σχετικά στιγμιαία ...Αυτός ήταν ο θρίαμβος του Υιού της Γυναίκας και επιτεύχθηκε από τον Ελληνισμό ...Θρίαμβος και της ίδιας της Γυναίκας, εφόσον όλοι οι μύθοι που περιγράφουν τα γεγονότα δείχνουν ότι στον θρίαμβο του Υιού της υπάρχει πάντα θηλυκή καθοδήγηση και παρουσία, η οποία είναι εκείνη που λειτουργεί καταλυτικά για το θετικό αποτέλεσμα.

Ο Ελληνικός Κόσμος είχε νικήσει τη Μινωική Πατριαρχία και ο φοβερός Ταύρος είχε «γονάτισει» για πρώτη φορά στην ιστορία ...Αυτό ακριβώς, το οποίο περιγράφει το αρχαιότερο Έπος στην ανθρώπινη ιστορία ...Το Έπος τού Γκιλγκαμές, το οποίο περιγράφει την εξόντωση του ιερού Ταύρου τού Ουρανού και την άσχημη μοίρα αυτού που το πέτυχε. Αυτός ο Ταύρος «γονάτισε» για πρώτη φορά στη μινωική Κρήτη ...Ο Ταύρος, ο οποίος είχε εμφανιστεί στην Κρήτη μέσα από τη θάλασσα, και άρα ερχόμενος από την Ασία ...Ο Ταύρος τής Κρήτης, τον οποίο αντιμετώπισε ο Ηρακλής. Γι' αυτόν τον λόγο οι αρχαίοι Έλληνες τοποθετούσαν την ενηλικίωση του Δία κάπου στην Κρήτη.

Ο Δίας είχε γεννηθεί κάτω από τη «μύτη» τού Κρόνου πολύ κοντά στο Αιγυπτιακό «τέρας» και όταν ισχυροποιήθηκε του επιτέθηκε, ανατρέποντάς τον. Η Γνώση, την οποία είχε λάβει ο άνθρωπος, όταν «έμπαινε» στην Εποχή των Διδύμων, είχε αρχίσει ν' αποδεικνύει την αλήθειά της ...Η «κατάρρα» τού Θεού είχε αρχίσει να παίρνει σάρκα και οστά ...Η Γυναίκα πράγματι θα γεννούσε με πολύ πόνο τα παιδιά της και ο Άνδρας θα γινόταν δούλος και θα σερνόταν στη γη σαν φίδι κάτω από το τεράστιο

βάρος τής εξουσίας τής Πατριαρχίας. Τα δύο παιδιά των δύο «φύλων», που αποβλήθηκαν από τον Παράδεισο, ήταν πολύ κοντά στη μεταξύ τους σύγκρουση, η οποία θα καθόριζε και το μέλλον τής ανθρωπότητας...

...Όλα ήταν καταγεγραμμένα σε μύθους ...Ο Υιός τής Αθήνας με την καταλυτική βοήθεια της Αριάδνης είναι αυτός, ο οποίος εξόντωσε τον φοβερό και τρομερό Μινώταυρο ...Ο ολιγόζωος Υιός τής Θέτιδας, ο Αχιλλέας, είναι αυτός, ο οποίος με την καταλυτική βοήθεια της μητέρας του θα θριάμβευε έξω από τα «κάστρα» τής πατριαρχικής Ασίας ...Ο ολιγόζωος Υιός τής Ολυμπιάδας, ο Αλέξανδρος, είναι αυτός, ο οποίος με την καταλυτική βοήθεια της μητέρας του θα δώσει σάρκα και οστά στον μύθο αυτόν και θα κατακτήσει ΟΛΑ τα μεγάλα Συστήματα-«κάστρα» τής Πατριαρχίας ...Ο απόλυτος Θριάμβος του Υιού τής Γυναίκας ...Ο Υιός τής Γυναίκας —μετά από αιώνες ταπεινώσεων της Μητέρας του— είχε επιτέλους προετοιμαστεί απ' αυτήν, για να πατήσει τον Όφι στο Κεφάλι ...Με την εξόντωση του Μινώταυρου έφευγε οριστικά η Εποχή τού Ταύρου και στην ολοκλήρωσή της ο Υιός τής Μητέρας ήταν έτοιμος να συγκρουστεί με τον Όφι ...Έτοιμος να συγκρουστεί με τον Άνδρα τής Πατριαρχίας.

Ο Αλέξανδρος —και απόλυτος εκφραστής τού Ελληνισμού— είναι ο Υιός τής Μητέρας, ο οποίος συγκρούεται με τον Όφι ...Έκανε αυτό, το οποίο περιγράφει το όνομά του ...Νίκησε τον Κόσμο τού Άνδρα. Μετά τη νίκη του εναντίον όλων των αυτοκρατοριών τής Ασίας —και άρα του Κρόνου— γίνεται ο Κριός, και άρα γίνεται ο Θεός-άνθρωπος για ολόκληρο τον τότε πολιτισμένο κόσμο ...Αυτός γίνεται ο κυρίαρχος της Εποχής τού

Κριού ...Γίνεται ο Κριός, ο οποίος θα μπει επικεφαλής τής ανθρωπότητας ως αρχηγός «κοπαδιού», για να την οδηγήσει σε μια καλύτερη κατάσταση. Αυτός, μετά θάνατον —και με την αποθέωσή του— γίνεται ο ουράνιος Δίας και ξεκινά η δική του «βασιλεία». Ο Κρόνος είναι πλέον παρελθόν. Την εξουσία στον Κόσμο την έχει ο Υιός τής Γυναίκας και αυτός είναι ο δικός Της θρίαμβος. Ο δικός Της Υιός, μετά από τον δικό Της αγώνα να τον γεννήσει, γκρέμισε από τον θρόνο τον δίδυμο «αδερφό» Της.

Ο αρσενικός Υιός τής Γυναίκας, όπως όλοι οι Άνδρες, δεν μπορεί ν' αναπαραχθεί μόνος του ...Πρέπει να πάρει γυναίκα, για να γεννήσει τα παιδιά του. Τότε εμφανίζεται η Ρώμη των Ελλήνων ...Η Ρώμη τής Ευρώπης ...Η Ρώμη τού Αλεξάνδρου ...Η Ρώμη, στην οποία θα βασίλευε ως Θεός της. Αυτή ήταν η Νέα Μεγάλη Κυρία τού Πλανήτη ...Η νέα θνητή Γυναίκα, η οποία γίνεται γυναίκα Θεού ...Η Γυναίκα τού νέου Θεού, η οποία «γκρεμίζει» από τον Θρόνο της τη Γυναίκα τού προηγούμενου Αρσενικού Θεού, τη Βαβυλώνα ...Το μεγαλύτερο και ισχυρότερο σύστημα του κόσμου είναι πλέον ευρωπαϊκό και όχι ασιατικό.

Όμως, στην πραγματικότητα δεν συνέβαινε αυτό, το οποίο εκ πρώτης όψεως φαινόταν. Ήταν αδύνατον ένα τέτοιο Μεγασύστημα να δημιουργηθεί στην Ευρώπη, όση γνώση κι αν υπήρχε διαθέσιμη. Στην πραγματικότητα η Ρώμη δεν ήταν καινούργιο δημιούργημα ...Ο Υιός τής Μητέρας απλά «έκλεψε» τη Γυναίκα τού Πατέρα τής Πατριαρχίας ...Η Ρώμη ήταν η Βαβυλώνα με άλλα «ρούχα» ...Ήταν η Βαβυλώνα, η οποία φορούσε τα λαμπρά αλλά ταπεινά ελληνικά «ρούχα». Η Ρώμη θα επιβίωνε επί αιώνες με την «προίκα» τής μεγάλης Ασιάτισσας ...Η Μέση Ανατολή και η Αίγυπτος θα «τάιζαν» για πολύ καιρό ακόμη τη Ρώμη ...Πάρα πολύ καιρό, όπως θα διαπιστώσουμε στην πορεία. Χωρίς αυτόν τον Σχεδιασμό δεν θα μπορούσε στο φτωχό Λάτιο να κατοικεί —και άρα να επιβιώνει— πάνω από ένα εκατομμύριο κόσμος.

Η Βαβυλώνα, απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα —από «έρωτα»—, είχε ακολουθήσει τον θριαμβευτή Υιό της Γυναίκας και τον είχε ακολουθήσει στο νέο τους περιβάλλον. Αυτό ήταν κάτι, το οποίο σε πρώτη φάση δεν της συγχωρέσαν τότε τα παιδιά της, και γι' αυτό μιλούσαν πάντα για τη Μεγάλη Πόρνη ...Δεν μπορούσαν να της συγχωρέσουν ότι πρόδωσε τον Πατέρα τους για τον Υιό τής Γυναίκας. Όμως, μόνον με τον Σχεδιασμό αυτόν θα μπορούσε το τέρας τής Πατριαρχικής δομής να περάσει στην Ευρώπη και άρα να συνεχιστεί ο Σχεδιασμός τού Θεού. Αυτό ήταν το Μέγα Επίτευγμα, γιατί μέχρι τότε η Ευρώπη δεν είχε τις προδιαγραφές να στηρίξει με τις δικές της δυνάμεις ένα τέτοιο σύστημα.

Εποχή των Ιχθύων

Όπως ήταν ειπωμένο στους μύθους και «αποτυπωμένο» στις Ιερές Γραφές, ο θρίαμβος του Υιού τής Γυναίκας δεν ήταν δυνατόν να διαρκέσει —και δεν διήρκεσε— πολύ. Όταν μια αστρολογική Εποχή διαρκεί πάνω από 2000 χρόνια και υποτίθεται ότι τη συγκεκριμένη τη χαρακτήριζε ο θρίαμβος αυτός, στην πραγματικότητα η χαρά κράτησε λιγότερο από 400 χρόνια. Γιατί; ...Γιατί ο Υιός τής Γυναίκας δεν αντιλήφθηκε τα «είδωλα» και την «πάτηση» ...Έκανε έναν θρίαμβο χωρίς πραγματική νίκη ...Θριάμβευσε στα θνητά γεννήματα του Πατέρα και απλά πήρε τη Γυναίκα Του για σύζυγο ...Τα δύσκολα όμως έρχονταν ...Τα θνητά παιδιά τού Άνδρα ήταν αυτά που είχε νικήσει ο Αλέξανδρος και

όχι τον Αθάνατο Υιό τού Άνδρα, και άρα τον Ίδιο. Ο Άνδρας δεν είχε πει ακόμη την τελευταία του λέξη. Ο Ίδιος δεν είχε εμφανιστεί ακόμα για τη «μάχη», γιατί γνώριζε το Σχέδιο τού Θεού και άρα γνώριζε τι έπρεπε να κάνει, για να έχει ελπίδες επιβίωσης μετά από τη σύγκρουση αυτήν.

Γνώριζε ο Υιός τού Πατέρα πως θα ήταν αδύνατον να νικήσει σε απευθείας σύγκρουση τον πανίσχυρο Υιό τής θηλυκής Μορφής τού Θεού ...Πού βρισκόταν; ...Κρυμμένος στο πιο σκοτεινό και βρόμικο σημείο τής Πατριαρχίας. Εδώ βρίσκεται και το Μυστικό τού όλου Σχεδιασμού ...Ο Υιός τού Άνδρα είχε στήσει παγίδα ...Δεν βρισκόταν στα Παλάτια τού Πατέρα Του, όπως θα υπέθετε κάποιος ...Βρισκόταν στα υπόγεια ...Στα πλυσταριά ...Δεν τον Γέννησε η νόμιμη Γυναίκα Του η Βαβυλώνα, ώστε να είναι ορατός και άρα εύκολος στόχος για τον πανίσχυρο Υιό τής Γυναίκας ...Τον Γέννησε η Εβραία δούλα, την οποία περιγράψαμε στην Εποχή τού Κρόνου ...Η δούλα τής σκληρότερης μορφής τής πατριαρχίας, η οποία «σερνόταν» επί αιώνες στα βρόμικα «καταγώγια» των αυτοκρατοριών ...Γεννήθηκε στο άθλιο πατριαρχικό σύστημα των Εβραίων ...Γεννήθηκε ανάμεσα σε δούλους, πόρνες, δολοφόνους και χαφιέδες ...Γεννήθηκε ανάμεσα στον λαό αυτόν, ο οποίος «σερνόταν» εκ πεποιθήσεως και τον οποίο ο Υιός τής Μητέρας υποτιμούσε ...Γεννήθηκε στο μοναδικό σύστημα της πατριαρχίας, το οποίο θα μπορούσε να επιβιώσει ακόμα και στις συνθήκες τής απόλυτης ήττας και κατάρρευσής της.

Γιατί έγινε αυτό; ...Γιατί είχε στήσει ενέδρα, και οι ενέδρες στήνονται πίσω από άθραυστους «βράχους» και μάλιστα εκεί όπου δεν κινούν τις υποψίες. Γι' αυτόν τον λόγο ο Θεός Άνδρας είχε «γονιμοποιήσει» την άσημη «δούλα». Κανένας δεν υποπτευόταν ότι εκείνη η ταπεινή εκδοχή τής πατριαρχίας θα είχε μέσα της το «Σπέρμα» τού Θεού. Όταν ο Υιός τής Μητέρας θα πατούσε στη Βαβυλώνα τον ορατό Όφι στο κεφάλι —προκειμένου να τον σκοτώσει—, ο πραγματικός αθάνατος Όφιος θα επιβίωνε κάπου αλλού, ώστε να προλάβει να τον «δαγκώσει» ...Αυτό και έγινε τελικά. Ο Υιός τής Μητέρας πάτησε τον Όφι στο Κεφάλι, αλλά ο Υιός τού Πατέρα τον «δάγκωσε» στη Φτέρνα ...Το ελληνικό αδύνατο σημείο τον πρόδωσε ξανά. Όπως ο «Ασιάτης» Απόλλωνας σκότωσε τον Αχιλλέα, έτσι και ο «Ασιάτης» Ιησούς «σκότωσε» τον Αλέξανδρο, ανακτώντας τον Θρόνο τής Κοσμοκρατορίας για λογαριασμό τού Πατέρα Του και άρα της πατριαρχίας ...Ο Όφιος ανακτούσε τη δύναμή του ...Διεκδικούσε ξανά τη Γυναίκα του, και άρα τη Ρώμη πλέον ...Αυτό ήταν το απόλυτο επίτευγμα του Σχεδιασμού.

Γιατί ήταν απόλυτο επίτευγμα; ...Γιατί τα θηριώδη συστήματα της Ανατολής —όπως είπαμε— δεν μπορούσαν να περάσουν στη φτωχή Ευρώπη, ώστε από εκεί να επεκταθούν και να κατακτήσουν ολόκληρο τον κόσμο ...Δεν μπορούσαν να πάρουν μαζί τους και τον Ασιάτη Κύριό τους ...Δεν είχε όλος ο κόσμος τις προδιαγραφές τού κεφαλαίου τού Νείλου ή του Ευφράτη. Έπρεπε, όμως, να περάσει αυτό το «μεγαθήριο» στην απέναντι μεριά τής Μεσογείου. Αυτή ήταν η Ευφυΐα τού Σχεδίου τού Θεού. Πέρασαν στην Ευρώπη τα μεγαυστήματα της σκληρής πατριαρχίας τη στιγμή που δεν είχαν εκεί το ανάλογο κεφάλαιο —και άρα τα απαραίτητα δεδομένα— για να λειτουργήσουν στον χώρο της. Γι' αυτόν τον λόγο απαιτούνταν πονηρός Σχεδιασμός. Δεν μπορούσε ένας τρομερός Αυτοκράτορας τύπου Φαραώ να περάσει τη Μεσόγειο και να εγκατασταθεί στην Ευρώπη ...Δεν μπορούσε ο Ταύρος να περάσει τη Μεσόγειο. Πώς παρακάμφθηκε το εμπόδιο αυτό; ...Με τον Υιό τής Μητέρας ...Με την ψευδονίκη τού Υιού τής Μητέρας.

Το Σχέδιο του Θεού έδωσε στον Ευρωπαίο «χαλαρό» και «φωτεινό» Αλέξανδρο τη δυνατότητα να «τραβήξει» με «έρωτα» —αρχικά— τη Βαβυλώνα και να φέρει την «πόρνη» τής Ασίας στην Ευρώπη. Οι λαοί τής Ευρώπης, οι οποίοι δεν είχαν γνωρίσει ποτέ τέτοιου είδους απόλυτες και

σκληρές εξουσίες, δεν αντέδρασαν. Έβλεπαν έναν Θεάνθρωπο, τον οποίο τον προσκυνούσαν σαν Ασιάτη Θεό, αλλά ο ελληνικός πολιτισμός τούς μέρδευε. Όχι μόνον δεν αντέδρασαν, αλλά στην πραγματικότητα χάρηκαν για την εξέλιξη αυτή, γιατί νόμισαν ότι αποτελεί «λεία» η πολύφερνη Ασιάτισσα «νύφη» ...Δεν κατάλαβαν τον ρόλο της και την «πάτησαν». Γιατί; ...Γιατί αυτή, μόλις ισχυροποιήθηκε και μονιμοποίησε την παρουσία της στην Ευρώπη, βρήκε την ευκαιρία και «τράβηξε» και τον πρώην Άντρα της κοντά της ...Τράβηξε στην Ευρώπη τον Υιό του Πατέρα ...Τον άντρα, ο οποίος ήταν και αδερφός της, εφόσον και οι δύο ήταν δημιουργήματα του ίδιου Πατέρα. Αυτό συνέβη όταν αναγνωρίστηκε από τον Κωνσταντίνο ο χριστιανισμός ως νόμιμη θρησκεία της Αυτοκρατορίας ...Ο χριστιανισμός, ο οποίος στην πραγματικότητα ήταν ο Ιουδαϊσμός, και ο οποίος ήταν η πιο σκληρή εκδοχή της Πατριαρχίας ...Αναγνωρίστηκε ως αυτοκράτορας της Ευρώπης ο Ασιάτης Ιησούς και άρα μεταφέρθηκε όλο το ασιατικό σύστημα της πατριαρχίας στην Ευρώπη.

Αυτό είναι που περιγράφει και ο μύθος της απαγωγής της Ευρώπης. Η Ευρώπη —σύμφωνα με τον μύθο— είναι Ασιάτισσα. Ο Αλέξανδρος, ως Δίας, την έφερε στο Βορά και κανένας δεν κατάλαβε τι γινόταν. Η Ασιάτισσα έφτασε πρώτη στην Ευρώπη, ακολουθώντας τον Δία, αλλά αυτήν την ακολουθούσε ο αδερφός της. Αυτή η ίδια στην πραγματικότητα ήταν εκείνη, η οποία «κουβάλησε» τον Ταύρο πάνω στον οποίο κάθεται. Η Ευρώπη ήταν εκείνη που μετέτρεψε τον Δία σε Ταύρο και όχι ο Δίας τον εαυτό του ...Αυτή ήταν

που αναγνώρισε τον Ασιάτη Ιησού ως συναυτοκράτορα και άρα νομιμοποίησε τον Ταύρο στην Ευρώπη. Με αυτόν τον ύπουλο τρόπο ο Ταύρος πάτησε σε χώρους όπου μέχρι τότε δεν μπορούσε να το κάνει. Ο έρωτας του Δία την «τράβηξε», αλλά αυτή ήρθε καβάλα στον Ταύρο, κουβαλώντας μαζί και τον Άνδρα της. Οι λαοί την «πάτησαν», γιατί η «πόρνη» τούς «δούλεψε». Η Ρώμη πραγματικά ζούσε με δύο «άντρες» ...Η «κυρία» είχε κατά βούληση έναν σύζυγο και έναν εραστή. Όποτε τη βόλευε να υπερασπιστεί την ύπαρξή της, κρυβόταν πίσω από τη σχέση της με τον Ευρωπαίο Αλέξανδρο και όποτε τη βόλευε να ασκεί σκληρή εξουσία, παρίστανε τη νόμιμη σύζυγο του Ασιάτη Ιησού.

Η ζώνη της «βασιλείας» του Δία δεν άλλαξε στην Εποχή των Ιχθύων, γιατί και ο Ιησούς ήταν ανθρωπόμορφος Θεός και άρα Δίας και ο ίδιος, έστω κι αν ενσάρκωνε τον αδερφό Του τον Πλούτωνα. Ο κόσμος των Θεών είχε ανοίξει στο σύνολό του και οι άνθρωποι τα είχαν δει όλα μπροστά τους ...Είδαν —στον ίδιο χρόνο— και τον Άνω και τον Κάτω Κόσμο ...Όπως είδαν —με την τεράστια διασπορά Γνώσης— και τον «κατακλυσμό» και τη «θάλασσα». Η ύπαρξη της «θάλασσας» είναι αυτήν, που κάνει τα πράγματα πολύ πιο πολύπλοκα, εφόσον δημιουργεί «είδωλα» ακόμα και στο φως της ημέρας.

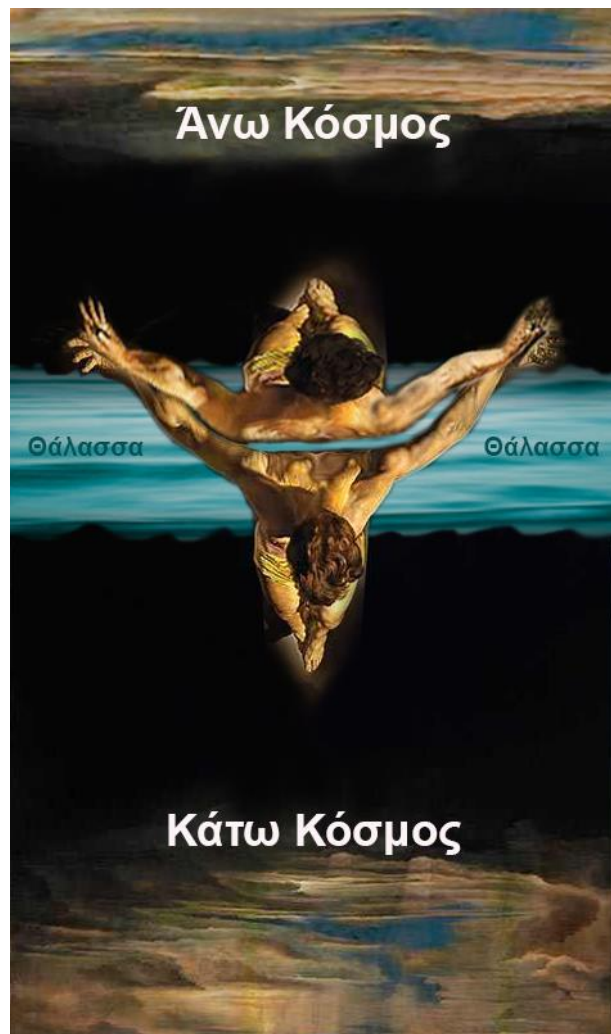
Στον Κόσμο του Δία υπήρχαν και τα αδέρφια του ως «συνέταιροι». Οι άνθρωποι είχαν την τύχη να δουν για λίγο τον Άνω Κόσμο του Διός-Αλεξάνδρου και μετά κατέβηκαν μαζικά στον Ασιατικό Κάτω

Κόσμο τού αδερφού του Πλούτωνα-Ιησού. Όσοι δεν βρίσκονταν σε αυτούς τους χώρους, θα «θαλασσοδέρνονταν» στον Ωκεανό τού Ποσειδώνα, που ήταν οι Δίδυμοι ταυτόχρονα. Κάπως έτσι χωρίστηκε ο κόσμος τής Εποχής εκείνης. Με την επικράτηση του Ιησού και του χριστιανισμού χωρίστηκε ο Κόσμος στα τρία βασίλεια, εφόσον οι δύο Θεάνθρωποι λειτουργούσαν ταυτόχρονα καί ξεχωριστά καί ως ΕΝΑΣ. Ο καθένας κυρίαρχος στον χώρο Του και από κοινού στον ενδιάμεσο. Το ζεύγος των αδερφών «καθρεφτιζόταν» και στη «θάλασσα» της Γνώσης, δημιουργώντας «είδωλο». Αυτό το είδωλο ήταν ο Ποσειδώνας, που είναι οι Διόσκουροι μαζί.

Με τον τρόπο αυτόν οι δύο Κοσμοκράτορες δημιούργησαν έναν τριπλό Κόσμο. Στον πολύπλοκο αυτόν κόσμο υπήρχαν διαθέσιμες γνώσεις σε τεράστιες ποσότητες και ταυτόχρονα μέσα σ' αυτόν συνυπήρχαν διαφορετικοί λαοί. Πώς χωρίστηκαν οι άνθρωποι ανάλογα με τις γνώσεις τους; ...Στον Άνω Κόσμο παρέμειναν ελάχιστοι μορφωμένοι, που λειτουργούσαν ως εκλεκτοί και οι υπόλοιποι —κυρίως αγράμματοι χριστιανοί— «χάθηκαν» στο «βάθος» τού Κάτω Κόσμου. Οι πρώτοι έβλεπαν τον Κοσμοκράτορα στα πρότυπα του Αλεξάνδρου —και άρα ως έναν «χαλαρό» Βασιλέα-Ευεργέτη—, ενώ οι δεύτεροι τον έβλεπαν στα πρότυπα τού Ιησού, ως έναν αυστηρό Κύριο-Κριτή, ο οποίος ανά πάσα στιγμή είναι έτοιμος να τιμωρήσει.

Οι Έλληνες με τον εκχριστιανισμό τους —και βλέποντας έναν νέο Υιό, Τον οποίο πλέον δεν κατανοούσαν πλήρως— μπερδεύτηκαν. Πλησίαζαν τον Ιησού, νομίζοντας ότι πλησιάζουν κάποιον όμοιο με τον Αλέξανδρο και δεν αντιλαμβάνονταν πως «έπεφταν» και δεν «ανέβαιναν». Τελώντας πλέον υπό σύγχυση, έφυγαν από τον Άνω Κόσμο και μπήκαν όλοι μαζί σε μια ανθρωποκτόνα «θάλασσα» αβεβαιότητας και αναζήτησης, η οποία τους εξουδετέρωνε απόλυτα. Στην πραγματικότητα έπαθαν «vertigo» (λατινικά: περιστροφή) και έπεσαν στη «θάλασσα». Αυτό, το οποίο παθαίνουν οι πιλότοι όταν χάνουν τον «ορίζοντα» μετά από έναν έντονο «ελιγμό», το έπαθαν οι Έλληνες, κάνοντας «ελιγμό» για ν' ακολουθήσουν τον Ιησού.

Οι Εβραίοι από την άλλη πλευρά, εκπαιδευμένοι να ζουν στα Τάρταρα του Βάαλ, έκαναν ό,τι έκαναν πάντα. Δεν τους άγγιξε καμία αλλαγή στην κορυφή τού Κόσμου και έπιασαν και πάλι τον απόλυτο «πάτο» τού Κάτω Κόσμου ...Του Νέου Κάτω Κόσμου, ο οποίος ήταν και λίγο καλύτερος απ' αυτόν που είχαν εκπαιδευτεί να ζουν ...Εκεί τους άρεσε να κατοικούν, γιατί εκεί βρισκόταν γι' αυτούς το πιο κερδοφόρο μέρος του. Οι Εβραίοι και οι Έλληνες ήταν οι μόνοι που —ως συγκεκριμένοι λαοί— τοποθετήθηκαν μαζικά σε κάποιον συγκεκριμένο χώρο τού Σχεδιασμού. Όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι

διαχωρίστηκαν σε ατομικό επίπεδο μέσα στην αυτοκρατορία και απλά σε κάποια στιγμή χωρίστηκαν μαζικά σε έθνη, γιατί άλλαξε ο πολιτικός σχεδιασμός της και τίποτε άλλο.

Μιλάμε για την απόλυτη «τύφλωση» αυτού, στον οποίο πέφτει όλο το φως στα μάτια του και λειτουργεί σαν να κινείται στο απόλυτο σκοτάδι ...Ένα σκοτάδι όμως επικίνδυνο κι ανθρωποκτόνο, εφόσον, και να «βλέπεις», δεν μπορείς να καταλάβεις τι «βλέπεις» ...Δεν ξέρεις πότε βλέπεις κάτι πραγματικά και πότε το είδωλό του ...Δεν ξέρεις αν αυτό το οποίο βλέπεις είναι «σκιά» ή ένας πραγματικά «μαύρος» πρωταγωνιστής. Τα Δίδυμα, που λειτουργούν ως Ένας στον τριπλό νέο Κόσμο, «κουβαλάνε» μαζί τους και τη Γυναίκα τους. Στους τρεις Κόσμους τής σημερινής πατριαρχίας θα είχε τη θέση της και μια αντίστοιχα τριπλή Σύζυγος. Άρα, και η Ρώμη έχει τριπλή εικόνα, εφόσον πρέπει να είναι «σύζυγος» των «Διδύμων» σε τρεις Κόσμους ...Υπάρχει η Ρώμη τού Αλεξάνδρου, η Νέα Ρώμη τού Ιησού και μια μυστηριώδης Τρίτη Ρώμη, η οποία συνδέεται και με τους δύο ταυτόχρονα και η οποία δεν φαίνεται και προφανώς σήμερα κυβερνά τον κόσμο.

Γι' αυτόν τον λόγο τα πάντα είναι ίδια και διαφορετικά ταυτόχρονα ...Στον ίδιο χώρο και στην ίδια Γη εδράζεται τόσο ο Άνω όσο και ο Κάτω Κόσμος. Η παιδεία και ο πολιτισμός ενός ανθρώπου είναι αυτό που κάνει τη διαφορά. Στην ίδια γειτονιά κάποιος «βλέπει» τον Δία και κάποιος άλλος τον Πλούτωνα. Στην ίδια γειτονιά «βλέπει» και τις «συζύγους» τους. Στην ίδια «θάλασσα» πρέπει να μπει κάποιος, αν θέλει να ξεφύγει από τον Κόσμο τού Πλούτωνα, για να μπει στον Κόσμο τού Δία. Στη «θάλασσα» συνυπάρχουν αυτοί οι δύο ως Ποσειδώνας και δεν αφήνουν κανέναν να τη διαπλεύσει ...Ο κόσμος είχε πλέον «σφραγιστεί».

Με τον ασιατικό χριστιανισμό ο Κάτω Κόσμος έγινε κυρίαρχος και ο βασικός χώρος όπου φιλοξενούνταν η μεγάλη βάση τής χριστιανικής κοινωνίας. Αναγκαστικά, εφόσον η βάση τής χριστιανικής κοινωνίας είναι απολύτως εξιουδαϊσμένη. Το «σκότος» είχε επικρατήσει και οι κοινωνίες καθηλώθηκαν επί αιώνες στην άγνοια. Από εκεί και πέρα, όποιος ήθελε να δει τον Άνω Κόσμο, μπορούσε να το κάνει μόνον ατομικά και για να το επιτύχει αυτό έπρεπε να διαπλεύσει τον Ωκεανό, πράγμα το οποίο ήταν δύσκολο κι επικίνδυνο να το επιχειρήσει κάποιος ...Δύσκολο, γιατί «άκρη» δεν έβγαινε μέσα στο χάος και επικίνδυνο, γιατί οι λαοί, μόλις αντιλαμβάνονταν κάποιον τέτοιο περιέργο άνθρωπο, τον θεωρούσαν αιρετικό και ήταν έτοιμοι να τον εξοντώσουν.

Οι λαοί, παρ' όλη τη γνώση που πήραν, είτε από τους Έλληνες είτε από τον Ιησού, στέκονταν επί αιώνες δίπλα σ' αυτόν τον Ωκεανό και δεν τολμούσαν να τον διαπλεύσουν. Ακόμα κι όταν υποπτεύονταν ότι απέναντί τους υπήρχε ένας καλύτερος Άνω Κόσμος, δεν τολμούσαν να πάρουν τη μεγάλη απόφαση. Παρέμεναν επί αιώνες στην «άκρη» τής Γης κι ατένιζαν με φόβο τον Ωκεανό, όπως οι αρχαίοι έβλεπαν τον Ατλαντικό από τους Στύλους τού Ηρακλή. Επί αιώνες παραμένουν καθηλωμένοι στον Κάτω Κόσμο, αφήνοντας τον Ωκεανό για τους τολμηρούς. Από την κακή μοίρα τής Εποχής των Ιχθύων δεν γλίτωσαν ούτε οι ίδιοι οι Έλληνες. Αυτοί «χάθηκαν» στον Ωκεανό και κανένας —πλην του Θεού— δεν γνωρίζει πού βρίσκονται και πότε θα έχουν πλέον ελπίδες να επιστρέψουν.

Η Εποχή των Ιχθύων είχε πλέον ανατείλει. Το σοκαριστικό εκείνο γεγονός, το οποίο οδηγούσε σε αλλαγή Εποχής, είχε συμβεί και η ανθρωπότητα θα το θυμόταν για πάντα. Ο Μέγας και παντοδύναμος «Κριός» είχε θυσιαστεί από τον Πατέρα και είχαμε μπει πλέον οριστικά στην Εποχή των Ιχθύων ...Σε μια νέα Εποχή Διδύμων ακόμα πιο επικίνδυνη από την πρώτη, όπως θα δούμε παρακάτω. Ο Υιός τού Άνδρα —έστω και νεκρός επάνω στον Σταυρό Του— είχε ανακτήσει την ισχύ Του ...Είχε κατορθώσει και είχε ανέβει στο Θρόνο έστω και ως εταίρος τού αδερφού Του ...Είχε πάρει την εξουσία και είχε θυσιάσει τον Κριό, προετοιμάζοντας την ανθρωπότητα για έναν φαραωνικού

τύπου πατριαρχικό Μεσαίωνα ...Η Ρώμη είχε πλέον διαρχία και δεν μπορούσε ν' ανατραπεί από καμία γνώση. Ακόμα και τα παιδιά τής Γυναίκας ήταν αδύναμα ν' αντιδράσουν, εφόσον ο ηγέτης τους είχε θυσιαστεί ...Τα παιδιά τής Γυναίκας θα «θαλασσοδέρνονταν» και θα ταλαιπωρούνταν μέχρι θανάτου.

Η Ρώμη κυριαρχούσε στον Κόσμο και έλεγχε τα πάντα, γιατί έλεγχε τις γνώσεις όλων των τύπων. Ήταν Γυναίκα καί των δύο Υιών ...Των Διδύμων. Είχε «καταπειί» την απειλή τής Θεάς Μητέρας, εφόσον είχε «παντρευτεί» τον Υιό της. Την είχε εξουδετερώσει, οικειοποιούμενη το ισχυρότερο Δημιούργημά της. Αυτό το νόημα έχει η «εκκωφαντική» παρουσία των Διδύμων στη Ρώμη. Όλα στη Ρώμη «φωνάζουν» για τους Δίδυμους και κανένας δεν «ακούει» ...Από τον Ρώμο και Ρωμύλο στον μύθο τού Κάστορα και του Πολυδεύκη και από εκεί στους δύο Θεανθρώπους, οι οποίοι έχουν την «έδρα» τους στη Ρώμη ...Ο Αλέξανδρος και ο Ιησούς είναι οι Κύριοι της Ρώμης ...Τα μυθικά αδέρφια, που το ένα είναι ζωντανό και το άλλο νεκρό ...σε μια αιώνια αλληλοδιαδοχή.

Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για μια νέα Εποχή Διδύμων ακόμα πιο επικίνδυνη. Πιο επικίνδυνη, γιατί πλέον τα δίδυμα είναι καί τα δύο αρσενικά και δεν υπάρχει το θηλυκό «αντίβαρο» απέναντι στη σκληρότητα της πατριαρχίας. Όλα είναι όμοια με την Εποχή των Διδύμων, αλλά στον ύψιστο βαθμό τής έντασης. Γιατί συμβαίνει αυτό; ...Γιατί έχουμε και πάλι επανάληψη των ίδιων άσχημων φαινομένων, τα οποία ακολούθησαν το Προπατορικό Αμάρτημα στη μεγαλύτερη δυνατή κλίμακα ...Έχουμε την απόλυτη επανάληψη των φαινομένων αυτών, τα οποία οδήγησαν στη φοβερή Εποχή των Διδύμων. Από τη στιγμή που οι Δίδυμοι Θεάνθρωποι ολοκλήρωσαν την αποστολή τους, είχαμε Δωρεά Γνώσης ...Νέα τεράστια Δωρεά Γνώσης των Υιών τού Θεού, που λειτουργούν από κοινού ως Θεός. Άρα; ...Άρα έχουμε νέο «Αμάρτημα», εφόσον τα συστήματα παίρνουν νέα γνώση για το πώς οι άνθρωποι θα γίνουν Θεοί ...Άρα νέα αποβολή από αυτό, το οποίο εκείνη την ώρα ήταν ο Παράδεισος ...Μια έννοια η οποία —όπως είπαμε— είναι σχετική.

Τι θα πει σχετική; ...Θα πει πως ήταν καλύτερα για τον μέσο άνθρωπο στην ήσυχη Εποχή τού Καρκίνου, πριν μπούμε στην αιματοβαμμένη Εποχή των Διδύμων και του Ταύρου. Τα ανάλογα συνέβαιναν και αιώνες μετά ...Ήταν καλύτερη η Εποχή τού Αλεξάνδρου —και άρα του Κριού— από εκείνη που ακολούθησε τον Ιησού, και ήταν αυτή των Ιχθύων ...Ήταν καλύτερη η Εποχή που άφησε η ελληνιστική ανθρωπότητα, για να μπει οικειοθελώς στην Εποχή τού χριστιανισμού ...Στην Εποχή τού εξιουδαϊσμού τής Δύσης ...Του Ιουδαϊσμού, που, όπως μας αποκάλυψε ο Ίδιος ο Ιησούς, ήταν ο Κόσμος των Νεκρών. Πάλι, δηλαδή, είχαμε Αποβολή, μόνον που αυτήν τη φορά δεν μας απέβαλε ο Θεός-Πατέρας, αλλά μας απέβαλε η επόμενη γενιά των Θεών Υιών Του ...Οι Θεάνθρωποι με την ανθρώπινη μορφή.

Αυτοί οι δύο, με τη συνολικά τερατώδη Γνώση που παρέδωσαν εκ νέου στην πολύ καλύτερα εκπαιδευμένη ανθρώπινη κοινωνία —και άρα με μεγαλύτερη «απορροφητικότητα» από την Εποχή των Πρωτόπλαστων—, προκάλεσαν νέο Κατακλυσμό. Άφησαν ελεύθερη τη Γνώση και αυτή πλημμύρισε τον Κόσμο σε

βαθμό τέτοιο, που να απειλεί να τον «πνίξει» και όχι απλά να τον «ξεδιψάσει». Ήταν «κατακλυσμός» για την ανθρωπότητα το να πάρει ταυτόχρονα τη γνώση των Ελλήνων από τον Αλέξανδρο και τον Λόγο του Θεού από τον Ιησού. Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για «Ωκεανό» στην εποχή των ανθρωπόμορφων δίδυμων Θεών. Σε αυτόν τον νέο τότε κόσμο, ο οποίος «πνιγόταν» από την άπειρη Γνώση, τα αθάνατα δίδυμα αδέρφια επιβίωναν μέσα στο στοιχείο Τους ...Από εκεί προκύπτουν τα δύο ψάρια, που είναι το σύμβολο της Εποχής των Ιχθύων.

Όμως, οι εξελίξεις έτρεχαν προς την τελική τους φάση. Το «Αρνίον» είχε πλέον σφαχθεί και η «σάρκα» του ήταν πλέον το νέο «μήλο» του Νέου Αμαρτήματος. Αυτή η «σφαγή» ήταν τόσο καθοριστική για το μέλλον του κόσμου, που ΚΑΘΕ χρόνο γιορτάζουμε τον θάνατό Του, περιμένοντας την Ανάσταση ...Ήταν η βασική προϋπόθεση για να ολοκληρωθεί με απόλυτη επιτυχία το Σχέδιο του Θεού ...Η Υπέρτατη Θυσία, για να σωθεί η ανθρωπότητα. Γι' αυτόν τον λόγο —και σε συμβολικό επίπεδο— μετά την περίοδο του Πάσχα —και άρα στην πορεία της στέρησης— καταναλώνουμε τον οβελία σε συνδυασμό με την Ανάσταση. Αυτήν τη Θυσία γιορτάζουμε, πενθώντας και περιμένοντας επί αιώνες μια Ανάσταση, η οποία όμως δεν γνωρίζουμε ποιον από τους δύο Θεανθρώπους αφορά. Γιατί; ...Γιατί η Εποχή των Ιχθύων δεν είναι μια «διαυγής» Εποχή ...Είναι η Εποχή των παραισθήσεων, των παρερμηνειών και της παρεξήγησης.

Ο Υιός του Πατέρα δεν **νίκησε** τον Υιό της Μητέρας ...Τον **δηλητηρίασε** και αυτό σημαίνει πως ολόκληρη η Εποχή είναι δηλητηριασμένη. Πώς τον δηλητηρίασε; ...Με το αίμα Του ...Το αίμα του Όφι ήταν Οίνος, και ο οίνος μεθά ...Το αίμα του Υιού του Πατέρα ήταν Οίνος Άκρατος που σε «μεθά» σε σημείο «δηλητηρίασης». Αυτό έγινε με τον Ιησού ...Το «αίμα» Του δηλητηρίασε τον Υιό της Μητέρας. ...Ήταν «γλυκό» όταν μπήκε στον «οργανισμό» της αυτοκρατορίας Του, αλλά στη συνέχεια «δηλητηρίασε» τα πάντα. Ο φονιάς του Ταύρου του Ουρανού ήταν πλέον «δηλητηριασμένος» ...Πρώτα «σαγηνεύτηκε» από την «πόρνη» της Ασίας και μετά «αρρώστησε», επειδή επιχείρησε να σκοτώσει τον Ταύρο, όπως περιέγραφε και το Έπος του Γκιλγκαμές, το οποίο ήταν η Γνώση που παραδόθηκε στους ανθρώπους με το Προπατορικό Αμάρτημα και άρα στην «αυγή» της Πατριαρχίας. Το δίδυμο Γκιλγκαμές και Ενκίντου «χωρίζει», γιατί οι Θεοί τιμωρούν τον Ενκίντου με αρρώστια και θάνατο για τη θανάτωση του Ταύρου. Ο Γκιλγκαμές από εκείνο το σημείο κι έπειτα αναζητά μόνος του την αθανασία...

...Το ίδιο ακριβώς που περιγράφει και η Γνώση των Ελλήνων για τους Διόσκουρους. Ο Κάστορας, που έχασε τη ζωή του, είχε ως «ειδικότητά» του τον έλεγχο των Ταύρων, και απ' αυτούς έχασε τη ζωή του. Ο Πολυδεύκης από αγάπη μοιράστηκε μ' αυτόν την αθανασία. Αυτοί ήταν οι προστάτες της Ρώμης ...Οι προστάτες του τρομερού στρατού της Ρώμης. Αυτούς επικαλούνταν οι Ρωμαίοι για προστασία. Από τα συγκρουόμενα χαρακτηριστικά τους έγινε η Εποχή των Ιχθύων η πιο «θολή» Εποχή της ανθρώπινης ιστορίας. Το αποτέλεσμα ήταν τρομερό ...Αυτή, η οποία δημιουργήθηκε ως η πιο φωτεινή αυτοκρατορία της ιστορίας, σκορπούσε γύρω της το απόλυτο σκότος. Ο Υιός της Μητέρας ήταν πλέον «μεθυσμένος» από τον Άκρατο Οίνο και γι' αυτόν τον λόγο «κοιμόταν» στο θρόνο του και δεν αντέδρασε όταν τον θρόνο αυτόν τον κατέλαβαν οι αγράμματοι «ψαράδες» της Ιουδαίας ...Οι «ψαράδες», οι οποίοι έσερναν μαζί τους το «ξόρανο» του νεκρού Υιού του Πατέρα.

Επί αιώνες κοιτάμε και τους δύο Θεανθρώπους στη Ρώμη και βλέπουμε μόνον τον Έναν ...Όποιον βολεύει στον καθένα, γιατί έτσι λειτουργεί ο παραμορφωτικός «φακός» των υδάτων, ο οποίος γίνεται ακόμα χειρότερος όταν προστίθεται σ' αυτόν και η «θολούρα» τού φανατισμού ή της άγνοιας ...Βλέπουμε, και δεν καταλαβαίνουμε τι βλέπουμε ...Δεν ξέρουμε ποιος είναι ο ζωντανός και ποιος είναι ο νεκρός από τους αδερφούς ...Ποιος λειτουργεί ως «σταυρός» τού άλλου ...Ποιος «πετάει» και στο «πέταγμά» Του παίρνει και Τον άλλο μαζί Του. Ούτε καν η Ρώμη φαίνεται μία και μοναδική. Τη βλέπουμε «διπλή» και «τριπλή» σαν τους μεθυσμένους. Βλέπουμε τα «είδωλά» της και μπερδευόμαστε. Βλέπουμε τη Ρώμη και δίπλα της τη Νέα Ρώμη και πίσω της τη «σκιά» μιας «Τρίτης Ρώμης», την οποία δεν γνωρίζουμε ούτε καν ποια είναι ...Μια μυστηριώδη Ρώμη, η οποία σήμερα κυβερνά τον Κόσμο ως διαφορετική, ενώ είναι ίδια με τις άλλες.

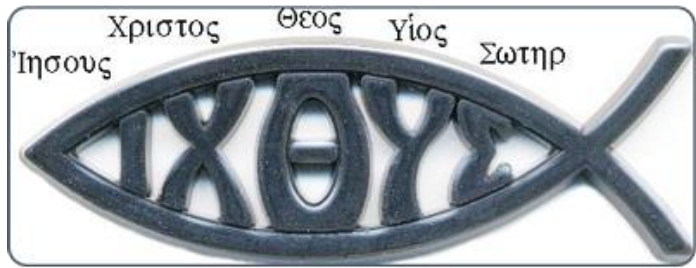

Σε όλα τα θέματα δρούμε ως «μεθυσμένοι». Πενθούμε Τον νεκρό Θεάνθρωπο και λατρεύουμε Τον εκτελεστή Του και επίσης Θεάνθρωπο. Περιμένουμε Ανάσταση του Θεανθρώπου και δεν γνωρίζουμε ποιος Θεάνθρωπος μας συμφέρει ν' Αναστηθεί. Ως χριστιανοί περιμένουμε την Ανάσταση κάποιου, που δεν ήταν σχεδόν ποτέ «ζωντανός» και όχι την Ανάσταση αυτού, που μοίραζε «ζωή» και θυσιάστηκε παρά τη θέλησή Του ...Περιμένουμε εξελίξεις, χωρίς να γνωρίζουμε ποιος από τους δύο πολεμούσε για να ζήσει και ποιος επεδίωξε να θυσιαστεί, για να παρασύρει και τον άλλο στο θάνατο.

Όλη η Εποχή είναι αυτού του τύπου, γιατί με τη Γνώση ανοιχτή —και πλέον προσβάσιμη σε πολλούς ανθρώπους— δεν μπορούσε να υπάρξει εξέλιξη του Σχεδίου, εάν συνέβαινε μια άκαιρη ερμηνεία των φαινομένων. Έπρεπε οι άνθρωποι να παγιδευτούν ...Να παρερμηνεύσουν και να παρεξηγήσουν ...Δεν γινόταν διαφορετικά. Στην Εποχή των Ιχθύων «παίζουν» όλες οι προηγούμενες Εποχές μαζί. Σαν να πήρε κάποιος όλα τα συστατικά των προηγούμενων Εποχών και να τα έριξε σε μια κοινή για όλους «κατσαρόλα» που «βράζει» κολασμένα ...Το αποτέλεσμα; ...Χαοτικό ...Ότι συνέβαινε στην Εποχή των Διδύμων διάσπαρτα στον Πλανήτη άρχισε να γίνεται μέσα στις ανθρώπινες γειτονιές ...Στην ίδια γειτονιά τού ίδιου συστήματος κατοικούσε ένας Εβραίος, ένας Έλληνας και ένας νεοφώτιστος χριστιανός ...Ένα παιδί τού Πατέρα, ένα της Μητέρας και ένα των Παιδιών τού Θεού ...Οι τύποι των ανθρώπων, δηλαδή, οι οποίοι στην Εποχή των Διδύμων

κατοικούσαν σε δικά τους συστήματα —τα οποία πολεμούσαν μεταξύ τους—, στην Εποχή των Διδύμων-Ιχθύων συνυπήρχαν στα ίδια σπίτια.

Γι' αυτόν τον λόγο έπρεπε να προστατευτούν τα δεδομένα —και αυτό έγινε με την παραμόρφωση της «εικόνας» που έβλεπε ο άνθρωπος—. Τα πάντα είναι δυσνόητα και αδύνατον να ερμηνευτούν. Φυσικό είναι αυτό, εφόσον, ό,τι θέλει ο Θεός να παραμείνει

κρυφό, θα παραμείνει τέτοιο, ακόμα κι αν αυτό βρίσκεται μπροστά στα μάτια μας. Ακόμα και σήμερα στην εποχή της εύκολης πρόσβασης στη γνώση, ο άνθρωπος μπερδεύεται σε όλα τα επίπεδα ...Ακόμα και στα πιο εύκολα. Περιμένουμε να καταλάβει τους πολύπλοκους ρόλους και τα καθήκοντα των Θεανθρώπων, όταν δεν μπορεί να καταλάβει τα προφανή που βλέπει στη γειτονιά του ή μαθαίνει στο σχολείο του; Ενώ υπάρχει πρόσβαση στην ιστορική αλήθεια, η οποία αναγνωρίζει την παραγωγή των παιδιών της Γυναίκας, δέχεται ως θέσφατα τα συμπεράσματα του πατριαρχικού συστήματος, το οποίο επί αιώνες έκρυβε την ιστορική αλήθεια.

Διαβάξει ο σύγχρονος χριστιανός για τους αρχαίους Έλληνες —ογκόλιθους του πνεύματος— και δέχεται ως «άγιους» του πνεύματος κάτι αγράμματους και θρησκώληπτους πατέρες της Εκκλησίας. Τα παιδιά της Μητέρας, που επινόησαν τη Δημοκρατία, χρεώθηκαν αιώνιους διωγμούς και αυτοί, οι οποίοι πραγματικά αιματοκύλισαν τον κόσμο για τη διαφορετικότητά του, πιστώθηκαν θεϊκές σταυροφορίες. Τα παιδιά της Μητέρας, που «φώτισαν» τον κόσμο, πήραν την ταυτότητα του ηδονιστή ειδωλολάτρη και αυτοί, οι οποίοι τον βύθισαν στο σκοτάδι, ονομάστηκαν «φωτισμένοι» και ζωγραφίζονται με «φωτοστέφανα» ηθικής. Διαβάζουν οι άνθρωποι για τον ογκόλιθο της πολιτικής σκέψης Περικλή και δέχονται να σέβονται τα συμβουλευτικά «σάλια» τού Αβραάμ. Όλα στην Εποχή των Ιχθύων είναι τόσο μπερδεμένα, που φτάνουμε σε σημείο να τα βλέπουμε όλα ανάποδα.

Ακόμα και οι λαοί εκείνοι, οι οποίοι διακρίνονται στην Εποχή αυτή, δεν έχουν σχέση με την έννοια της αξιοκρατίας. Δεν υπάρχει αξιοκρατία, όταν δεν υπάρχει αλήθεια και ορθή κρίση. Σε έναν τέτοιο κόσμο «δηλητηριασμένο» και «μεθυσμένο» τα παιδιά της Γυναίκας ήταν θέμα χρόνου να χάσουν την ανταγωνιστικότητά τους σε σχέση με τα αδίστακτα και χωρίς ηθικούς ή άλλους φραγμούς παιδιά τού Άνδρα. Αυτός, ο οποίος προσπαθεί να διακριθεί με την αξία του, πάντα υστερεί απέναντι σ' εκείνον, που, για να επιτύχει το ίδιο, σκοτώνει όποιον βρίσκει μπροστά του —ως δήθεν φανατικός «σταυροφόρος»— ή κατεβάζει τα «βρακιά» του —ως γνήσιο παιδί τού Αβραάμ—. Γι' αυτόν τον λόγο στην Εποχή αυτή οι Έλληνες ξαφνικά «υποχώρησαν» κι αναδείχθηκαν «πρωταθλητές» οι βίαιοι Ούννοι και οι μόνιμοι γύφτοι της Πατριαρχίας ...Ανέβηκαν στην κορυφή τού κόσμου οι συμμορίες των πονηρών νταβατζήδων και των σκληροτράχηλων μπράβων ...Οι Εβραίοι με όλες τις γνωστές τους «δεξιότητες» ...Μπήκαν στα «σαλόνια» τού παγκοσμίου συστήματος οι τοκογλύφοι, οι μαστροποί και οι κλέφτες ...Μπήκαν με τις «πλάτες» των γερμανομπράβων τής Γερμανίας, της Βρετανίας και των ΗΠΑ.

...Μιλάμε για την απόλυτη «αρρώστια» της πατριαρχίας. «Πρωταθλητές» σε μια μεθυσμένη παγκόσμια κοινωνία, η οποία δεν ξέρει τι κάνει, έγιναν οι έμπειροι στη διαχείριση μεθυσμένων από τα «καταγώγια» της Βαβυλώνας. Άθεοι, κομμουνιστές ανώμαλοι και διεφθαρμένοι, έγιναν οι

συνέταιροί τους στην παγκόσμια εξουσία. Οι «άρρωστοι» εκμεταλλεύονταν την κοινωνική «αρρώστια» για να επικρατήσουν. Είναι τόσο βαθιά μέσα στους Εβραίους η «αρρώστια» αυτή, που δεν μπορούν να την ξεπεράσουν ακόμα κι όταν φτάνουν στην κορυφή τού κόσμου. «Υπερβολές... — θα πει κάποιος — ...με «αποχρώσεις» ρατσισμού» ...Και όμως, δεν υπάρχει υπερβολή κι ούτε βέβαια κάποιος υποβόσκων ρατσισμός. Ο καθένας ζει όπως επιλέγει κατά τη διάρκεια της ζωής του και όχι όπως γεννιέται από τη μήτρα τής μητέρας του. Ο καθένας ζει όπως το καθορίζουν τα «φορτία» που κουβαλάει από το σπίτι του και το περιβάλλον του. Καθημερινά βλέπουμε ακραία φαινόμενα, τα οποία μόνον τους Εβραίους μπορούν να αφορούν. Άνθρωποι διάσημοι, με τεράστιο κοινωνικό και οικονομικό «εκτόπισμα», μπλέκονται σε αλητείες τού πεζοδρομίου και των καταγωγίων ...Μόνον περιθωριακοί μπορούν να κάνουν αυτά, τα οποία έχουν κάνει Εβραίοι τής πρώτης «γραμμής»...

...Ο πρώην Πρόεδρος τού Ισραήλ εκτίει σήμερα ποινή φυλάκισης για βιασμό ...Ο «πολύς» Στρος Καν έχασε την Προεδρία τής Γαλλίας, για να βιάσει μια καμαριέρα, η οποία ούτε καν όμορφη δεν ήταν ...Ο διάσημος Γουάινσταϊν, ο οποίος φυσιολογικά θα έπρεπε να πολιορκείται από χιλιάδες αδίστακτες σταρλετίτσες — οι οποίες θα του ζητούσαν βοήθεια για την «καριέρα» τους, ζώντας στο L.A. και γυρίζοντας τσόντες —, πήγε 25 χρόνια φυλακή, γιατί ήθελε να αισθάνεται ακαταμάχητος, βάζοντας το «χέρι» του σ' εκείνες που δεν το επιθυμούσαν ...Το ίδιο και ο δισεκατομμυριούχος Έπσταϊν, ο οποίος ζούσε σε έναν ιδιωτικό Παράδεισο και η ευχαρίστησή του ήταν να παριστάνει τον νταβατζή, που κάλυπτε τις ανάγκες των «γαλαζοαίματων» παιδεραστών ...Ατέλειωτη η «αλυσίδα» ιδίων περιπτώσεων ...Ποιον να πρωτοθυμηθείς; ...Τον Γούντι Άλεν; ...Τον Πολάνσκι;

Μόνον Εβραίοι μπορούν να το κάνουν αυτό ...Μόνον Εβραίοι μπορούν να ηδονίζονται, φλερτάροντας με τα απώτατα όρια της ηθικής ...Μόνον οι Εβραίοι ηδονίζονται όταν «ακουμπάνε» τα όρια της απόλυτης καταστροφής, γιατί τους «γοητεύει» η αφετηρία τους ...Μόνον οι Εβραίοι μπορούν να φεύγουν στα «κρυφά» από τα «σαλόνια», για να περιφέρονται στα «πορνεία». Σαν τα γουρούνια, που, όσο κι αν τα πλύνεις και τα ταΐσεις, πάλι στη λάσπη να χωθούν, ψάχνοντας δήθεν κάτι για να φάνε κι ας μην πεινάνε. Αυτοί είναι οι σημερινοί «πρωταθλητές» μιας «μεθυσμένης» κοινωνίας, η οποία τείνει προς στον εκφυλισμό ...Έναν εκφυλισμό, που, αν τον ψάξει λίγο κάποιος, θα βρει και πάλι τους Εβραίους πίσω από αυτόν ...Αυτοί είναι κατά κύριο λόγο οι τοκογλύφοι διαφθορείς όλων των κρατικών μηχανισμών τού κόσμου ...Αυτοί είναι οι «προπαγανδιστές» τής εκπόρνευσης και οι μεγαλύτεροι παραγωγοί πορνοταινιών στον κόσμο ...Αυτοί βρίσκονται πίσω από το «καρότο» τής μόδας, που σέρνει τους ανθρώπους πίσω από τα χρήματα ...Αυτοί είναι που εκβιάζουν και απειλούν τους λαούς με τον έλεγχο των ενεργειακών πηγών.

Όλα αυτά, τα οποία βλέπουμε, δεν είναι τυχαία ...Οι Εβραίοι γνώριζαν τι έπρεπε να κάνουν, όταν οι όλοι υπόλοιποι απλά ψάχνονταν ...Γνώριζαν τα «σχέδια» τού πατριαρχικού συστήματος και κινούνταν στο σκοτάδι, χωρίς να χρειάζεται να βλέπουν. Γνώριζαν τον «λαβύρινθο» της Πατριαρχίας, εφόσον υπηρετούσαν πιστά τον «Μινώταυρο». Καταλαβαίνουμε τη χαρά των προγόνων τους, μόλις είδαν τον εκχριστιανισμό τής Ευρώπης. Έτριβαν τα «χέρια» τους, γιατί κατάλαβαν το μέλλον της ...Κατάλαβαν τις μελλοντικές της «ανάγκες» πολύ πριν τις ανακαλύψει η ίδια ...Γνώριζαν ότι οι Ευρωπαίοι θα είχαν ανάγκη για πόρνες πολύ πριν ο χριστιανισμός τούς στερήσει το σεξ ...Γνώριζαν ότι θα είχαν ανάγκη για χαφιέδες και συκοφάντες πολύ πριν οι Ευρωπαίοι δοκιμάσουν τις μεγάλες «καριέρες» στα σκληρά συστήματα ...Γνώριζαν ότι θα είχαν ανάγκη για δούλους πολύ πριν αυτοί υψώσουν τις αυτοκρατορίες τους ...Γνώριζαν ότι θα υπήρχε ανάγκη για τοκογλυφία πριν καν οι Ευρωπαίοι πιάσουν στα χέρια τους τα πρώτα νομίσματα ...Το είχάν δει το «έργο» στην Ασία και στην

Αίγυπτο και γνώριζαν την «πλοκή» του, άσχετα αν το «τέλος» του δεν τους ενθουσίαζε και πολύ, γιατί προφανώς δεν τους άρεσε να τους κυνηγάει ένας Φαραώ μετά την «επιτυχία» τους.

Γι' αυτόν τον λόγο —στην εποχή του Τίτου— ετοίμασαν τη λιγοστήπραματεία τους και ακολούθησαν τον χριστιανισμό σε όλα τα μήκη και τα πλάτη όπου αυτός επεκτάθηκε ...Όπου πήγαιναν οι Εβραίοι Απόστολοι, τους οποίους οι Εβραίοι θεωρούσαν δήθεν αιρετικούς και τους μισούσαν, τους ακολουθούσαν. Γιατί; ...Γιατί γνώριζαν τι κόσμο μπορούσαν να «χτίσουν» οι Απόστολοι και αυτός ο κόσμος τους άρεσε ...Περί αυτού πρόκειται. Από τη στιγμή που ο Κρόνιος Τάυρος πέρασε στην Ευρώπη, ήταν θέμα χρόνου να σύρει μαζί του και την «κοπριά» του ...Ήταν θέμα χρόνου να τον ακολουθήσουν και οι παρασιτικοί Εβραίοι, όπως ακολουθούν τα βοοειδή οι βρωμόμυγες. Γνωρίζοντας ποια θα ήταν η γενική μετάλλαξη του Δυτικού Κόσμου και προβλέποντας την εξομοίωσή του με την εκφυλισμένη πατριαρχική κοινωνία των αυτοκρατοριών της Ασίας, ήταν σίγουροι για την επιτυχία τους. Η Ρώμη θα άνοιγε «δουλειές» για νταβατζήδες, τοκογλύφους, χαφιέδες κλπ. εκεί όπου μέχρι τότε αυτές δεν υπήρχαν.

Η σημερινή επιτυχία των Εβραίων, δηλαδή, ήταν προδιαγεγραμμένη ...Στην πραγματικότητα παίζουν με όρους αθέμιτου ανταγωνισμού ...Άλλωστε δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι οι χριστιανοί δεν είναι τίποτε παραπάνω από «ερασιτέχνες» Ιουδαίοι ...Πού να μπορέσουν ν' ανταγωνιστούν τους αυθεντικούς. Γι' αυτόν τον λόγο μιλήσαμε για τον όφι τον δηλητηριώδη. Γι' αυτόν τον λόγο μιλήσαμε για έμπειρους κλέφτες «μεθυσμένων». Γι' αυτόν τον λόγο μιλήσαμε για τη χυδαιότερη και πιο ελεεινή μορφή της πατριαρχίας. Ήταν αδύνατον αυτοί —οι οποίοι διακρίνονται και προσδεύουν χωρίς καθόλου κεφάλαιο— να τους επιτραπεί να ελέγχουν το κεφάλαιο του χριστιανισμού και να μην μονοπωλήσουν τα πάντα εξαιτίας αυτού.

Με το κεφάλαιο των χριστιανών εκμεταλλεύονται τους χριστιανούς. Τη δύναμη του δικού τους κεφαλαίου στρέφουν εναντίον τους. Τις ίδιες τις χριστιανικές εξουσίες στρέφουν εναντίον των χριστιανών. Αποτελούν στην κυριολεξία μια «μάστιγα» για όποια κοινωνία έχει την ατυχία να τους φιλοξενεί. Εκεί όπου όλους τους υπόλοιπους τους σταματάνε οι αναστολές, οι Εβραίοι συνεχίζουν ...Αυτοί είναι που σήμερα ελέγχουν ολόκληρο το σύστημα της πατριαρχίας —και άρα του Κρόνου— από τη Νέα Υόρκη. Δεν είναι τυχαίο που έξω από τη Wall Street —και άρα στον πιο ισχυρό πυρήνα των συμφερόντων τους— έχουν «στήσει» τον διάσημο Ταύρο ...Όπως έκαναν οι πρόγονοί τους στην έρημο, όταν περίμεναν τον Μωυσή να τους φέρει τις Εντολές του Θεού.

Όμως, την ίδια ώρα κι ο Θεός είχε τα δικά Του Σχέδια. Ο Θεός δεν θα άφηνε τίποτε στην τύχη του. Όπως οι Εβραίοι «έτριβαν τα χέρια» τους, βλέποντας τον εκχριστιανισμό της Ευρώπης, έτσι και ο Θεός έτριβε τα δικά Του, βλέποντας τους βλάκες που πάνε να επωφεληθούν, χωρίς να γνωρίζουν πως είναι «καταραμένοι». Δεν είχε καμία δυσκολία με την αντιμετώπισή τους, γνωρίζοντας εξ' αρχής το πώς θα τους εξουδετερώσει. Από την αρχή γνώριζε το πώς θα αντιμετώπιζε τους κυρίαρχους του Κάτω Κόσμου, γιατί ο Ίδιος είχε δημιουργήσει τόσο τον Κάτω Κόσμο όσο και τους ίδιους ...Δεν είχε

κανένα πρόβλημα με τον «καταραμένο» Σίσυφο, εφόσον ήταν «γραμμένο» στην κακή του «μοίρα» —όσο ψηλά κι αν έφτανε— να «γκρεμιστεί» εκεί απ' όπου ξεκίνησε ...Δεν είχε κανένα πρόβλημα μ' αυτόν που σπρώχνει την πλούσια «λεία» του προς την κορυφή τού Κόσμου και στο τέλος καταρακυλά ξανά στην αρχή, για ν' αρχίσει ξανά την ίδια βασανιστική πορεία...

...Έτσι και έγινε. Αυτοί ονειρεύονταν θριάμβους, αλλά στο τέλος νικά η Επιλογή τού Θεού. Όπως λοιπόν θα έκανε κι ένας καλός σκακιστής, έτσι κι Αυτός έκανε την κίνηση εκείνη, η οποία θα του επέτρεπε να βρίσκεται ένα βήμα «μπροστά» από τους αντιπάλους Του. Από τη στιγμή που ο Ταύρος τής Ασίας μετακινήθηκε στην Ευρώπη, για ν' αποκτήσει την απόλυτη ισχύ επάνω σε όλους τους τύπους τού Κεφαλαίου, έπρεπε να υπάρχει και το αντίπαλο δέος ...Η μόνη δύναμη που θα μπορούσε να τον νικήσει. Έπρεπε να υπάρχει ένας ειδικός Σχεδιασμός, γιατί σε διαφορετική περίπτωση τα πράγματα θα ήταν μη αναστρέψιμα ...Πραγματικά μη αναστρέψιμα, γιατί ο πολλαπλασιασμός των εμπλεκομένων δυνάμεων θα έκανε την κατάσταση πολύ δύσκολη στη διαχείριση.

Στην Ευρώπη ο Ταύρος αυτός θα αποκτούσε την παγκόσμια ισχύ και τη μέγιστη δύναμη και δεν θα ήταν εύκολο να τον σταματήσει κάποιος. Θα μεγιστοποιούσε τις δυνάμεις του, γιατί, πέρα από το Κεφάλαιο-γη των μεγάλων ποταμών τής Μεσοποταμίας και της Αιγύπτου, θα αποκτούσε και τον έλεγχο των άλλων δύο μορφών τού κεφαλαίου ...Θα αποκτούσε τόσο τον έλεγχο της Παγκόσμιας Βιομηχανίας κατά τη βιομηχανική εποχή όσο και τον έλεγχο της Παγκόσμιας Τεχνολογίας στη μεταβιομηχανική εποχή. Προσθέτοντας κεφάλαιο επάνω σε κεφάλαιο, θα έφτανε σε σημείο να ελέγχει ολόκληρο τον Πλανήτη και να εκβιάζει με την επιβίωση όλους τους ανθρώπινους πληθυσμούς. Αυτό το τέρας τής πατριαρχίας έπρεπε να μπορεί να νικηθεί και άρα θα έπρεπε να υπάρχει διαθέσιμη η δύναμη που θα μπορούσε να το κάνει, όταν θα χρειαζόταν να δοθεί τέλος στον μυστικό Σχεδιασμό, καθώς ήταν βέβαιο πως το Θηρίο δεν θα τα παρατούσε αμαχητί ...Έπρεπε να είναι πάντα διαθέσιμος ο Ταυροφονιάς, και αυτός είναι ένας και μοναδικός ...Είναι ο Υιός τής Γυναίκας.

Αποτελούσε λοιπόν ειδική μέριμνα του Θεού να προστατεύσει τους Έλληνες και τον Ελληνισμό. Ακόμα και η «δήλωση» του Ιησού για τους Έλληνες μέσα στην Καινή Διαθήκη ήταν μια «υποθήκη», για να μην υπάρχει ποτέ περίπτωση αυτοί να χαθούν. Για όσο διάστημα θα ήταν κυρίαρχος ο Λόγος Του, οι πιστοί Του θα μάθαιναν να σέβονται και να προστατεύουν κατά το δυνατόν τους Έλληνες, γιατί αυτοί —σύμφωνα με τον Λόγο τού Κυρίου τους— ήταν η Δόξα τού Υιού τού Ανθρώπου και άρα η ελπίδα για τη μελλοντική λύτρωση. Μπορεί όλους αυτούς τους αιώνες ο Θεός να «απέσυρε» τους Έλληνες από το προσκήνιο των εξελίξεων και να τους έβαλε στο περιθώριο, αλλά ποτέ δεν έπαψε να τους προστατεύει και να τους εκπαιδεύει, διατηρώντας τους στο καλύτερο δυνατό επίπεδο αυθεντικότητας ...Τόσο Έλληνες όσο να μην προκαλούν τους χριστιανούς και μπαίνουν άκαιρα στο στόχαστρό τους και τόσο χριστιανούς, ώστε να μην ενοχλούν τον Ίδιο, απειλώντας με την απειθαρχία τους τον Σχεδιασμό Του.

Γι' αυτόν τον λόγο υπήρχε ειδική μέριμνα γι' αυτούς όλα αυτά τα δύο χιλιάδες χρόνια. Απλά, όσο πλησίαζε η αλλαγή τής Εποχής, ο Θεός τους προετοίμαζε για τη μεγάλη σύγκρουση. Το 1821 —και πάλι κάτω από τη «μύτη» τού Θηρίου— τους οργάνωσε ως κράτος για την τελική φάση ...Ένα μικρό κράτος, το οποίο υποτίμησαν οι δούλοι τού συστήματος ...Ένα «κοριτσάκι», που νόμιζαν ότι θα το ελέγχουν πολύ εύκολα ...Ένα «κοριτσάκι», που ακόμα δεν είχε γεννήσει τον Υιό της, αλλά που θα μπορούσε να το κάνει όταν αυτό θα ήταν απαραίτητο για την ολοκλήρωση του Σχεδιασμού ...Ένα «κοριτσάκι», που ο Θεός θα αποφάσιζε πότε θα γινόταν η πανίσχυρη Μητέρα. Σε αυτό μάλιστα

βοήθησαν και οι Εβραίοι με τη χρηματοδότησή του ...Ούτε στο περίπου δεν γνώριζαν τι έκαναν και βέβαια τι θα γινόταν.

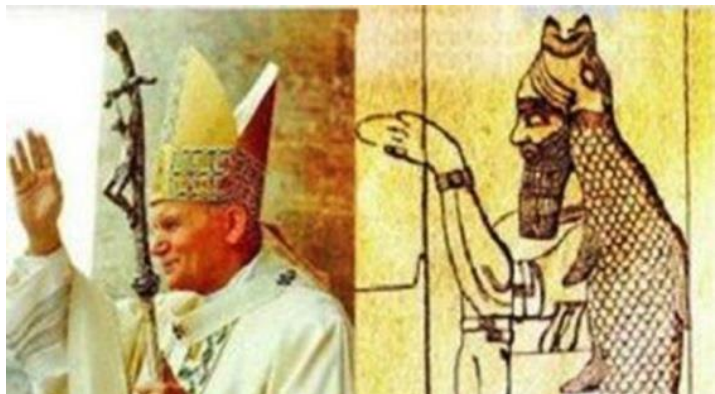
Για να καταλάβει κάποιος τι θα πει Σχεδιασμός και μέχρι πού μπορούν να φτάσουν οι «συμπτώσεις» όταν ενεργεί ο Θεός, αρκεί να σκεφτεί μια εικόνα, η οποία υπάρχει σήμερα στο κέντρο του σημερινού παγκόσμιου συστήματος ...Στο οικονομικό κέντρο του πατριαρχικού συστήματος ...Εκεί όπου δεσπόζουν πλέον οι απόλυτα κυρίαρχοι Εβραίοι. Έξω από τη Wall Street —όπως είπαμε— τοποθέτησαν οι Σιωνιστές το σύμβολο της αφθονίας και της δύναμής τους ...Το άγριο σύμβολο, που είναι ένας επιθετικός ταύρος. Εξαιτίας μιας τρομερής «σύμπτωσης», κάποιιοι άλλοι —για τους δικούς τους λόγους και για να δείξουν τη δύναμη της γυναίκας— τοποθέτησαν απέναντί του ένα άλλο άγαλμα ...Το άγαλμα ενός μικρού κοριτσιού ...Το άγαλμα με τίτλο Fearless Girl ...Άφοβο κορίτσι.

Είναι ή δεν είναι τρομακτική η εικόνα αυτή για τους Σιωνιστές; ...Αυτός ακριβώς είναι ο Σχεδιασμός του Θεού και αυτόν τον γνωρίζουν στο περίπου οι Σιωνιστές ...Το «κοριτσάκι» απέναντι από τον Ταύρο τής πατριαρχίας είναι η μικρή

Ελλάδα. Κάποιοι εν αγνοία τους έκαναν «εικόνα» τον Σχεδιασμό τού Θεού και είναι βέβαιο ότι αυτό προκαλεί τον εκνευρισμό των Σιωνιστών. Γνωρίζουν οι Σιωνιστές ότι το «κοριτσάκι» αυτό θα είναι η πηγή όλων των κακών γι' αυτούς. Αυτό το «κοριτσάκι» δεν κινδυνεύει από τον ταύρο τους, γιατί από τον καιρό τού Μίνωα είναι εκπαιδευμένο στα ταυροκαθάψια, ώστε να τον αποφεύγει. Απλά ο Θεός θ' αποφασίσει πότε το «κοριτσάκι» αυτό θα γεννήσει, και τότε ο ταυροφονιάς Υιός της δεν θα παίζει πια με τον Ταύρο.

Όμως, μέχρι να φτάσουμε στο τέλος τού Σχεδιασμού —και άρα στη μεγάλη «Γέννα»—, η Εποχή των Ιχθύων θα μπερδεύει τους πάντες και θα σκορπούσε ομοιογενώς τη δυστυχία πάνω σε ολόκληρο τον Πλανήτη. Με κέντρο την «πολλαπλή» Ρώμη των Δίδυμων Θεανθρώπων, η πατριαρχία όχι μόνον θα κατακτούσε ολοκληρωτικά τον κόσμο, αλλά θα πολλαπλασίαζε τρομακτικά τη δύναμή της ...«Μπακάλικα» θα φαίνονταν οι μεγάλες Αυτοκρατορίες τής Ανατολής μπροστά σ' αυτήν της Ρώμης ...Της αθάνατης Ρώμης ...Της «μεγάλης πόρνης» τής Βαβυλώνας, η οποία έγινε Ευρωπαϊά και στη συνέχεια πάλι κάτι άλλο —όπως θα δούμε—. Επικεφαλής αυτής της Ρώμης —και άρα επικεφαλής της Εποχής των Ιχθύων— είναι ο εκάστοτε εν ζωή Πάπας ...Ο επικεφαλής των Ιχθύων, που φέρει και τα σύμβολά τους. Απλά οι άνθρωποι είναι πολύ μπερδεμένοι, για να καταλάβουν τι σημασία έχουν αυτά τα οποία βλέπουν.

Ο Σχεδιασμός τής Εποχής των Ιχθύων είχε «κλειδώσει» και κανένας δεν θα μπορούσε να τον ανοίξει άκαιρα. Οι δύο Αθάνατοι Θεάνθρωποι «μπλέχτηκαν» σε έναν σφικτό Σχεδιασμό, στον οποίο κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει από αυτόν. Βυθίστηκαν μέσα στα παραμορφωτικά «νερά» τής Γνώσης και απλά επιβιώνουν μέχρι ν' αλλάξει η Εποχή. Γι' αυτόν τον λόγο το σύμβολο των Ιχθύων είναι πάντα **δύο** ψάρια, τα οποία βλέπουν στις απόλυτα αντίθετες κατευθύνσεις ...Δύο ψάρια, τα οποία συμπληρώνουν το ένα το άλλο, δημιουργώντας το ΟΛΟΝ. Το ΟΛΟΝ είναι η «Κοιλιά» τού Θεού ...Το «Αυγό» μέσα στο οποίο αναπτύσσονται οι Διόσκουροι, μέχρι αυτοί να γεννηθούν ως άνθρωποι. Αυτοί ήταν οι Δίδυμοι τής Εποχής τού νέου Κατακλυσμού Γνώσης ...Οι αρσενικοί Δίδυμοι, οι οποίοι, αιώνες μετά τον διαχωρισμό των δίδυμων γονιών τους —στην Εποχή των Διδύμων—, ενώθηκαν και έγιναν ΕΝΑ στην Εποχή των Ιχθύων ...Είναι ίδιοι και ταυτόχρονα διαφορετικοί και μετά από αιώνες συνυπάρχουν —και στον ίδιο χώρο και χρόνο— στην ίδια χριστιανική κοινωνία, η οποία ως ελληνοϊουδαϊκή έχει ταυτόχρονα τόσο τα αρσενικά όσο και τα θηλυκά τής χαρακτηριστικά και αυτό την κάνει «αξιοποιήσιμη».

Αυτό είναι όλο το μυστικό τού Σχεδιασμού και η «εγγύηση» ότι κάποτε θα βγούμε απ' αυτήν την κατάσταση ...Κάποτε θα βγούμε από αυτήν την «Κοιλιά», που μοιάζει με ωκεανό ...Κάποτε —εννοούμε— όταν ολοκληρωθεί ο Σχεδιασμός ...Όταν συμφέρει τον άνθρωπο να το κάνει. Η εγγύηση είναι ότι μέσα σ' αυτήν την κλειστή «θάλασσα», η οποία λειτουργεί σαν «Κοιλιά Θεού», μεγαλώνει ένας αυθεντικός Θεός ...Μεγαλώνει ο Θεός-Άνθρωπος ...Ο μοναδικός Υιός τού Ενιαίου Θεού. Γι' αυτόν τον λόγο αποτελεί εγγύηση η ύπαρξη και προστασία τής θηλυκής δομής μέσα σ' αυτήν την «Κοιλιά». Το θηλυκό δεν έχει σχεδόν κανέναν ρόλο στην Εποχή αυτή ...Το γέννημά τής υποτίθεται κυριαρχεί και η ίδια δεν έχει ρόλο, μέχρι να «επιστρατευτεί» εκ νέου.

Εξαιτίας των δεδομένων αυτών το θηλυκό έχει περιοριστεί πάρα πολύ και απλά βρίσκεται κι αυτό μέσα στη «θάλασσα». Ποιο είναι το θηλυκό αυτό;

...Η Θέτιδα ...Η πολυπόθητη απ' όλους τους Θεούς Θέτιδα ...Η μόνη Θεά, που, όταν εμφανίζεται στα Έπη θλιμμένη για τον χαμό τού γιού τής, τρομοκρατεί όλους τους Αχαιούς ...Η μόνη Θεά που μπορεί και ζητά όποια χάρη θέλει ακόμα και από τον πανίσχυρο Δία. Γιατί όμως δεν τη θέλει κανένας Θεός και τη δίνουν σε έναν θνητό άνδρα; ...Γιατί απλούστατα η Θέτιδα —όπως είναι το «γραμμένο» γι' αυτήν— είναι το θηλυκό, που το γέννημά τής θα γίνει ανώτερο από τον πατέρα του ...Είναι ένας

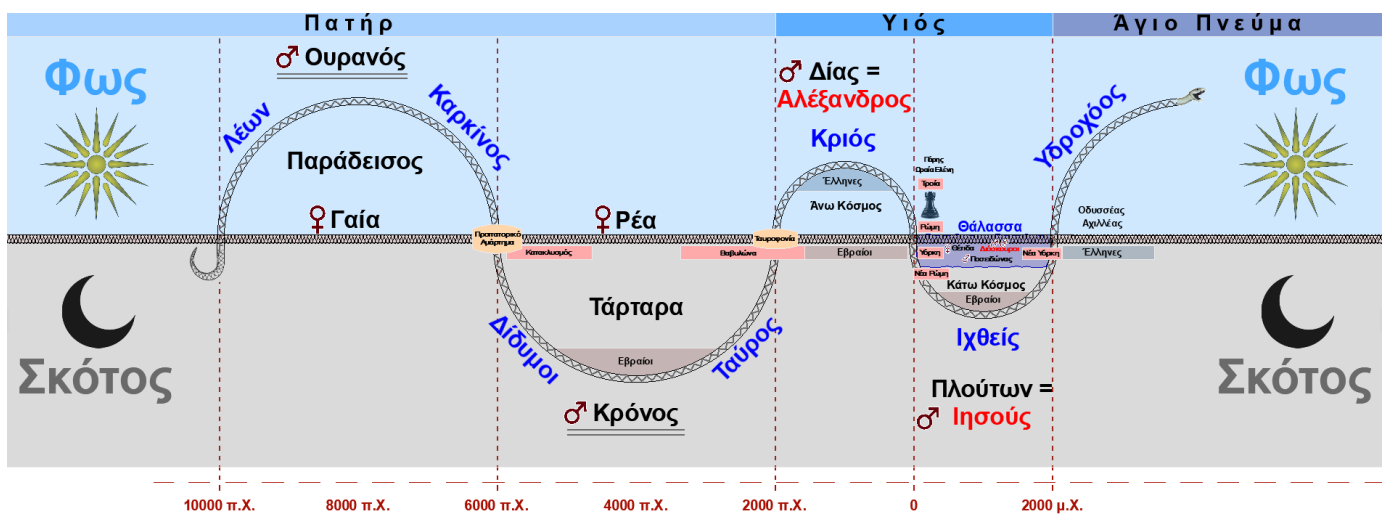

«πολλαπλασιαστής» δύναμης και άρα κανένας Θεός δεν την πλησιάζει, γιατί θα κινδυνεύσει ν' ανατραπεί από τον γιό του...

...Αυτό είναι το θηλυκό που ο Θεός έχει πάντα στο «οπλοστάσιό» Του, όταν θέλει αλλαγή Τάξης Πραγμάτων. Όταν θέλει «ανατροπή» τού προηγούμενου αρσενικού κυρίαρχου, το βάζει να ζευγαρώσει με τη Θέτιδα. Γι' αυτόν τον λόγο έπρεπε πάση θυσία να προστατευτεί ο Ελληνισμός ...Για να μπορεί να επαναλάβει το θηλυκό τη γονιμοποίησή του και ν' ανατραπούν οι προηγούμενοι κυρίαρχοι ...Για να μπορεί ανά πάσα στιγμή το «Σπέρμα» τού Άνδρα να βρίσκεται κοντά στο «Ωάριο» της Γυναίκας και να έχουμε εξέλιξη. Μέχρι να ολοκληρωθεί ο Σχεδιασμός, οι αρσενικοί «Δίδυμοι» θα κολυμπούν όπως τα σπερματοζώαρια, αλλά δεν αφήνονται να πλησιάζουν την Ελλάδα-Θέτιδα ...Όταν θα συμβεί αυτό, σημαίνει ότι φτάσαμε στο Τέλος ...Στο Τέλος, όπου θα σπάσουμε το «Αυγό» τής Γέννησης μετά τη μεγάλη «Κύηση» Αυτών, οι οποίοι έχουν ξαναγεννηθεί, και, αφού «πέθαναν», μετά από αιώνες «αναστήθηκαν».

Αυτός είναι ο χάρτης μιας πορείας αιώνων.

Αυτό είναι το αποτέλεσμα των ΕΞΙ εργασιμων «ημερών» τού ανθρώπου.

Εποχή τού Υδροχόου

Για να μπούμε στην Εποχή τού Υδροχόου, θα έπρεπε η ανθρωπότητα να ολοκληρώσει την Εποχή των Ιχθύων. Όμως, αυτό δεν είναι τόσο απλό. Αυτό σημαίνει πως οι λαοί θα έπρεπε να περάσουν έναν ολόκληρο «Ωκεανό», ώστε να ελπίζουν να δουν έναν Νέο Κόσμο, ο οποίος θα είναι ο τελικός Άνω Κόσμος των Γραφών. Όμως, για να περάσουν οι λαοί, θα πρέπει να περάσει πρώτα ο λαός-κυρίαρχος των θαλασσών, που είναι οι Έλληνες. Για να γίνει βέβαια αυτό, θα πρέπει να το επιτρέψουν από κοινού οι Δίδυμοι αδερφοί και άρα ο κυρίαρχος των υδάτων Ποσειδώνας. Άρα;

...Άρα θα έπρεπε πρώτα να κατακλυστεί η υπόλοιπη Γη από τα «Νερά» και αφού οι λαοί τα χρησιμοποιήσουν και εγκαταλείψουν την παλαιά Γη, περνώντας έναν «Ωκεανό», ν' ανακαλύψουν την καινούρια.

Από τη στιγμή βέβαια που ο έλεγχος δεν χάνεται, σημαίνει ότι η Πατριαρχία διατηρεί την ισχύ της σε όλες αυτές τις «μετακινήσεις» των ανθρώπων ...Από τη Ρώμη του Αλεξάνδρου πήγαμε στη Νέα Ρώμη του Ιησού και από εκεί στην Τρίτη Ρώμη του «είδωλου» των Διδύμων ...Η Υόρκη των Ρωμαίων είναι η Τρίτη και μυστηριώδης Ρώμη ...Η Υόρκη, στην οποία στέφτηκε αυτοκράτορας της Ρώμης ο ιδρυτής τής Νέας Ρώμης Κωνσταντίνος —πριν ακόμη ιδρύσει τη Νέα Ρώμη— ...Η Υόρκη, η οποία «κάθεται» στην άκρη του Ωκεανού ...Η Υόρκη, η οποία βρίσκεται στον Παλαιό Κόσμο, αλλά που το «είδωλό» της έχει περάσει στον Νέο Κόσμο πριν αυτό γίνει αντιληπτό από τους λαούς.

Πώς πέρασε το «είδωλό» της στον Νέο Κόσμο; ...Με τον εοικισμό τής Αμερικής από τους χριστιανούς. Ο χριστιανισμός, αφού πρώτα πέρασε τον Ωκεανό, μετέφερε μαζί του και το «είδωλο» των Διόσκουρων ...Μετέφερε τον «Εσταυρωμένο» μέσα στις αποσκευές του. Μετά τους Διόσκουρους —που είναι Ένας— πέρασε και η «σύζυγός» Τους. Μετά το πρώτο «άλμα» τής Βαβυλώνας πάνω από τη Μεσόγειο, ακολούθησε το ακόμα μεγαλύτερο «άλμα» πάνω από τον Ατλαντικό. Η πατριαρχία, η οποία γεννήθηκε στις όχθες του Ευφράτη, είχε φτάσει —με όλα τα «άρρωστα» παρελκόμενά της— στον Νέο Κόσμο ...Η Ευρώπη επάνω στον Ταύρο είχε περάσει στον Νέο Κόσμο ...Ο Ταύρος πλέον «πετούσε».

Αυτό το «είδωλο» είναι που κυβερνά σήμερα τον Κόσμο ...Το βυθισμένο μέσα στα «νερά» τής Εποχής των Ιχθύων είδωλο της Ρώμης ...Η Νέα Υόρκη ΟΛΩΝ των χριστιανικών λαών, εφόσον εκεί κατέληξαν όσοι διέπλευσαν ως «άτομα» τον «ωκεανό» στη μεγαλύτερη μεταναστευτική «κίνηση» όλων των Εποχών ...Όσοι διέπλευσαν τον «ωκεανό», χωρίς όμως να καταφέρουν να δουν την επόμενη Εποχή. Η Νέα Υόρκη είναι η Τρίτη Ρώμη των «κολυμβητών» Διόσκουρων ...Η μυστική και «παραισθησιακή» Ρώμη του Ποσειδώνα ...Η τελευταία Ρώμη, την οποία —και πάλι εγκαίρως— αντιλήφθηκαν οι έμπειροι Εβραίοι και «έτριβαν» ίσως για τελευταία φορά τα χέρια τους ...Και πάλι μπήκαν σαν «τρωκτικά» στο «πλοίο» τής Ρώμης και σκόρπισαν την «αρρώστια» τής Ασίας και στον Νέο Κόσμο.

Αυτήν την ύστατη ώρα του Σχεδιασμού τα πράγματα είναι πιο δύσκολα από ποτέ. Γιατί; ...Γιατί τα πάντα οδηγήθηκαν στο ανώτατο επίπεδο από πλευράς πολυπλοκότητας. Αν στην εποχή του Αλεξάνδρου ήταν σχετικά δύσκολο να «δεις» ότι η Ρώμη ήταν μια «μεταμφιεσμένη» Βαβυλώνα από την απέναντι μεριά τής Μεσογείου, τότε αιώνες μετά δεν μπορείς στην κυριολεξία να καταλάβεις ούτε στο περίπου τι συμβαίνει. Νομίζεις ότι η Βαβυλώνα είναι μια παλιά «ιστορία», αλλά αυτή βρίσκεται έξω από το σπίτι σου.

Η Βαβυλώνα έχει «είδωλα», τα οποία δεν μπορείς να τα «παρακολουθήσεις». Από τη Ρώμη στη Νέα Ρώμη και από εκεί στο Γιόρκ —το οποίο είναι παλαιότερο της Νέας Ρώμης και έχει το είδωλό του την «πρόσφατη» Νέα Υόρκη— χάνεται ο «δρόμος» ...Ο Λαβύρινθος, ο οποίος προστατεύει τον Ταύρο, είναι πολύ σκοτεινός κι επικίνδυνος. Ακόμα κι αν δεν σε κατασπαράξει ο Μινώταυρος, θα πεθάνεις εκεί μέσα, εφόσον δεν μπορείς από εκεί να βγεις ζωντανός. Στον Λαβύρινθο αυτόν είναι απαραίτητος ένας «μίτος», και αυτόν τον έχει η Αριάδνη ...Μία ακόμα έκφραση του θηλυκού, που βοηθά στην ταυροφονία.

Για να συνεχίσουμε λοιπόν την ανάλυση του θεοσκοτεινού αυτού «Λαβύρινθου», θα πρέπει κατ' αρχήν να γνωρίζουμε σε ποιο σημείο του Σχεδίου βρισκόμαστε, ώστε να καταλάβουμε τι ακριβώς

μας περιμένει στη συνέχεια. Το σημαντικό είναι ότι οι σημερινοί Έλληνες —εύκολα ή δύσκολα— διαπέρασαν τον «ωκεανό» και τώρα βρισκόμαστε πολύ κοντά στην ολοκλήρωση της πορείας μας. Επιτέλους μπήκαμε στην τελική φάση του θεϊκού Σχεδίου. Σ' αυτήν την τελική φάση του Σχεδίου τελειώνει και η ζώνη των ανθρωπόμορφων Θεών του Ουρανού. Αλλάζει η Εποχή και μαζί της αλλάζει και η Βασιλεία του Ουρανού.

Έφτασε η ώρα που θα γεννηθεί ο Θεός-Άνθρωπος ...Ο περίφημος «Υιός του Ανθρώπου», ο οποίος θα ζήσει και θα λειτουργήσει ως θνητός ανάμεσα στους υπόλοιπους θνητούς ανθρώπους ...Αυτός, ο οποίος προαναγγέλθηκε από τον Ιησού, όταν αντίκρισε τους Έλληνες. Η Εποχή του Υδροχόου θα ξεκινήσει κι αυτή με ένα σοκαριστικό γεγονός, όμοιο μ' αυτό της αποβολής του ανθρώπου από τον Παράδεισο ...Ένα γεγονός, το οποίο θα το θυμούνται οι άνθρωποι επ' άπειρον ...Θα σπάσουν τα «νερά» και θα δούμε μια γέννηση ...Θα γίνει «Κατακλυσμός» και οι άνθρωποι θα δουν μια θεία «Μορφή» να αποβάλλεται στον Κόσμο. Με μία όμως μεγάλη διαφορά ...Αυτή τη φορά δεν θα έχουμε πρόωρη αποβολή, αλλά κανονική γέννηση ...Αυτή τη φορά δεν θα έχουμε αποβολή του ατελούς ανθρώπινου «Εμβρύου» στα Τάρταρα, αλλά γέννηση του τέλειου ανθρώπινου «Βρέφους» στον Άνω Κόσμο.

Θα «αποβληθεί» το «Βρέφος» από την «Κοιλιά» του Θεού και θα πάει εκεί όπου του έχει υποσχεθεί ο Θεός ...Εκεί όπου έχει ετοιμάσει ο Θεός μέρος για τον Υιό Του και ως ευτυχής Πατέρας ανυπόμονα τον περιμένει. Ο Θεός, που «απέβαλε» τον άνθρωπο από τον Παράδεισο, θα είναι ο Ίδιος που θα του

ανοίξει την «πόρτα» του Παραδείσου ...Της κοινωνίας αυτής, που έως τώρα έμοιαζε με ουτοπία και υπήρχε μόνον στη φαντασία και στα όνειρα των ανθρώπων ...Της κοινωνίας της Ισότητας και της Δικαιοσύνης. Τώρα θα επιβεβαιωθούν ΟΛΕΣ οι Ιερές Γραφές ταυτόχρονα ...Θα γυρίσει απρόβλεπτα ο Κύριος των Χριστιανών και των Ιουδαίων και θα γυρίσει και ο Οδυσσεάς των Ελλήνων. Θα γυρίσει και ο μυθικός Γκιλγκαμές και θα επιβεβαιωθεί η αρχική προφητεία των «Πρωτόπλαστων» ...Ότι η αθανασία κερδίζεται με τον πολιτισμό και τα έργα που αφήνουν οι άνθρωποι πίσω τους. Όταν αυτό το έργο είναι τεράστιο και μοναδικό, ο θάνατος άνθρωπος γίνεται Θεός ...Έτσι απλά.

Για να καταλάβουμε τώρα σε ποια φάση ακριβώς βρισκόμαστε, έχουμε ανάγκη τον «μίτο» της Αριάδνης, γιατί θα πρέπει να δούμε από πού ξεκινήσαμε την πορεία μας, προκειμένου — αναζητώντας μια «διέξοδο»— να μην πεθάνουμε μέσα στον Λαβύρινθο, πηγαίνοντας συνεχώς μπρος-πίσω. Θα πρέπει και πάλι να «δανειστούμε» τη Γνώση του Θεού ...Και πάλι θα πάμε στη Θεογονία των Αρχαίων Ελλήνων, η οποία —λόγω Μητέρας— είναι η πιο αναλυτική όλων. Όλος ο Σχεδιασμός έχει έναν και βασικό στόχο ...Την πρόοδο του ανθρώπου σε βαθμό που να μπορέσει κάποτε να γίνει πραγματικός Θεός. Ο άνθρωπος, ο οποίος ξεκίνησε —όπως ξεκίνησε— στο φυσικό του περιβάλλον, θα έπρεπε να φτάσει στο σημερινό επίπεδο της διαστημικής τεχνολογίας ...Ο

άνθρωπος, ο οποίος ξεκίνησε γυμνός, έπρεπε να φτάσει να πετάει με αεροπλάνα και να στέλνει τον ήχο και την εικόνα του σε όλα τα μήκη και τα πλάτη τού Πλανήτη μέσα σε χρόνο-μηδέν. Αυτό το νόημα είχε η εργασία του, γιατί δεν υπήρχε άλλος τρόπος ...Εργασία ήταν όλο αυτό που «περνούσε» τους αιώνες αυτούς ...και όχι τιμωρία.

Ο ευφυής άνθρωπος έπρεπε να εργαστεί για ένα καλύτερο μέλλον και —για να μεγιστοποιηθεί το αποτέλεσμα και να ελαχιστοποιηθεί ο χρόνος— δρομολογήθηκε ένα Σχέδιο από Τον μοναδικό που μπορούσε να επινοήσει —και βέβαια να δρομολογήσει— αυτού του είδους και αυτής της κλίμακας Σχέδιο, και είναι ο Θεός. Όπως συμβαίνει και στην καθημερινότητα, υπάρχουν αποφάσεις, τις οποίες τις παίρνουν οι γονείς από αγάπη, γιατί αυτό επιβάλλει η γνώση και η εμπειρία τους ...Αποφάσεις, οι οποίες εκείνη την ώρα μπορεί να φαίνονται «σκληρές» και παρεξηγήσιμες, αλλά οι οποίες —όταν έρθει ο καιρός— θα δικαιώσουν αυτούς που τις πήραν. Αυτό έγινε και με τον Θεό. Ο άνθρωπος, ακόμα κι όταν δεν καταλάβαινε τι συνέβαινε και νόμιζε ότι ο Θεός ήταν σκληρός μαζί του, εργαζόταν και ο δίκαιος Θεός αυτήν την εργασία τη συγκέντρωνε ως πολύτιμο κεφάλαιο, το οποίο σε κάποια στιγμή θα το απέδιδε στο παιδί Του.

Απλά στην περίπτωση αυτήν οι κλίμακες είναι τόσο μεγάλες, που για πολλές γενεές ο θνητός άνθρωπος δεν μπορούσε να δει τα αποτελέσματα της εργασίας του. Οι κλίμακες είναι πολύ μεγάλες και τα κόστη σε τέτοιες περιπτώσεις γίνονται τεράστια και πέρα από την αντιληπτική ικανότητα του θνητού ανθρώπου ...Τεράστια κόστη, που όμως αξίζουν, γιατί είναι ανάλογα του στόχου. Το κόστος τού Σχεδίου του Θεού είναι τεράστιο, γιατί το ζητούμενο είναι να γίνει ο Άνθρωπος ένας κανονικός Θεός «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» με τον Θεό ...Να γίνει κάποτε Θεός και αυτό να αποδεικνύεται εσαεί με τα έργα τού πολιτισμού του.

Αυτό ήταν το ζητούμενο και όπως αντιλαμβανόμαστε αυτό δεν ήταν κάτι εύκολο και βέβαια κάτι το οποίο επιτυγχάνεται σε σύντομο χρονικό διάστημα ...Έπρεπε να υπάρχει τέτοιο κέρδος για τον άνθρωπο, που να έχει πρακτικό νόημα η αρχική «αποβολή» του από τον Παράδεισο. Για να συμβεί βέβαια η «θέωση» αυτή στον απόλυτο βαθμό, θα πρέπει ο Θεός-Άνθρωπος να «ενωθεί» με τον Θεό-Πατέρα. Όμως, επειδή ο Άνθρωπος δεν μπορεί ν' «ανέβει» επίπεδα, ο Θεός είναι αυτός που «κατεβαίνει» ...Ο Θεός τον πλησιάζει, γιατί Αυτός μπορεί να το κάνει. Αυτή η καθοδική «πορεία» τού Θεού να «πλησιάζει» τον Άνθρωπο περιγράφεται στη Θεογονία, μέλος της οποίας θα γίνει κάποτε και ο ίδιος ο Άνθρωπος ...Το τελευταίο μέλος τής Αγίας Οικογένειας.

Ο Θεός δηλαδή «κατεβαίνει» από τον Ουρανό και στην τελική φάση θα «ενσαρκωθεί» ο ίδιος σε Άνθρωπο, ώστε να υπάρξει ταύτιση με τον άνθρωπο και να φτάσουν μαζί στον ποθούμενο στόχο. Αυτό σημαίνει πως όταν ο άνθρωπος —εξαιτίας του Σχεδίου του Θεού— θα έχει παράξει αυτά που πρέπει, θα έρθει ο Θεός και ως αθάνατος Άνθρωπος θα μοιράσει τα πάντα στους ανθρώπους. Άρα έχουμε εξ' αρχής γνωστά τα όρια τής Θεογονίας ...Από τον τεράστιο, άγνωστο και παντοδύναμο Ουρανό θα πάμε στον ακαταμάχητο Διόνυσο, που είναι ο Υιός Του Θεού Άνθρωπος. Αυτό ακριβώς περιγράφει η Θεογονία, η οποία στην πραγματικότητα περιγράφει την πορεία προς την τελική «γέννηση» του Θεού Ανθρώπου. Ο Άνθρωπος έχει γεννηθεί στο ζωικό επίπεδο, αλλά στο πνευματικό επίπεδο —που τον αφορά και είναι αυτό του Θεού— δεν έχει «γεννηθεί» ακόμα. Όλα αυτά, επειδή είχαν δρομολογηθεί από τον Θεό, παραδόθηκαν στον άνθρωπο, άσχετα αν τα κατανοούσε ή όχι.

Η Θεογονία λοιπόν ξεκίνησε με τη στοχευμένη Δωρεά Γνώσης, έτσι ώστε —μέσω των αλλαγών που η Γνώση αυτή προκαλούσε— να δρομολογούνται εξελίξεις στην ιστορία των ανθρώπων. Αυτή η εξελικτική διαδικασία ξεκίνησε όταν Αυτός ο «ενιαίος» Θεός τού Ουρανού προκάλεσε ο ίδιος το

Αμάρτημα και διέσπασε τη δική Του «φύση» ...Αυτό έγινε με το Έπος του Γκιλγκαμές ... «Έσπασε» ο Ίδιος σε δύο «κομμάτια» και πήγαμε στο πιο «κοντινό» για εμάς δίπολο των φύλων. Από τον τεράστιο και άγνωστο Ουρανό πήγαμε στο δίπολο του «άμορφου» και του «άσχημου» Αρσενικού και Θηλυκού ...Πήγαμε στον Κρόνο και τη Ρέα. Στο επίπεδο αυτό δημιουργήθηκαν λαοί με κυρίαρχα τα χαρακτηριστικά αυτά ...Ο λαός με τα απόλυτα χαρακτηριστικά τής πατριαρχίας —που «στήριζε» τον Κρόνο— και ο λαός με τα απόλυτα χαρακτηριστικά τής μητριαρχίας —που «στήριζε» τη Ρέα— Και αυτό πάλι έγινε με στοχευμένη Δωρεά Γνώσης. Ο πρώτος λαός ήταν οι Εβραίοι και η «αθανασία» τους εξασφαλίζεται από τις **Δέκα Εντολές** και ο δεύτερος λαός ήταν οι Έλληνες, των οποίων η «αθανασία» εξασφαλίζεται από τα **Ομηρικά Έπη**.

Μόνον από το «ηλεκτρισμένο» αυτό δίπολο των λαών μπορούμε να «κατέβουμε» στο επίπεδο των προσώπων. Από αυτό το δίπολο των λαών με τα αντίθετα χαρακτηριστικά και τα συγκρουόμενα συμφέροντα, το οποίο μπορούσε να γεννήσει τα «ανθρωπόμορφα» και «ανθρωπόσχημα» παιδιά, πήγαμε στο επόμενο επίπεδο Θεών...Πήγαμε στα δύο Αρσενικά και ανθρωπόμορφα παιδιά, τα οποία από κοινού συνθέτουν τον Δία και τα αδέρφια Του που μοιράζονται τον Κόσμο. Καί τα δύο φύλα «γέννησαν» αρσενικά παιδιά και σε αυτά παραδόθηκε ο κόσμος στο σύνολό του. Στην τελική φάση των Ιχθύων το «θηλυκό» κομμάτι εξαιρέθηκε από αυτήν τη μοιρασιά όχι επειδή αδικήθηκε, αλλά για να βρίσκεται σε ασφαλές περιβάλλον και σε ετοιμότητα να ξαναγεννηθεί.

Από τη στιγμή λοιπόν που με τρομερές θυσίες φτάσαμε στο επίπεδο των ανθρωπόμορφων Θεών του Ουρανού, οι οποίοι είχαν ένα «στιγμαίο» πέρασμα από τη Γη, «πιάσαμε» την προδιαγραφή τού «κατ' εικόνα». Τώρα μένει η Γνώση, για να πάμε στο «καθ' ομοίωσιν» και εκεί κάπου «ψάχνουμε» τον Διόνυσο. Γιατί τον Διόνυσο και όχι κάποιον άλλο από τους τόσους Θεούς και ημίθεους που υπήρχαν; ...Γιατί ο Διόνυσος ήταν ο ακαταμάχητος Θεός των Ελλήνων ...Ο Θεός-άνθρωπος, που κατέκτησε τον κόσμο και του έδωσε χαρά ...Ο Θεός αυτός, ο οποίος συνδέεται με ΟΛΑ τα Μυστήρια των αρχαίων Ελλήνων ...Τα απόκρυφα Μυστήρια, στα οποία συμμετείχαν μόνον οι μύστες και υπήρχε απειλή θανάτου σε περίπτωση που κάποιος αποκάλυπτε κάποιο από τα μυστικά του ...Περιμένουμε να γεννηθεί Αυτός, για τον οποίο γίνονταν ΟΛΕΣ οι απόκρυφες μυστηριακές τελετές στην αρχαία Ελλάδα

Αυτός παρουσιάζεται πάντα ως ο δέκατος τρίτος Θεός τού Ολύμπου τού Δωδεκάθεου. Τι σημαίνει αυτό το αντιφατικό; Τι θα πει δέκατος τρίτος στους δώδεκα, οι οποίοι εκφράζουν το Δωδεκάθεο που ελέγχει μια ολόκληρη «Ζώνη» βασιλείας τού Ουρανού; ...Σημαίνει ο πρώτος και ο μόνος της επόμενης Βασιλείας. Απλά, για όσο διάστημα είναι ανέτοιμος, βρίσκεται πάντα μαζί με τον Δία. Πριν γεννηθεί βρίσκεται μέσα στον «μηρό» Του και όταν είναι ανήλικος Θεός πάντα περιγράφεται ως ανώριμος νέος δίπλα στον Δία ...Ο οινοχόος τού Δία ...Αυτός είναι ο ακαταμάχητος Θεός των Ελλήνων ...Ο Μεγάλος Διόνυσος ...Αυτός, ο οποίος γεννήθηκε και θα ξαναγεννηθεί ...Αυτός, ο οποίος γεννήθηκε από τη «μήτρα» τής Μητέρας του πρόωρα και για να σωθεί ο Πατέρας του τον έβαλε στον «μηρό» Του, προκειμένου να συμπληρωθεί ο χρόνος τής κύησης...

...Αυτός είναι που έχει τον Θεό Πατέρα και Μητέρα ταυτόχρονα ...Αυτός, που τον είδε ο Κόσμος όταν απέβαλε η Μητέρα Του ως Αλέξανδρο και μπήκε στον «μηρό» τού Πατέρα Του ως Ιησούς ...Το ΟΛΟΝ των δύο Θεανθρώπων, που γεννήθηκαν με μισή τη Θεία Φύση τους ...Αυτός, ο οποίος θα γεννηθεί από τη Μητέρα του Έλληνας μέσα στην πατριαρχική χριστιανική κοινωνία τού Πατέρα ...Αυτός, ο οποίος θα γεννηθεί Έλληνας μέσα στην κοιλιά τού Ταύρου, εφόσον ο Ταύρος από την εποχή τού Ιησού κι έπειτα έχει «καταπιεί» το θηλυκό σύστημα της Μητέρας. Γι' αυτόν τον λόγο έπρεπε να προστατευτεί ο Ελληνισμός και άρα η μόνη «θηλυκή» κοινωνία που «γεννά» τον Υιό του Θεού. Μόνον οι Έλληνες μπορούν να επιβιώσουν μέσα στον Λαβύρινθο της αχανούς και κατασκότεινης «Κοιλιάς» τού Ταύρου. Μόνοι αυτοί μπορούν να περάσουν τη «θάλασσα» και να βοηθήσουν όλους τους λαούς να κάνουν το ίδιο.

Όταν γνωρίζουμε τα χρονικά όρια μιας κατάστασης και ταυτόχρονα έχουμε μπροστά μας την «παλέτα» τής ιστορικής γνώσης, μπορούμε εύκολα να καταλάβουμε και όλες τις λεπτομέρειες μιας πορείας ...Μπορούμε να καταλάβουμε και όλα τα Μυστήρια, τα οποία έχουν σχέση με την πορεία αυτήν. Τα χρονικά όρια είναι αυτά, τα οποία δίνουν εξηγήσεις σε γνώσεις, οι οποίες, όταν δεν βρίσκουν σημείο «εφαρμογής» μέσα στον χρόνο, δεν μπορούν να είναι αξιοποιήσιμες. Τι σημαίνει πρακτικά αυτό στην περίπτωση μας; ...Το εξής απλό. Αν γνωρίζουμε ότι την Εποχή τού Υδροχόου «γεννιέται» ο Διόνυσος, γίνονται αξιοποιήσιμα πολλά δευτερεύοντα στοιχεία και γνώσεις, που μέχρι τώρα δεν ήταν.

Για παράδειγμα, όταν ξέρεις τον Μύθο τού Διόνυσου, έχεις μία σειρά στοιχείων, τα οποία μπορούν να σε βοηθήσουν να βρεις τις λεπτομέρειες που τον αφορούν, υπό την προϋπόθεση ότι μπορείς να τα οργανώσεις μέσα στον χρόνο ...Γνώσεις, οι οποίες σε άλλη περίπτωση θα ήταν ασύνδετες και άρα μη αξιοποιήσιμες. Γνωρίζεις, για παράδειγμα, πότε εμφανίστηκαν στον Κόσμο οι ζωντανές «εκφράσεις» του, που ήταν οι Θεάνθρωποι

...Γνωρίζεις πόσο διαρκεί μια ανθρώπινη κύηση ...Γνωρίζεις πότε ένα ανθρώπινο έμβρυο έχει πάρει περίπου την ανθρώπινη μορφή, αλλά είναι αδύνατον να επιβιώσει μετά από μία αποβολή ...Γνωρίζεις

πότε περίπου είναι ο χρόνος τής γέννησης και άρα μπορείς να υπολογίσεις τον χρόνο σύλληψης. Όλα αυτά —τα εκ πρώτης όψεως άσχετα μεταξύ τους στοιχεία— βοηθάνε μόνον όταν υπάρχουν συγκεκριμένα χρονικά σημεία, πάνω στα οποία μπορούν αυτά να «δέσουν» και να περιγράψουν μια ιστορία.

Ας πάμε λοιπόν πίσω στο χρόνο κι ας βρούμε τα στοιχεία που μας ενδιαφέρουν, ώστε στη συνέχεια να τα «δέσουμε» χρονικά, για να φτάσουμε στο ζητούμενο αποτέλεσμα. Για ευνόητους λόγους θα «στρογγυλοποιήσουμε» τον χρόνο στο επίπεδο των χιλιετιών. Πότε λοιπόν θα μπορούσε να είχε γίνει η «σύλληψη» αυτού του Θεού; ...Όταν το Αρσενικό και το Θηλυκό ήταν στην απόλυτη δύναμή τους και πριν ξεκινήσουν τις οριστικά διαφορετικές πορείες τους. Πότε ήταν δυνατόν με βάση τη Θεογονία να είχαμε «σύλληψη» ανθρωπόμορφου Θεού; ...Όταν η πανίσχυρη Ρέα βασίλευε με τον Κρόνο και πριν αρχίσει αυτή να «ταυτίζεται» με τον μελλοντικό ανθρωπόμορφο Υιό της ...Άρα στην αλλαγή τής Εποχής από τους Δίδυμους στον Ταύρο έγινε η «σύλληψη». Αυτό είναι το 4000 π.Χ.

Άρα το 4.000 π.Χ. έγινε μία «σύλληψη», της οποίας το «αποτέλεσμα» το «βλέπουμε» το 2.000 μ.Χ. Έχουμε δηλαδή μια πλήρη «κύηση» σε 6.000 χρόνια. Σύμφωνα με τη γνώση που υπάρχει, μία ανθρώπινη κύηση διαρκεί 9 μήνες. Άρα αυτά τα 6.000 χρόνια χωρίζονται συνολικά σε 9 μέρη. Απ' αυτό βρίσκουμε τη διάρκεια του μήνα. Γιατί μας χρειάζεται αυτό; ...Γιατί με τη γνώση αυτή μπορούμε να καταλάβουμε πόσο μηνών ήταν το «έμβρυο», όταν αυτό εμφανίστηκε στον Κόσμο. Όταν ξέρουμε —ως ιστορικά γεγονότα— το πότε εμφανίστηκαν οι Θεάνθρωποι στον Κόσμο, μπορούμε να ταυτοποιήσουμε ορισμένα πράγματα ...Μπορούμε να επιβεβαιώσουμε ή να απορρίψουμε μια πληροφορία, όταν αυτή δεν συμφωνεί με τα επιστημονικά δεδομένα άλλων γνώσεων. Για παράδειγμα, γνωρίζουμε πότε ένα ανθρώπινο έμβρυο βρίσκεται στα όρια να αποκτήσει την τέλεια μορφή, αλλά ταυτόχρονα έχει απόλυτη αδυναμία να επιβιώσει ...Συμφωνεί αυτή η γνώση με την προβληματική «κύηση» του Θεανθρώπου;

Έτσι λοιπόν αρχίζουμε και «εμπλουτίζουμε» τον καμβά τού χρόνου με γεγονότα, τα οποία συνδέονται μεταξύ τους και μας δίνουν μια «εικόνα». Ο «μήνας» λοιπόν κύησης του Θεανθρώπου έχει διάρκεια σε έτη έναν αριθμό, τον οποίο τον γνωρίζουμε, καθώς μας έχει δοθεί με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους ... $6000/9 = 666$ χρόνια ...Το περίφημο Χξς'. Αν λοιπόν άνοιξε η «μήτρα» τής Μητέρας και είδε ο Κόσμος τον Υιό Της σε πλήρη ισχύ, αλλά ανέτοιμο, αυτό θα συνέβαινε στους πεντέμισι περίπου μήνες ...Πράγματι ο Κόσμος είδε τον Υιό Της σε πλήρη ισχύ και τον θαύμασε ως Αλέξανδρο, τον οποίο και λάτρεψε ως Θεάνθρωπο.

Ο πέμπτος μήνας, σύμφωνα με τους υπολογισμούς αυτούς, ολοκληρώνεται το 666 π.Χ. Στον πέμπτο μήνα όχι μόνον δεν επιβιώνει το έμβρυο, αλλά δεν έχει καν ολοκληρωμένη ανθρώπινη εικόνα και σύμφωνα με την ιστορική γνώση ο πρώτος Θεάνθρωπος εμφανίστηκε κοντά στο 300 και άρα κοντά στο μέσον τού έκτου μήνα. Για να φτάσουμε λοιπόν σε «αποβολή» με ανθρώπινη εικόνα τού εμβρύου, θα πρέπει να πάμε στο μισό τού έκτου μήνα. Άρα βρισκόμαστε στο 333 π.Χ. Αυτό συμφωνεί με την ιστορική γνώση. Από το 666 π.Χ. και μετά ο Ελληνισμός μπαίνει σε μέγιστη προετοιμασία, για να δημιουργήσει το ανθρώπινο «έμβρυο». Αυτό θα πάρει την τελική του μορφή στα μέσα τού έκτου «μήνα», το 333 π.Χ. Το ανθρώπινο έμβρυο στην «ηλικία» αυτή έχει μήκος περίπου 33 εκατοστά και μοιάζει με μικρογραφία ανθρώπου ...Αυτός ήταν ο Αλέξανδρος ...Ο Στρατηγός Αυτοκράτορας των Ελλήνων ...Ο Διόνυσος των Ελλήνων. Όλα αυτά όμως δεν ήταν μόνιμα. Τα «είδε» ο κόσμος «φευγαλέα», γιατί ο Υιός θα αποσυρόταν από την κοινή θέα.

Άρα τι αναζητούμε στη συνέχεια; ...Το πώς έγινε η «εναλλαγή» των Υιών στους ρόλους Τους. Πρέπει την ώρα που ο Υιός τής Μητέρας ετοιμαζόταν να δώσει τη χαριστική βολή στον Ταύρο, να βρίσκεται στον χώρο όπου ο Υιός τού Πατέρα θα μπορούσε ως «Όφης» να τον «δαγκώσει». Ο χώρος, δηλαδή, πρέπει να «ενώνει» τους δύο Υιούς, ώστε να έρθουν αυτοί σε «επαφή», για να μπορεί ο Θεός να κάνει την αντικατάσταση του Υιού και να σώσει το «έμβρυο» από την άκαιρη «γέννηση». Όταν λοιπόν ο Αλέξανδρος θα έμπαινε στον «βάλτο» τής Ασίας, για να σκοτώσει τον Ταύρο, εκεί θα πατούσε τον «Όφι» και αυτός θα τον «δάγκωνε». Πού βρισκόταν ο Αλέξανδρος το 333 π.Χ.;

Εδώ αρχίζουν τα τρομερά και πρέπει ο αναγνώστης να προσέξει. Ο Αλέξανδρος το 333 π.Χ. έχει εισβάλει στην Ασία και ετοιμαζόταν να περάσει μέσα από το όρος Ταύρος και μέσα από τις τρομερές Κιλικίες Πύλες. Το «έμβρυο» προσπαθεί να περάσει μέσα από «πύλες» τρομερές. Μόλις το καταφέρνει, «γεννιέται» ο νέος Κύριος τής Ασίας. Η Σεμέλη έχει πλέον αποβάλει και ο Κόσμος παίρνει φωτιά, βλέποντας τον πρόωρο Διόνυσο. Τότε καταφέρνει το σχεδόν μοιραίο χτύπημα στον Δαρείο —και άρα στον ασιατικό «Ταύρο»— και ανοίγει τον δρόμο προς την Ιουδαία. Ετοιμάζεται να πατήσει στο μέρος τού «βάλτου» όπου βρίσκεται ο «Όφης». Η νικηφόρα μάχη ήταν αυτή της Ισσούς. Ο Έλληνας Αλέξανδρος βρισκόταν πλέον στην Ιουδαία και μάλιστα από τις ελάχιστες φορές που ήταν άρρωστος και σε απόλυτο εκνευρισμό ...Από τις ελάχιστες φορές που η συμπεριφορά του ήταν ανεξήγητα βίαιη κι ανηλεής.

Μισό «μήνα» μένει το «έμβρυο» ζωντανό στον κόσμο, αλλά με τη συμπλήρωση του έκτου «μήνα» πρέπει να αποσυρθεί για να σωθεί ...Έχει προλάβει να γίνει ο Θεός τής Ρώμης, και άρα να γίνει Θεάνθρωπος ...Έχει προλάβει να «πετάξει» και να τον δει όλος ο Κόσμος ως Αετό τής Ρώμης και του Διός ...Έχει προλάβει να γίνει ο Βασιλεύς των Βασιλέων. Πρέπει όμως να μπει στον «μηρό» τού Πατέρα Του για να σωθεί. 333 χρόνια μετά «μπαίνει» στον Κάτω Κόσμο και γεννιέται ο Ιησούς ...Πεθαίνει κι Αυτός στα 33 του χρόνια. Ξεκινάει η Εποχή των Ιχθύων και το «έμβρυο» μπαίνει σε έναν κλειστό χώρο, ο οποίος μοιάζει με «κοιλιά» γυναίκας, αλλά ταυτόχρονα είναι και αυτόνομο «αυγό» —γιατί έτσι γεννιούνται τόσο οι «αετοί» όσο και τα «φίδια»— ...Τα σύμβολα του Δία και του Πλούτωνα ...Διαφορετικά «είδη», γιατί διαφορετικοί οι γονείς των δύο «συγκάτοικων» ...Του ενός η Μητέρα είναι «πουλί» και του άλλου ο Πατέρας είναι «όφης».

Ο έκτος «μήνας» τής «κύησης» έχει συμπληρωθεί και το «έμβρυο» με τη μορφή τού Ιησού δίνει μάχη για να «σωθεί», έστω και στον Κάτω Κόσμο ...Δεν έχει γίνει Θεάνθρωπος ...Δεν έχει μπει στη Ρώμη ...Δεν είναι όμοιος σε μέγεθος, δύναμη και λάμψη με τον Αδερφό Του ...Δεν έχει ακόμα «πετάξει», για να Τον δει κι Αυτόν ο Κόσμος. Περνάει άλλος μισός «μήνας». Το 333 μ.Χ. έχει κι Αυτός τη Ρώμη Του, εφόσον εγκαινιάζεται η Νέα Ρώμη. Τα «αδέρφια» πλέον είναι επί ίσοις όροις

«συγκάτοικοι» στο «αυγό» ...Απλά ο Ένας έχει DNA «πουλιού» και ο Άλλος DNA «φιδιού» ...Ο Ένας είναι ο Αετός του Διός και ο άλλος είναι ο Όφις του Πλούτωνα ...Ο Ένας είναι ο Βασιλιάς του Άνω Κόσμου και ο άλλος ο Βασιλιάς του Κάτω Κόσμου ...Μόνιμα σφιχταγκαλιασμένοι, με μικτά πλέον χαρακτηριστικά ...Σφιχταγκαλιασμένοι, γιατί ο νέος κυρίαρχος «πετά» με τα «φτερά» Του αδερφού Του. Αυτός είναι ο Κύριος των Κυρίων πλέον. Η Νέα Ρώμη είχε πλέον το δικό της σύμβολο ...Από τον Αετό της Ρώμης του Αλεξάνδρου πήγαμε στον Δικέφαλο Αετό των «Διδύμων» της Νέας Ρώμης ...Εκεί όπου βρίσκεται ο Βασιλεύς των Βασιλέων και ο Κύριος των Κυρίων ...ο καθένας ξεχωριστά, και οι δύο μαζί. Οι επόμενοι «μήνες» εξωτερικά δείχνουν να είναι ήσυχοι, γιατί κανένας δεν γνωρίζει τι γίνεται μέσα σ' ένα «αυγό». Μέσα στο «αυγό» του Κάτω Κόσμου γίνεται η «Κόλαση» κάθε φορά που ένας «μήνας» ολοκληρώνεται ...Λογικό είναι αυτό ...Εξελίξεις στον Κάτω Κόσμο μόνον με θάνατο μπορούν να συνδέονται.

Το 666 μ.Χ. συμπληρώθηκε ο έβδομος «μήνας» της κύησης και ο κόσμος είχε τρελαθεί, γιατί «θέρριζε» η «αρρώστια» της θρησκοληψίας και πολλοί άνθρωποι αυτοκτόνησαν, παράτησαν περιουσίες και οικογένειες και κλείστηκαν στα μοναστήρια, νομίζοντας πως φτάνει το Τέλος. Εκείνη την κατασκότεινη και καταθλιπτική Εποχή έγινε κι ένα άλλο πολύ σημαντικό γεγονός για την «κύηση» ...Το Γιορκ παίρνει και τα τυπικά προσόντα, για να γίνει η Τρίτη Ρώμη ...Το έτος 666 μ.Χ. το Γιορκ γίνεται οριστικά κι αμετάκλητα χριστιανικό. Μετά από μια μακριά περίοδο παγανισμού —και εξαιτίας της αναγκαστικής βάπτισης, λόγω γάμου του βασιλιά του Έντουιν λίγα χρόνια πριν—, γίνεται χριστιανικό. Η Τρίτη Ρώμη γίνεται και επίσημα μια πραγματική Ρώμη του δίδυμου ...Γίνεται το τρίτο «κέλυφος», το οποίο θα φιλοξενήσει τους Διόσκουρους μέχρι τη «γέννηση» του Θεανθρώπου. Το γεγονός επισφραγίζεται με την εγκαινίαση του επιβλητικού καθεδρικού ναού του.

Το 1333 μ.Χ. συμπληρώθηκε ο όγδοος «μήνας», και ξανά ο θάνατος χτυπά την πόρτα της ανθρωπότητας ...Ο «Μαύρος Θάνατος» ξεκίνησε τότε και «θέρρισε» ένα πολύ μεγάλο ποσοστό του ανθρώπινου πληθυσμού ...Η πανδημία της Πανώλης κόστισε πάνω από 100 εκατομμύρια νεκρούς σε Ευρώπη και Ασία. Μισό «μήνα» μετά —και άρα 333 χρόνια μετά— γίνεται η τελευταία προσθήκη στον σχεδιασμό της Ρώμης. Η Τρίτη Ρώμη αποκτά το υπερατλαντικό «είδωλό» της. Μετά την Υόρκη «γεννιέται» και το «είδωλό» της, η Νέα Υόρκη ...Το 1666 μ.Χ. στην πραγματικότητα «γεννιέται» η Νέα Υόρκη. Οι Άγγλοι παίρνουν υπό την κατοχή τους το παλαιό Νέο Άμστερνταμ από τους Ολλανδούς και το ονομάζουν Νέα Υόρκη. Ο Σχεδιασμός έχει πλέον ολοκληρωθεί. Η Ρώμη αποκτά την απόλυτα σύνθετη μορφή της και μπαίνουμε στην τελική φάση της ανθρώπινης πορείας. Η ανθρωπότητα θα πρέπει να εργαστεί πυρετωδώς για τα τελευταία «μέτρα» μιας τρομερής πορείας προς την κατάκτηση της Γνώσης και άρα της αποθέωσής της.

Από το 2000 μ.Χ. και μετά περιμένουμε από ώρα σε ώρα τους «πόνους» τής γέννησης με μια «πανδημία», η οποία ναι μεν μας τρομάζει, αλλά που σίγουρα δεν θα μας κάνει μεγάλη ζημιά, καθώς είναι το αναγκαίο κακό για να βγούμε από τον Κάτω Κόσμο ...Πάντα με πόνο γεννιέται ο άνθρωπος και αυτό είναι αναπόφευκτο και για τον Αθάνατο Άνθρωπο. Τώρα βρισκόμαστε σ' αυτήν τη φάση ...Περιμένουμε από ώρα σε ώρα να δούμε το «Βρέφος» στην τελική Του μορφή. Αυτό είναι «γραμμένο» να γίνει στην Εποχή τής Τρίτης Ρώμης ...Στην «βάρδια» της Τρίτης Ρώμης θα σπάσει το «αυγό» τής Ρώμης ...Τώρα περιμένουμε να «πετάξει» ο Δράκοντας της Τρίτης Ρώμης.

Ο «πυροκροτητής» τού Θεού.

Από τη στιγμή λοιπόν που φτάσαμε στην ωρίμανση του χρόνου, θα πρέπει ο Θεός να μεριμνήσει για τη «γέννηση» του Υιού Του. Αν είναι σε «κοιλιά» γυναίκας να προκαλέσει τους πόνους του τοκετού και αν είναι σε «αυγό», να το «σπάσει» ο Ίδιος από μέσα. Για να γεννηθεί ο Υιός, θα πρέπει ο Θεός να «πυροδοτήσει» όλες εκείνες τις διαδικασίες, οι οποίες θα επιτρέψουν στους Έλληνες να επανέλθουν. Οι Έλληνες είναι αυτοί που μπορούν να «γεννηθούν» —και άρα να περάσουν τις «πύλες» τής Μητέρας τους— και οι ίδιοι είναι αυτοί, οι οποίοι μπορούν να σπάσουν το «αυγό» των Διόσκουρων ...Το «αυγό» τού «φιδοπουλιού», και άρα του Δράκοντα. Άρα θα πρέπει να γίνει αυτό, το οποίο μέχρι τότε απαγορευόταν, και άρα να πλησιάσει Άνδρας τη Θέτιδα. Πότε θα επιτραπεί αυτό; Όταν οι Έλληνες θα περάσουν «απέναντι» και θα πρέπει να πολεμήσουν για λογαριασμό των υπολοίπων λαών και άρα υπέρ τής ανθρωπότητας ...Όταν θα πρέπει να νικήσουν τη Ρώμη και τα είδωλά της.

Χωρίς να εμβαθύνουμε σχεδόν καθόλου, εφόσον θα χρειαζόταν ένα ολόκληρο βιβλίο για να το αναλύσουμε αυτό, θα πούμε μόνο μερικά βασικά πράγματα για τον «πυροκροτητή» τού Θεού, ώστε να καταλάβει ο αναγνώστης πώς διατηρεί ο Θεός διαρκώς τον έλεγχο των εξελίξεων. Ο «πυροκροτητής» είναι το σκηνικό αυτό, το οποίο θα επιστρατεύσει τους Έλληνες εναντίον τού Σχεδιασμού. Πώς μπορούν αυτοί να ενεργοποιηθούν και τι σημαίνει επιστράτευσή τους; ...Ο Μεγάλος Πόλεμος των Ελλήνων είναι ο Πόλεμος του Θεού και της Τροίας. Στα Ομηρικά Έπη περιγράφεται ολόκληρος ο σχεδιασμός τής μάχης. Τα Ομηρικά Έπη είναι για τους Έλληνες το Ιερό τους Βιβλίο ...Ό,τι είναι και η Καινή Διαθήκη για τους χριστιανούς. Όπως η Καινή Διαθήκη περιγράφει τον Λόγο τού Πατέρα τού χριστιανισμού, μέσω του οποίου «γεννιέται» ένας χριστιανός, έτσι και τα Έπη περιγράφουν τη Γνώση τής Μητέρας, μέσω της οποίας «γεννιέται» ένας Έλληνας.

Όταν λοιπόν ο Θεός αποφασίσει ν' «απασφαλίσει» και να «πυροβολήσει» το σύστημα, θα στείλει εναντίον του τους φοβερούς και τρομερούς Έλληνες. Πότε θα καταλάβουμε ότι «απασφάλισε»; ...Όταν θα δούμε εξελίξεις, οι οποίες αφορούν τη ζωή του θηλυκού Θεού και άρα τη ζωή τής Θέτιδας. Αυτό θα σημαίνει ότι έχει έρθει ο κατάλληλος καιρός ...Ο καιρός, που, όπως μας περιγράφουν τα Έπη, ήταν ένας καιρός βλασφημίας, στον οποίο οι άνθρωποι αμφισβητούσαν ακόμα και τον Ίδιο τον Θεό ...Τότε θα «απασφαλίσει». Αυτό θα γίνει, δίνοντας πίσω στον Αλέξανδρο — και άρα τον Υιό τής Μητέρας— τη Γυναίκα του ...Η διαδικασία είναι αυτή που περιγράφουν τα Έπη. Όταν ο Θεός αποφασίσει να δώσει Άνδρα στη Θέτιδα, θα γίνει «φασαρία» μεταξύ των Τριών Μεγάλων Θεαινών τού Κόσμου ...Το μήλο τής Έριδας θα παραδοθεί στον μέχρι τότε «μεθυσμένο» και άρα «εξουδετερωμένο» Αλέξανδρο —που ο Θεός θα έχει φροντίσει να συνέλθει— και από εκεί θα ξεκινήσουν όλα.

Αυτό είναι το μυστικό τού όλου Σχεδιασμού και η «εγγύηση» πως όλα θα γίνουν όπως συμφέρει τον άνθρωπο, χωρίς κανένα περιθώριο λάθους. Πού βρίσκεται όμως ο Αλέξανδρος, για να τον «επιστρατεύσει» ο Θεός εκ νέου; Πού βρίσκεται όλα αυτά τα χρόνια, που κυρίαρχος είναι ο Ιησούς και ο Αλέξανδρος έχει «εγκαταλειφθεί» απ' όλους; Ο Αλέξανδρος είναι ο αδύναμος «κρίκος» τής πατριαρχίας. Ο Αλέξανδρος είναι η ευλογία και ταυτόχρονα η κατάρα τού συστήματος ...Το αναγκαίο «κακό» για την επιβίωσή του ...Ήταν το «μυστικό» εκείνο, για να μετακινηθεί το σύστημα προς τη Δύση, αλλά είναι ταυτόχρονα και το ευάλωτο σημείο τού πατριαρχικού συστήματος ...Το αδύναμο σημείο τής απόλυτα θωρακισμένης Τροίας. Ο Υιός τής Μητέρας είναι αναγκαστικά ένας από τους δύο «Πρίγκηπες» Υιούς στο απόλυτα αρσενικό σύστημα του Πατέρα ...Του Πατέρα, που έχει σύζυγο τη θνητή αλλά τρομερή Βαβυλώνα.

Αυτό το αδύναμο σημείο δεν το γνωρίζει μόνον ο Θεός ...Αυτό το γνωρίζει και η Βαβυλώνα ...Αυτό το γνώριζε και η σύζυγος του Άνδρα, που τον «κουβαλά» πάνω στην «πλάτη» της ως Ταύρος. Υπήρχε εξ αρχής προφητεία για την Τροία, ότι θα έπεφτε εξαιτίας τού Πρίγκηπά της. Η Τροία τής πατριαρχίας —και άρα του Άνδρα— θα «έπεφτε» εξαιτίας του Υιού τής Μητέρας, που το όνομά του σημαίνει «Αυτός που διώχνει τους άνδρες», και άρα Αλέξανδρος. Γι' αυτόν τον λόγο η Ασιάτισσα Σύζυγος αποφασίζει να εξοντώσει αυτόν τον Ευρωπαϊό Πρίγκηπα, προκειμένου να εξαλείψει την απειλή ...Να εξοντώσει τον «θετό» Υιό της, που γνωρίζει πως είναι Υιός τής Μητέρας. Το λάθος της ήταν πως αυτό το εμπιστεύτηκε στη δρομολόγησή του στον Πατέρα, που έτσι κι αλλιώς είχε ως στόχο να δρομολογήσει το Σχέδιο μέχρι τέλους. Ο Πρίγκηπας αυτός «αποβλήθηκε» από την Τροία, με σκοπό να εξοντωθεί.

Στα χρόνια τού χριστιανικού Μεσαίωνα η «Ασιάτισσα» Χριστιανική Εκκλησία είχε δώσει εντολή να εξοντωθεί ο Αλέξανδρος έξω από την Τροία, για να μην το «χρεωθεί» η ίδια. Ο Αλέξανδρος είχε «χαθεί» από τον Οίκο τού Πατέρα. Πουθενά δεν απεικονιζόταν στον Οίκο Του. Απεικονιζόταν στις Εκκλησίες ο κάθε απίθανος θρησκόληπτος αγιοποιημένος τενεκές και ποτέ ο «Πρίγκηπας» ...Τον «έκλαιγαν» ως «αγνοούμενο» Υιό. Η Ρώμη «καθρεφτιζόταν» στους αιώνες και πουθενά δεν εμφανιζόταν ο αυθεντικός ιδρυτής της. Ο Ελληνισμός, τον οποίον αντιπροσώπευε ο Αλέξανδρος, είχε «θαφτεί» κάτω από «τόνους» συκοφαντιών των Πατέρων τής Εκκλησίας. Είχε ταυτιστεί με τα δήθεν όργια και τις ανωμαλίες τής εποχής των «ειδωλολατρών». Ακόμα όμως και έτσι, η μνήμη τού Αλέξανδρου παρέμενε ...από τη μία, γιατί δεν τολμούσαν να τον «θάψουν» εντελώς και από την άλλη, γιατί δεν ήθελαν, σε περίπτωση ανάκτησης δυνάμεων από τους ανθρώπους, να ρισκάρουν να επανέλθει η παλαιά θρησκεία με επικεφαλής τον κορυφαίο Έλληνα όλων των εποχών.

Γι' αυτόν τον λόγο ο Αλέξανδρος μνημονευόταν σε ειδικές περιστάσεις και με ειδικό τρόπο, ώστε να μην απειλεί. Πού βρισκόταν ο Αλέξανδρος εκείνους τους αιώνες; ...Μέσα στα Έπη μαζί με τους υπόλοιπους Έλληνες. Τι έκανε; ...Ό,τι έκανε πάντα. Ό,τι κάνουν πάντα οι Έλληνες ...Εκπαιδεύεται στην Ταυροφονία και παίζει με τους Ταύρους. Έχει πάρει και δεύτερο όνομα —για να μην τον «αναγνωρίζει» το Σύστημα— και περιμένει. Ο Αλέξανδρος —ή Πάρης— ήταν «ζωντανός», γιατί υποτίθεται κάποιος έπρεπε να τον είχαν «σκοτώσει» και δεν το έκαναν για πολλούς και διαφορετικούς λόγους. Αυτό ήταν και το μέγιστο λάθος τού συστήματος της πατριαρχίας.

Και μόνον που υπήρχε έξω στον κόσμο ένας παράγοντας, ο οποίος έχει ειδικότητα στο να εξοντώνει Ταύρους, αποτελούσε μια μέγιστη και μόνιμη απειλή. Και μόνον που υπήρχαν οι Έλληνες στον κόσμο, το σύστημα κινδύνευε. Γι' αυτό φρόντισε ο Ίδιος ο Θεός. Γι' αυτόν τον λόγο φρόντισε ο Ίδιος ο Ιησούς να βάλει και τον «αδερφό» Του στην Αθανασία τής Καινής Διαθήκης με την αναφορά Του περί Ελλήνων και σύνδεσής τους με τον Υιό τού Ανθρώπου:

(Κατά Ιωάννην 12.20)

«Ήσαν δὲ τινες Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ. 21 οὗτοι οὖν προσῆλθον Φίλιππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. 22 ἔρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ, καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος καὶ λέγουσι τῷ Ἰησοῦ· 23 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων· Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. 24 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει.»

Στο χωρίο αυτό ο Ιησούς προστατεύει την Αθανασία των Ελλήνων, αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα ότι ο προσωρινός «θάνατός» τους είναι αναπόφευκτος, γιατί είναι χρήσιμος για τη μεγιστοποίηση της «σοδειάς». Από τη στιγμή που υπήρχε η αναφορά αυτή στην Καινή Διαθήκη, ήταν αδύνατον να τον «σκοτώσουν» οι Πατέρες τής Εκκλησίας ...όσο κι αν το επιθυμούσαν. Οι Έλληνες από τη στιγμή εκείνη κι έπειτα θα γίνονταν ένα αναγκαίο κακό για την Εκκλησία, το οποίο θα έπρεπε να το ανεχθεί και να μην το αγγίζει.

Το σημαντικό στην περίπτωση αυτή είναι ότι ο φονιάς των Ταύρων παρέμεινε ζωντανός ακόμα και στα δύσκολα χρόνια τού παγκόσμιου «ασιατικού» Μεσαίωνα και είναι στο «χέρι» τού Θεού το πότε θα τον «επιστρατεύσει» εναντίον τής πατριαρχίας και άρα του βασικού της συστήματος, που είναι η Τροία. Πώς γίνεται μια τέτοια «επιστράτευση»; ...Με τρόπο τέτοιο, που να μην μπορεί ν' αντισταθεί το σύστημα. Τι θα κάνει ο Θεός; ...Θα προκαλέσει «φασαρία» τόσο στον Ουρανό όσο και στη Γη ...Εύκολη υπόθεση για τον Θεό, που ελέγχει την επικίνδυνη Έριδα.

Αυτή θα ξεκινήσει από τον Ουρανό μια τεράστια φασαρία, ώστε αυτό να μεταφερθεί στη Γη και να μην μπορεί το θνητό σύστημα ν' αντιδράσει. Θα μπλέξουν σε φασαρία οι Θεές τού Ουρανού και στην φασαρία αυτήν είναι πολύ μικρή για να μπλέξει ακόμα και η Πρώτη των θνητών θηλυκών συστημάτων της Γης. Αυτό γίνεται με Γνώση. Όταν θα δώσει ο Θεός απόκρυφη Γνώση στον Πάρη, τότε θα ξεκινήσει η φασαρία. Και πάλι η Γνώση θα γίνει το «μήλο» που προκαλεί προβλήματα. Αυτήν τη φορά είναι το «μήλον τής Έριδος». Ο Θεός επιλέγει τον Πάρη, για να κρίνει ποια από τις τρεις ισχυρές Θεές είναι η καλύτερη και η ομορφότερη.

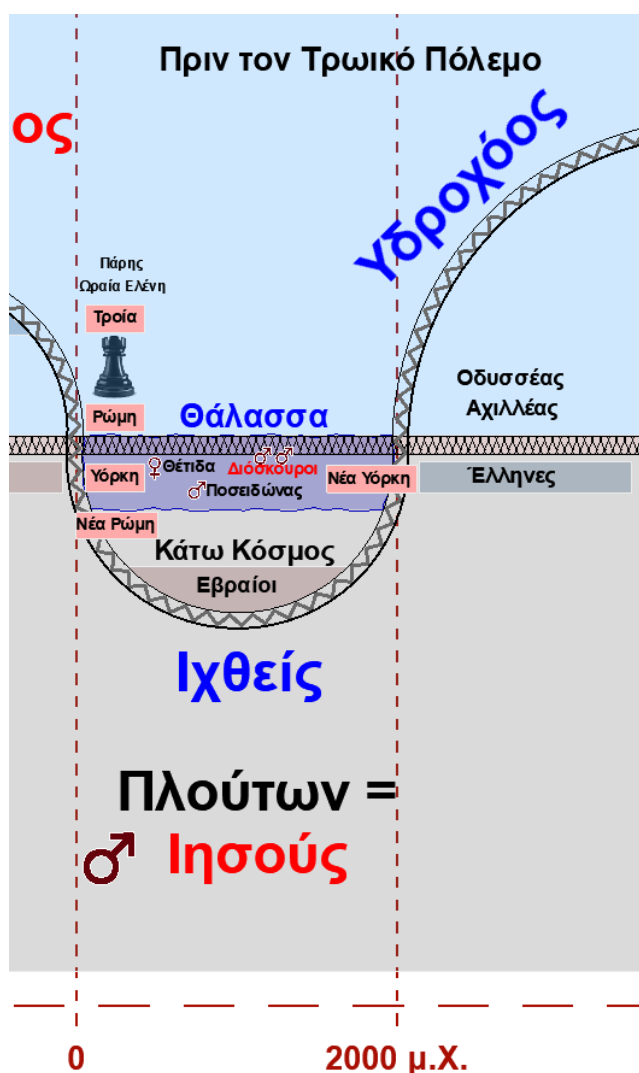
Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι ο Θεός μπορεί την οποιαδήποτε στιγμή να ξεχωρίσει τον Υιό Του από τους θνητούς ανθρώπους, για να τον κάνει —μέσω της Γνώσης— «ξεχωριστό» και διάσημο. Γιατί; ...Για να μην μπορεί το σύστημα να τον αγνοήσει ...Για να μην μπορεί να επιχειρήσει να τον εξοντώσει ...Για να κάνει την ανάγκη φιλοτιμία και να τον αναγνωρίσει ως δικό του παιδί, καθώς στην αντίθετη

περίπτωση θα πρέπει να έρθει σε σύγκρουση με τον Ταυροφονιά και αυτό δεν ξέρει πόσο θα του κοστίσει και πόσο ζημιά θα του κάνει. Αναγκαστικά λοιπόν τον αναγνωρίζει ως τον «αγνοούμενο» Πρίγκηπα, γιατί ο Πάρης έχει πλέον τις αποδείξεις της ταυτότητάς του. Το έκανε σε πρώτη φάση κατά την Αναγέννηση, όπου ο Ελληνισμός ως λαός —και άρα ο Αλέξανδρος— «επέστρεψε» με μεγάλη δόξα στον χριστιανικό Οίκο και θα το ξανακάνει και σε επίπεδο ανθρώπου —όταν αυτό χρειαστεί—, για να ολοκληρωθεί το Σχέδιο και στο επίπεδο του ατόμου.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Δίας τον βάζει στο «παιχνίδι» των Θεών, εκμεταλλευόμενος τον γάμο τής Θέτιδας. Στην περίπτωση αυτή θα αναγνωριστεί ως ο «αγνοούμενος» Πρίγκηπας της Τροίας, τον οποίον έπρεπε κάποιος να τον είχαν σκοτώσει, γιατί θα κινδύνευε εξαιτίας του η Τροία ...Κάποιοι, οι οποίοι προφανώς δεν έκαναν αυτό που έπρεπε και παρέμενε ακόμη ζωντανός. Αυτός ο Αλέξανδρος —είτε ως λαός είτε ως πρόσωπο—, εφόσον μπει ξανά στο Σύστημα της πατριαρχίας, θα γίνει η πηγή όλων των προβλημάτων της και άρα το αίτιο της πτώσης της. Γιατί; ...Γιατί ο κριτής τής θηλυκής «ομορφιάς» σε επίπεδο Θεών θα διεκδικήσει και για τον εαυτό του το απόλυτα όμορφο σύστημα στο επίπεδο των θνητών ...Θα διεκδικήσει την πιο όμορφη Γυναίκα στον Κόσμο —και άρα θα την αρπάξει από τον Κόσμο των Ελλήνων—. Η πιο όμορφη θνητή Γυναίκα και άρα το πιο όμορφο σύστημα είναι το ελληνικό.

Όμως, αυτή η Γυναίκα είναι η Αδερφή των Τρομερών Διόσκουρων και είναι δεσμευμένη με τρόπο τέτοιο, που εμπλέκει ΟΛΟΥΣ τους Έλληνες στη δέσμευση αυτήν ...Τους πιο τρομερούς Έλληνες, οι οποίοι έχουν παγιδευτεί στη δέσμευση αυτή από τον πιο πονηρό ήρωα της ιστορίας, που είναι ο Οδυσσέας ...Τότε είναι που θα ξεκινήσει ο Πόλεμος της Τροίας. Ένας Έλληνας, δηλαδή, θα προκαλέσει τον Πόλεμο με την Τροία και άρα θα φέρει τους Έλληνες έξω από τα τείχη της ...Αυτός είναι ο Μέγας Πόλεμος των Ελλήνων εναντίον τού πιο ισχυρού συστήματος στον κόσμο. Οι Έλληνες είναι ο μόνος λαός στον κόσμο, που μπορεί να προκαλέσει τον πόλεμο αυτόν και να νικήσει

Οι Έλληνες είναι οι μόνιμοι που μπορούν να τη «δουν» όπως πραγματικά είναι και όχι όπως έχει μάθει να κρύβεται. Η Τροία είναι και «Τρία» ...Είναι οι Τρεις Ρώμες, η μία μέσα στην άλλη. Μόλις ο Πάρης «κλέψει» την Ωραία Ελένη, θα ενεργοποιηθούν όλες οι ελληνικές δυνάμεις ...Οι δυνάμεις αυτές, οι οποίες μπορούν να γκρεμίσουν τα πάντα ...Οι Πολέμαρχοι των Ελλήνων ...Οι Στρατηγοί Αυτοκράτορες. Πρώτοι θα ξεκινήσουν τη

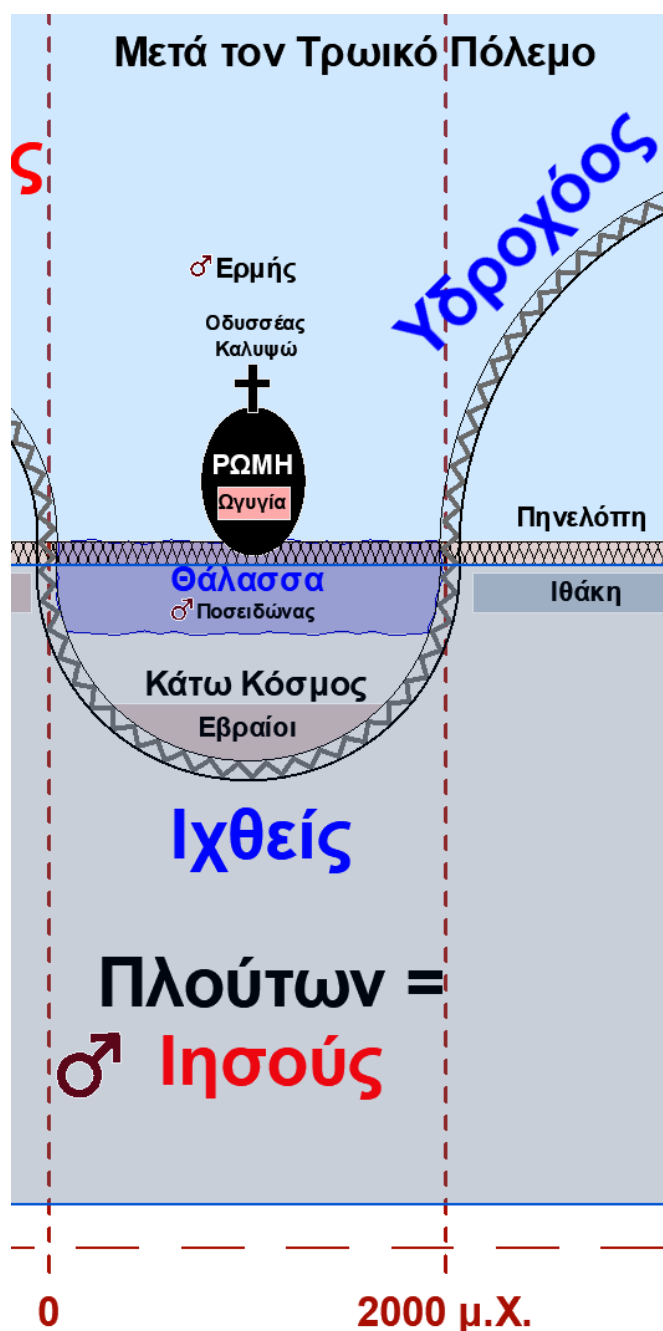

δήθεν «καταδίωξη» του Πάρη οι μεγάλοι Διόσκουροι ...και, όταν αυτοί θα «σπάσουν», για να κάνουν τη «θάλασσα» ακόμα πιο επικίνδυνη, θα εμφανιστούν στο πεδίο τής μάχης οι ήρωες Αχιλλέας και Οδυσσέας, που είναι αήττητοι. Όλο το θέμα είναι να καταφέρουν να βάλουν τον Αχιλλέα στη μάχη. Ο Αχιλλέας είναι ο ζωντανός Υιός τής Μητέρας. Αν φτάσει αυτός έξω από την Πατριαρχική Τροία, τα πάντα είναι τελειωμένα γι' αυτήν.

Και πάλι, δηλαδή, εμφανίζεται το «Δίδυμο» του Θεού ...Το «Δίδυμο» των αρσενικών με τα απολύτως διαφορετικά χαρακτηριστικά μεταξύ τους. Αυτήν τη φορά όμως στο επίπεδο των θνητών. Πρώτος και πάλι διακρίνεται στη μάχη ο πιο λαμπρός και δοξασμένος ήρωας των πεδίων των μαχών, ο Αχιλλέας ...Ο Υιός μιας αθάνατης Θεάς κι ενός ασήμαντου θνητού. Μαζί μ' αυτόν αγωνίζεται — αλλά διακρίνεται αργότερα— ο πιο πονηρός ήρωας της ίντριγκας, των παγίδων, των ενεδρών και των συνομωσιών, ο Οδυσσέας ...Ο Υιός μιας θνητής μητέρας, η οποία κατοικεί στον Κάτω Κόσμο και αγνώστου Πατρός μέχρι ν' αποκαλυφθεί η αλήθεια του Σχεδίου, γιατί μέχρι τότε είναι «ψέμα» και ο θνητός Λαέρτης ...Είναι «ψέμα» και ο Σίσυφος. Ο ταυτότητα του πραγματικού Πατέρα τού Οδυσσέα είναι απόκρυφο μυστικό, γιατί διαφορετικά δεν θα μπορούσε να συμμετάσχει στον πόλεμο, παγιδεύοντας τον Αχιλλέα.

Αυτό είναι το δίδυμο των πρωταγωνιστών τού Σχεδιασμού ...Ο Αχιλλέας και ο Οδυσσέας που αλληλοσυνεργάζονται, αλλά και αλληλοπαγιδεύονται ...Ο Υιός τής Μητέρας και ο Υιός τού Πατέρα στη θνητή τους μορφή, οι οποίοι μπορούν να ζουν και να περιφέρονται ανάμεσα στους θνητούς, άσχετα με τη σχέση τους με τον Θεό ...Αυτοί είναι τα «κλειδιά» τής νίκης και της άλωσης της Τροίας. Όταν θα αποκαλυφθεί η αλήθεια, τότε θα εμφανιστούν όλα τα παράδοξα, γιατί δεν είναι μόνον η Τροία ένα ηχητικό και εκκωφαντικό «Τρία» ...Είναι και ο Όμηρος «Ο μηρός» ...του Δία, και από εκεί θα «βγει» ο Διόνυσος.

Μέχρι να ολοκληρωθούν οι μάχες, ελάχιστοι —πέραν των «εκλεκτών»— μπορούν να δουν τι συμβαίνει ...Η ανθρωπότητα θα δει απλά τον νικητή της Μάχης αυτής ...Θα δει τον Οδυσσέα να επιστρέφει στην Πατρίδα του, αφού

διένυσε τη μεγάλη «θάλασσα» στις δύο κατευθύνσεις, έχοντας απέναντί του τον Ποσειδώνα. Αυτός είναι ο Κύριος, ο οποίος πρέπει να γυρίσει μόνος και μυστικά στον Οίκο Του, όπως περιμένουν Έλληνες και Χριστιανοί. Μόλις αλωθεί η Τροία από τους Έλληνες, οι άνθρωποι μαζικά θα πάνε κατ' ευθείαν στην «Ιθάκη» ...Στη σκοτεινή «Ιθάκη», περιμένοντας να επιστρέψει ο μεγάλος πορθητής της Τροίας, για να μετατρέψει την «Ιθάκη» σε Άνω Κόσμο. Όμως, για να γίνει αυτό, θα πρέπει οι Έλληνες να κερδίσουν τη μάχη και οι υπόλοιποι απλά θα μάθουν τα νέα από Αυτόν που θα γυρίσει πίσω ...και είναι ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ του ...και είναι ο Μέγας Οδυσσέας.

Όλοι οι υπόλοιποι —ακόμα και οι ήρωες του Πολέμου— βρίσκονται στον Κάτω Κόσμο ...Ακόμα και ο Υιός της Μητέρας σε πλήρη δόξα βρίσκεται στον Κάτω Κόσμο ...Ο Οδυσσέας συναντά τον Αχιλλέα στον Άδη. Αυτή η συνάντηση είναι υποχρεωτική, γιατί εκεί ο Οδυσσέας με τον Αχιλλέα θα γίνουν ένα πρόσωπο, ώστε να γυρίσει πίσω ο Οδυσσέας πανίσχυρος. Μέχρι τότε όλοι θα βρίσκονται στον Κάτω Κόσμο.

Όλοι αυτοί την κατάλληλη ώρα θα βγουν από την «Κοιλιά» τού Θεού, όπως βγήκαν οι Αχαιοί μέσα από την «κοιλιά» τού Δούρειου Ίππου. Αυτοί περιμένουν την εντολή τού Οδυσσέα. Αυτοί αλλάζουν την κλίμακα και οι Έλληνες οδηγούν όλους τους λαούς στον Άνω Κόσμο. Θα αναστηθούν οι Έλληνες και ο ηγέτης τους, γιατί αυτοί θα ανοίξουν την «Κοιλιά» της Εποχής των Ιχθύων ...Τότε θα αποκαλυφθούν τα πάντα ...Θα αποκαλυφθεί ο ρόλος και το τεράστιο έργο των Θεάνθρωπων ...Το έργο τού τρομερού Αλεξάνδρου και του υπέροχου Ιησού ...Θα αποδειχθεί ότι οι δύο Θεάνθρωποι είναι οι δύο όψεις τού ίδιου νομίσματος ...Ο Υιός τού Θεού ο Μονογενής. Για να γίνουν όλα αυτά, θα πρέπει να προηγηθεί μια νέα τρομερή Δωρεά Γνώσης ...Θα έχουμε ξανά μια «πυρηνική έκρηξη» Δωρεάς Γνώσης, η οποία θα προκαλέσει τον πιο ευχάριστο «κατακλυσμό» της ιστορίας τού ανθρώπου.

Ο Θεός θα ξαναγίνει Ένας, εφόσον με τη Γνώση Του θα κολλήσουν ξανά τα δύο διαφορετικά «φύλλα», τα οποία διαχωρίστηκαν απλά και μόνον για να υπάρξει εξέλιξη του Σχεδιασμού προς το συμφέρον τού ανθρώπου. Όμως, αυτή η εξέλιξη θα έχει την προβολή της και στον Υιό Του ...Οι «Δίδυμοι» θα γίνουν Ένας ...Θα γεννηθεί Αυτός, που περίμεναν ΟΛΟΙ οι άνθρωποι εδώ και αιώνες.

Το διαφορετικό DNA των Διδύμων μέσα στο «αυγό» θα γίνει Ένα ...Ο Αετός και ο Όφις θα συνθέσουν τον Νέο Άνθρωπο ...Τον Άνθρωπο-Θεό ...Αυτός θα είναι ο Δράκων ο Μέγας. Με τον τρόπο αυτόν θα έρθει ο Διόνυσος ...Ο Διόνυσος, ο οποίος γεννήθηκε παλαιότερα, και θα ξαναγεννηθεί στις ημέρες μας. Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για κλειστό Σχεδιασμό της Εποχής των Ιχθύων.

Τώρα βρισκόμαστε στην Αυγή της Βασιλείας τού Διονύσου ...Στην αιώνια Βασιλεία τού Θεού-Ανθρώπου ...Στη Βασιλεία τού Υιού του Ανθρώπου, που μας υποσχέθηκε ο Ιησούς. Το Σχέδιο

ολοκληρώθηκε και πλέον ο κάθε άνθρωπος θα μπορεί να ζει τέλεια όπως δικαιούται να ζει ο Υιός ενός πραγματικού Θεού. Τα «θηρία» θα γίνουν τα «κατοικίδια» του Πλανήτη, έχοντας όμως δημιουργήσει ως κληρονομιά μια φαραωνικού επιπέδου υποδομή. Έπρεπε να εργαστούν τα «θηρία» επί αιώνες, για ν' αποκτήσουμε την τεράστια αυτή υλική υποδομή, η οποία αυτήν τη στιγμή υπάρχει και εμείς απλά πρέπει να αναλάβουμε τη συντήρησή της και τίποτε άλλο. Έπρεπε να εργαστούν τα «θηρία», για ν' αποκτήσουμε την τερατώδη τεχνολογία σε όλους εκείνους τους τομείς που ενδιαφέρουν τον άνθρωπο και η απόκτησή της απαιτεί θυσία. Ο Διόνυσος, ως κύριος όλων των «θηρίων», θα τα υποτάξει στην υπηρεσία του ανθρώπου.

Τα «κλειδιά» ενός απόρρητου Σχεδίου.

Ζούμε σε μια εποχή, στην οποία η πρόσβαση στην πληροφορία είναι απρόσκοπτη. Όμως, όπως συμβαίνει σχεδόν πάντα, όταν δεν υπάρχει κάποιο «μέτρο», η ελευθερία γίνεται ασυδοσία και το αποτέλεσμα είναι το ίδιο — απλά με διαφορετικό πρόσημο—. Σήμερα —σε σχέση με άλλες εποχές— παρατηρείται η παντελής έλλειψη «φίλτρων» στη διακίνηση της πληροφορίας ...Αλήθειες και ψέματα κυκλοφορούν ελεύθερα με την ίδια άνεση ...Σωστά και λάθος επίσης ...Ακόμα και στο επίπεδο της πολιτικής έχει γίνει μέθοδος άσκησης της η ψεύτικη πληροφορία ...Τα περίφημα fake news. Όλα αυτά συμβαίνουν, γιατί έχει χαθεί κάθε «μέτρο».

Πραγματικοί θησαυροί ανακατεύονται με «σκουπίδια» και στέκονται στα ίδια ηλεκτρονικά «ράφια», περιμένοντας να «κριθούν» για την αξία τους. Ο καθένας κάνει ό,τι θέλει και λέει ό,τι θέλει ...Ένα πρόβλημα-«μάστιγα», το οποίο τείνει να γίνει ο αντίποδας της παντελούς απόκρυψης της γνώσης ...Ένας μοντέρνος «Μεσαίωνας», στον οποίο μας πνίγουν τα «σκουπίδια». Ανοίγεις το ίντερνετ και σου προσφέρεται να μάθεις πώς γίνεται η εγχείρηση ανοικτής καρδιάς από κάποιον που έχει «σπουδάσει» κομμωτική και εργάζεται ως ντελιβεράς. Αρκεί με μερικά «ψίχουλα» γνώσης να κάνει κάποιος ολόκληρες θεωρίες. Όσο πιο ευφάνταστος είναι, τόσο πιο «λαμπερός» ο «τσίγκος» του, τον οποίο πλασάρει για αναξιόπιστο «χρυσάφι».

Ανάμεσα σ' αυτές τις «ταλαιπωρημένες» από τους άσχετους γνώσεις, είναι και αυτή της αριθμολογίας. Ποιος, για παράδειγμα, δεν έχει ακούσει για την αριθμολογία; ...Να μην έχει ακούσει για τις «αποκαλύψεις» της; Η αριθμολογία δεν είναι μια σύγχρονη επινόηση ...Είναι γνωστή από τα αρχαία χρόνια. Από την εποχή των μεγάλων Μυστών υπήρχε γνώση της αριθμολογίας, εφόσον με τον τρόπο αυτόν μετέφεραν γνώση μακριά από τα «μάτια» των περίεργων και των αμύητων. Ακόμα και εντός του συντηρητικού χριστιανισμού έχει τη «νομιμοποίησή» της, εφόσον προκύπτει μέσα από την ίδια την Αποκάλυψη.

Η Αποκάλυψη είναι αυτή η οποία επιβεβαιώνει την ύπαρξή της, εφόσον αυτή είναι που σου δίνει έναν αριθμό, ο οποίος είναι όνομα Ανθρώπου ...Του πιο επικίνδυνου ανθρώπου στην περιγραφή της. Σου δίνει τον αριθμό 666, τον οποίο τον γράφει με το ελληνικό αριθμητικό σύστημα Χξς'. Αιώνες τώρα οι άνθρωποι προσπαθούν να βρουν ποιος είναι ο περίφημος αυτός Άνθρωπος, ο οποίος είναι το Θηρίο της Αποκάλυψης. Δεν υπάρχει περίεργος ή θρησκόληπτος άνθρωπος, που να μην έχει άποψη για το 666 ...Οι περισσότεροι βάζουν τα πάντα στο «κρεβάτι» τού Προκρούστη, για να επιβεβαιώσουν την αλήθειά τους ...Στήνουν ολόκληρες θεωρίες από «ψήγματα» ταυτίσεων —αν

βέβαια υπάρχουν κι αυτά τα «ψήγματα»— ή γράφουν λάθος τις λέξεις, για να τους βγει ένας ταιριαστός αριθμός σε ένα στοιχειώδες επίπεδο με βάση αυτά τα οποία φαντάζονται.

Επί αιώνες οι χριστιανοί «ταύτιζαν» δήθεν τον Αυτοκράτορα της Ρώμης με το 666, γιατί κάποιος Ιππόλυτος βρήκε ότι η λέξη «Λατείνος» με το ελληνικό αριθμητικό σύστημα βγάζει τον συγκεκριμένο αριθμό. Δεν φτάνει, δηλαδή, που ένα μοναδικό παράδειγμα δεν είναι αρκετό για να επιβεβαιώσει κάτι πέρα από μία απλή σύμπτωση, γράφουν ακόμα και τη λέξη λάθος, και επιπλέον δεν χρησιμοποιούν καν «κλειδιά» για να την «ξεκλειδώσουν» ...Δεν έχουν «κλειδιά», όταν μπερδεύουν την έννοια του «κλειδώματος» με το «σύστημα αρίθμησης» των αρχαίων Ελλήνων. Νομίζουν πως με το σύστημα αυτό μπορούν να ξεκλειδώσουν τις λέξεις. Μα αν ήταν σωστό αυτό το οποίο ισχυρίζονται, το «κλειδωμα» δεν θα ήταν «κλείδωμα» ...Απλά πράγματα ...Το «κλειδωμα» είναι σαν το μοντέρνο rip των «κλειδωμένων» αρχείων ...Το γεγονός ότι το rip μπορεί να συνδυάζει γράμματα και αριθμούς, δεν το συνδέει αυτόματα με το ελληνικό «αριθμητικό σύστημα».

Δεν μπορούν να σκεφτούν το πιο απλό πράγμα ...Δεν υπάρχει «κλειδωμα» όταν το «κλειδί» το κατέχουν όλοι. «Κλειδωμα» σημαίνει ότι αυτός ο οποίος το φτιάχνει κάνει εκείνους τους συνδυασμούς γραμμάτων και αριθμών, τους οποίους γνωρίζει μόνον ο ίδιος και οι οποίοι μπορούν να επιβεβαιώσουν MONON αυτά που ο ίδιος θέλει ...Αυτά, τα οποία θέλει να κρύψει, μένουν κρυμμένα μέχρι να τα «ανοίξει» ο ίδιος. Ακούμε δηλαδή τρελά πράγματα καθημερινά. Ισχυρίζεται κάποιος πως έχει τα «κλειδιά» τής αριθμολογίας και δεν έχει τα δύο βασικά πράγματα που της δίνουν χρηστική αξία ...Γνώση του Σχεδίου που είναι «κλειδωμένο» και κατοχή συγκεκριμένου «κλειδιού». Ισχυρίζεται κάποιος ότι «ξεκλειδώνει» κάτι το οποίο δεν γνωρίζει πού βρίσκεται —θεωρώντας το «κλειδωμένο»— και αγνοεί ταυτόχρονα ότι αυτό, το οποίο χρησιμοποιεί ως «κλειδί», είναι το «σύστημα αρίθμησης» των Ελλήνων. Είναι σαν να λες ότι έχω «κλειδιά», τα οποία τα έχουν όλοι ... από έναν χώρο, όμως, τον οποίο δεν γνωρίζω καν ποιος είναι ...κι ούτε καν ξέρω αν έχει «πόρτα» και άρα «κλειδαριά». Κάνεις κάποιες ταυτίσεις τραβηγμένες από τα «αυτιά», αλλά δεν βγαίνει νόημα, γιατί δεν υπάρχει ένα σχέδιο το οποίο να επιβεβαιώνεται ...Παρ' όλα αυτά περιφέρεσαι με ένα «κλειδί» στο χέρι.

Όταν ισχυρίζεσαι πως έχεις «κλειδί», πρέπει να δείχνεις και μια «πόρτα», και άρα κάτι το οποίο βρίσκεται πίσω απ' αυτήν —και άρα έναν χώρο «κλειδωμένο»— ...Δείχνεις ένα «σχέδιο», για παράδειγμα, το οποίο είναι κλειδωμένο σε μια συγκεκριμένη γλώσσα και που αυτό έχει μία ορατή «κλειδαριά». Τέτοιο «κλειδωμένο» κείμενο είναι η Αποκάλυψη. Η «κλειδαριά» της είναι γνωστή σε όλους ...Το «κλειδί» της είναι προφανές ότι δεν το έχει κανένας. Όποιος έχει το «κλειδί» αυτό, μπορεί ν' «ανοίξει» τη Γνώση της ...Μπορεί να καταλάβει ποιος είναι το Θηρίο ή ο Μέγας Δράκων και ποιοι άλλοι πρωταγωνιστούν εκεί μέσα. Αν αυτά τα «κλειδιά» είναι τα κλειδιά τής ελληνικής γλώσσας και όχι μόνον της Αποκάλυψης, τότε αυτά τα «κλειδιά» θα πρέπει να «ανοίγουν» και τα Ομηρικά Έπη, τα οποία επίσης είναι γραμμένα στα ελληνικά και προφανώς «κλειδωμένα» με τον ίδιο τρόπο...

...Καταπληκτικό και μόνον να το σκεφτεί κάποιος ...Ένα Ιερό Κείμενο των Χριστιανών και το πιο Ιερό Κείμενο των Ελλήνων να είναι «κλειδωμένα» με τον ίδιο τρόπο, και άρα να ανοίγουν με το ίδιο «κλειδί» ...Αυτό κι αν είναι το απόλυτο «τζακ ποτ» τής γνώσης. Ανάμεσα λοιπόν στις πολλές — υποτίθεται— θεωρίες αριθμολογίας, καταθέτουμε κι εμείς τη δική μας θεωρία-«κλειδί». Αν αυτό το «κλειδί» έχει ή δεν έχει αξία, είναι εύκολο ν' αποδειχθεί. Όταν έχεις ένα κλειδί και μια κλειδαριά, μπορείς μέσα σε δευτερόλεπτα να καταλάβεις αν αυτό είναι το σωστό ή όχι ...Δεν έχει κουβέντα εκεί

...Δεν έχει δικαιολογίες και απόψεις ...Δείχνεις το «κλειδί», δείχνεις και την «κλειδαριά» και, αν το «κλειδί» είναι σωστό, ανοίγει η «πόρτα».

Ποια είναι λοιπόν και που βρίσκεται η περίφημη «Κλειδαριά» τής ελληνικής γλώσσας; ...Η Κλειδαριά, όπως είπαμε, βρίσκεται στο πιο εκκωφαντικά «κλειδωμένο» κείμενο που υπάρχει στον Κόσμο. Και παντελώς άσχετος να είναι κάποιος, καταλαβαίνει πως το κείμενο αυτό είναι κλειδωμένο. Το κείμενο αυτό είναι η Αποκάλυψη του Ιωάννη. Ένα κείμενο όπως αυτό, με τόσα θηρία που πρωταγωνιστούν μέσα στην κοινωνία των ανθρώπων, μόνον «κλειδωμένο» μπορεί να είναι ...Άνθρωπο δεν βλέπεις εκεί μέσα. Τουλάχιστον τα Έπη περιγράφουν και ένα επίπεδο που αφορά τους ανθρώπους ...Η Αποκάλυψη δεν έχει καν τέτοιο επίπεδο.

Η «κλειδαριά» είναι:

(Αποκ. Ιωάν. 13.18).

**...''Ωδε η σοφία εστίν. ο έχων νουν ψηφισάτω τον αριθμόν του θηρίου.
αριθμός γαρ ανθρώπου εστί. και ο αριθμός αυτού χξς'.''**

Εδώ είναι αναγκαία η σοφία. Εκείνος που έχει νόησιν άς λογαριάση τον αριθμόν του θηρίου. είναι αριθμός ανθρώπου και ο αριθμός του είναι χξς' (666)

Από τη στιγμή που έχουμε μια τόσο ορατή «κλειδαριά», καταλαβαίνουμε αμέσως ότι πρόκειται περί κλειδωμένου κειμένου ...Περί ενός κειμένου, στο οποίο διαβάζουμε για έναν άνθρωπο με το «ψευδώνυμό» του, αλλά που την πραγματική του ταυτότητα δεν γνωρίζουμε. Ποιος όμως μπορεί να έχει το «κλειδί»; ...Ο ίδιος, που είχε τους λόγους του να «κλειδώσει» το Κείμενο ...Αυτός που το έδωσε στους ανθρώπους και αυτός που —όπως είπαμε στο Σχέδιο— λειτουργεί πολύ πονηρά και παντελώς παραπλανητικά. Ποιος είναι αυτός; ...Ο Υιός τού Πατέρα ...Ο Όφιος. Αυτός έχει το «κλειδί» και άρα από τον Λόγο Του προσπαθούμε να το εντοπίσουμε ...Αναγκαστικά, γιατί λέει πάντα την Αλήθεια και απλά μέσα στην Αλήθεια αυτήν, η οποία είναι πυκνή και «δηλητηριάζει» τον αδαή, θα βρίσκεται και το «κλειδί».

Καθώς αναζητούμε μία άκρη μέσα από το Ευαγγέλιο, φτάνουμε στο χωρίο, όπου ο Ιησούς με επιμονή δεν δέχεται το επίθετο "αγαθός"...

...Αγαθός, κατά τον Ιησού, είναι μόνον ο Θεός.

(Ματθ. 19.16-19.17)

**"Και ιδού εις προσελθών ειπεν αυτώ. διδάσκαλε αγαθέ, τί αγαθόν ποιήσω ίνα έχω ζωήν αιώνιον;
ο δε ειπεν αυτώ. τί με λέγεις αγαθόν; ουδεις αγαθός ει μή εις ο Θεός."**

*Ένας πλησίασε και τού ειπε, "Διδάσκαλε αγαθέ, τί καλό πρέπει νά κάνω διά νά έχω αιώνιον ζωήν;".
Αυτός δέ τού ειπε, "Γιατί με λές αγαθόν; Κανείς δέν είναι αγαθός παρά ένας, ο Θεός."*

Από τη στιγμή που γνωρίζουμε τη «μήτρα» αυτού του περιέργου «κλειδιού», δεν μένει παρά να το «φτιάξουμε» και να δοκιμάσουμε εάν λειτουργεί. Όπως είναι προφανές στη συγκεκριμένη φράση τού Κυρίου έχουμε μία «εξίσωση».

Θεός και Αγαθός
πρέπει να ταυτίζονται

Άρα αυτός, ο οποίος έφτιαξε το «κλειδί», με αυτήν τη συγκεκριμένη «μήτρα» ταύτισης, θα πρέπει να το έφτιαξε με τρόπο τέτοιο, που να ανοίγει ΟΛΑ τα κείμενα και όχι μόνον τη φράση αυτή, η οποία εκείνη την ώρα έχει τον ρόλο της «κλειδαριάς» ...Λογικό είναι αυτό. Το «κλειδί» είναι για να ανοίξεις μια «πόρτα» και όχι για να παίζεις μόνον με την «κλειδαριά». Αυτός λοιπόν, ο οποίος έφτιαξε το «κλειδί», θα επέλεξε τις σχέσεις μεταξύ γραμμάτων και αριθμών που επιθυμούσε και θα κλείδωσε ολόκληρο το Σχέδιο. Εννοείται πως δεν θα χρησιμοποιούσε το γνωστό σε όλους αριθμητικό σύστημα των Ελλήνων ...«Κλειδί» μυστικό έφτιαχνε και δεν δανειζόταν ένα κοινόχρηστο «κατσαβίδι», για να το παίρνει ο καθένας και να «σκαλίζει» τις μυστικές «κλειδαριές», απειλώντας τα «Μυστήρια». Άλλωστε δεν θα άφηνε και το «κλειδί» πάνω στην «κλειδαριά», αν σκεφτεί κάποιος ότι τον αριθμό τού «Θηρίου» τον δίνει με το ελληνικό αριθμητικό σύστημα.

Οι σχέσεις γραμμάτων και αριθμών, οι οποίες επιβεβαιώνουν αρχικά αυτήν την «εξίσωση» της ελληνικής γλώσσας δίνονται στον παρακάτω πίνακα.

Αντιστοιχία μεταξύ γραμμάτων και αριθμών

1	2	3	4	5	6	7	8	9
α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ	ι
κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ	σ
τ	υ	φ	χ	ψ	ω			ς

Πράγματι, εάν προσθέσουμε τους αριθμούς, οι οποίοι αντιστοιχούν στα γράμματα των δύο αυτών λέξεων, αποκαλύπτεται ότι υπάρχει μία "σύμπτωση". Σύμφωνα με τον παραπάνω πίνακα ισχύει:

$$\Theta + \epsilon + \acute{o} + \varsigma = \text{A} + \gamma + \alpha + \theta + \acute{o} + \varsigma = 28$$

$$8 + 5 + 6 + 9 = 1 + 3 + 1 + 8 + 6 + 9 = 28$$

Στην ίδια φράση ο Ιησούς δεν αρνείται τον προσδιορισμό "διδάσκαλος".

Βλέπουμε πάλι την ταύτιση:

$$\text{Χριστός} = 46 = \text{Διδάσκαλος.}$$

Αρκούν όμως μόνον αυτά; ...Όχι βέβαια ...Αυτά μπορεί να είναι μια σύμπτωση έστω και λίγο καλύτερη από τη σύμπτωση του ανορθόγραφου «Λατείνου», την οποία κάποιιοι την έκαναν «σημαία» τους επί αιώνες. Άρα; ...Άρα δοκιμάζουμε τα «κλειδιά» και σε ανάλογες περιπτώσεις τού ίδιου Προσώπου, εφόσον τα δικά Του «κλειδιά» χρησιμοποιούμε. Ποιος τα λείει αυτά, τα οποία εμείς προσπαθούμε να ξεκλειδώσουμε; ...Αυτός, ο οποίος ενσαρκώνει τον «Εμμανουήλ» των Γραφών και ο οποίος θα θυσιαζόταν στα 33 Του χρόνια ...Αυτός, που, διδάσκοντας τα πλήθη, ισχυριζόταν πως ο Ίδιος είναι η Αλήθεια, ο Φωστήρας τού Κόσμου και η Άμπελος, που το αίμα Του είναι Οίνος.

Αυτά δεν είναι που έλεγε ο Ιησούς στους μαθητές Του;

33 = Εμμανουήλ = Ήλιος = Αλήθεια = Άμπελος = Στάφυλος

Έστω όμως ότι κι αυτά είναι σύμπτωση. Πόσο μειώνονται οι πιθανότητες να υπάρχει σύμπτωση, εάν, γνωρίζοντας το Σχέδιο, αναζητούμε τους Πρωταγωνιστές τού απολύτως στοχευμένα; Ποιοι είναι οι Πρωταγωνιστές στο Σχέδιο του Θεού που περιγράψαμε; ...Τα Δίδυμα αδέρφια ...Τα Δίδυμα, που αγαπιούνται και μισούνται ταυτόχρονα ...Τα αδέρφια, τα οποία συγκρούονται και αγκαλιάζονται μέσα στους αιώνες, μοιραζόμενα την κοινή Αθανασία ...Αυτοί, που στο τέλος θα γίνουν ΕΝΑ και θα εμφανιστεί ο Διόνυσος ...Ο Υιός τού Ανθρώπου ...Ο Θεός Άνθρωπος ...Αυτό το τελευταίο δεν είναι που λείει ο Χριστός των χριστιανών;

Ποιοι είναι οι Πρωταγωνιστές των Επών; Ποιοι είναι οι Πρωταγωνιστές τού Σχεδίου αιώνες πριν εμφανιστούν οι φυσικοί τους Εκφραστές; ...Ποιοι λαοί, δηλαδή, ανάμεσα στους λαούς «κουβαλάνε» το «Σπέρμα» τού Θεού και προετοιμάζονται επί αιώνες να εκτελέσουν τους ρόλους τους; ...Οι Έλληνες και οι Ιουδαίοι δεν είναι αυτοί; Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία Ιουδαίοι και οι νεότεροι —αλλά πολύ νωρίτερα διασημότεροι από τους πρώτους— Έλληνες. Από αυτούς φυσιολογικά δεν θα γεννηθούν οι Οδυσσεύς και Αχιλλεύς;

46 = Οδυσσεύς = Φοίνικες = Ιουδαίος

34 = Αχιλλεύς = Έλληνες = Μακεδόνας

Ποιοι είναι οι Πρωταγωνιστές τής Αποκάλυψης —και άρα αφού έχουν εμφανιστεί οι φυσικοί εκφραστές των λαών που πρωταγωνιστούν—; Σε έναν κόσμο όπου φυσικά πρόσωπα, όπως ο Αλέξανδρος ή ο Ιησούς, έχουν ανέβει στην κορυφή θεόρατων συστημάτων με τρομερά επικίνδυνες για τους ανθρώπους ιδιότητες, ποιοι μπορεί να περιγράφονται στην Αποκάλυψη ως θηρία; ...Ποιοι άλλοι απέκτησαν στην ανθρώπινη ιστορία ισχύ όση ο Αλέξανδρος και ο Ιησούς; ...Το Δίδυμο του Θεού δεν είναι αυτό, το οποίο έχει τα ονόματα των φυσικών προσώπων που τα ενσάρκωσαν;

45 = Αλέξανδρος = Δράκων Μέγας

42 = Ιησούς = Θηρίον

Πόσες πιθανότητες υπάρχουν, για να είναι όλα αυτά συμπτώσεις; ...Ελάχιστες; ...Να τις κάνουμε παντελώς ανύπαρκτες; ...Να κάνουμε κάθε σκέψη περί σύμπτωσης και μαθηματικά απίθανη; Γιατί συνεργάζονται αυτοί οι δύο Παράγοντες; Ποιο είναι το ζητούμενο του Μυστικού Σχεδίου στο οποίο πρωταγωνιστούν. Είναι προφανές ότι δεν έγιναν Θηρία, γιατί απλά θέλουν να βασανίζουν τους ανθρώπους ...Έγιναν Θηρία, γιατί είναι θηριώδης ο Θεός-άνθρωπος ...Περί αυτού δεν πρόκειται; '...Όλα αυτά δεν γίνονται για να γεννηθεί ο Θεός Διόνυσος; ...Ο Θεός-άνθρωπος ...Ο Υιός τού Ανθρώπου κατά τον Ιησού ... Αυτός δεν έχει ως όνομά του τον τρομερό αριθμό τής Αποκάλυψης; ...Το περίφημο Αποφώλιον Βρέφος των μύθων; ...Αυτός δεν είναι ο τρομερός Όφης ο αρχαίος ...Αυτός ο Όφης δεν είναι που προστατεύει την Τροία με το «σώμα» του, κάνοντάς την απόρθητη; ...Αυτά δεν είναι που περιγράφουμε εμείς ως Σχέδιο του Θεού και άρα τα κλειδωμένα κείμενα πρέπει να τα επιβεβαιώνουν;

**Εξακόσια εξήκοντα έξι = 77 = Υιός του Ανθρώπου = Θεός Διόνυσος = Θεός Άνθρωπος =
= Σωτήρας του Κόσμου= Αποφώλιον Βρέφος = Ο Όφης ο Αρχαίος = Τείχη της Τροίας.**

Υπάρχει έστω και μία περίπτωση να είναι όλα αυτά συμπτώσεις, όταν το σύνολο των Γραφών είναι «κλειδωμένο» με τον τρόπο αυτόν και ταυτόχρονα υπάρχουν και χιλιάδες άλλες τέτοιες ταυτίσεις, οι οποίες τα αποδεικνύουν όλα με τον απόλυτα μαθηματικό και άρα αντικειμενικό τρόπο;

Όταν λοιπόν λέμε ότι, για να σωθεί η ανθρωπότητα, θα πρέπει να γυρίσει ο Οδυσσέας, δεν πρέπει να γνωρίζουμε πού βρίσκεται; Πού βρίσκεται ο Οδυσσέας και περιμένουμε να γυρίσει; ...Ο Οδυσσέας βρίσκεται στην Ωγυγία. Εκεί είναι «ζευγάρι» με μια τρομερή Θεά, η οποία του υπόσχεται αθανασία ...Μία Θεά, η οποία τον διατηρεί για πάντα νέο ...Για πάντα 33 ετών δεν είναι ο Κύριός μας; Πώς το καταφέρνει αυτό; ...Απλούστατα έχει «παγώσει» ο χρόνος επάνω Του. Έχει μείνει επάνω στον Σταυρό και εμείς περιμένουμε να γυρίσει για να μας σώσει. Αυτό δεν είναι που περιμένουμε κάθε Πάσχα; ...Να γυρίσει και να γίνει Ένα με τη Γυναίκα Του και άρα να φύγει από την τρομερή Θεά, η οποία, να μεν τον διατηρεί Αθάνατο, αλλά Αυτός κλαίει και οδύρεται που δεν μπορεί να γυρίσει πίσω στη Γυναίκα Του.

...Τι μας λένε οι αριθμοί; ...Κάτι, το οποίο το ξέρουμε, αλλά δυστυχώς δεν το γνωρίζουμε.

Ωγυγία = 24 = Ρώμη

Νύμφη Καλυψώ = 36 = Σταυρός

Στη Ρώμη «Εσταυρωμένος» είναι ο Οδυσσέας και είναι αθάνατος και για πάντα νέος. Γι' αυτόν τον λόγο κλαίει, και θέλει να επιστρέψει ...Θέλει να φύγει από τον Σταυρό όπου εδώ και αιώνες είναι καθηλωμένος. Πού θέλει να πάει; ...Στην γυναίκα Του Πηνελόπη ...Σε αυτήν με την οποία ταυτίζεται.

Οδυσσέας = 45 = Πηνελόπη.

Πότε θα γίνει αυτό; ...Στις ημέρες μας ...Με τη γέννηση του Δράκοντα του Μέγα. Μπαίνοντας στον Υδροχόο, όλα αυτά δεν επιβεβαιώνονται από τον Σχεδιασμό τού Θεού; Αυτά όλα μας τα έχει αποκαλύψει από την αρχή τής πορείας μας, έστω και «κλειδωμένα».

**Υδροχόος = 45 = Άγιον Πνεύμα = Δράκων Μέγας = Μεσσίας = Κράτιστος =
Στρατηγός = Αυτοκράτορας = Ταυροκτόνος = Ευεργέτης = Άγγελος ζων = Άνω Κόσμος**

Αυτή είναι η «επιστροφή» και το μεγάλο έργο των Διδύμων τής Ρώμης ...Ο Κάστορας και ο Πολυδεύκης τής Ρώμης είναι ένα αθάνατο ΕΝΑ ...Είναι ο Εσταυρωμένος Κύριος ...Ο Κοσμοκράτορας επάνω στον Σταυρό ...Ο νεκρός αδερφός είναι ο «Σταυρός» Τού ζωντανού αδερφού Του ...Ο Ένας δίνει αθανασία —αλλά και θάνατο— στον Άλλο ...Αυτός είναι στην πραγματικότητα ο δικέφαλος Αετός τής Ρώμης ...Ο Ένας αδερφός «καρφωμένος» πάνω στον Άλλο.

Κάστορας = 36 = Σταυρός

Πολυδεύκης = 45 = Μεσσίας

Αυτοί είναι οι μεγάλοι Διόσκουροι, και Κύριοι τής Ρώμης.
Αυτοί είναι που από κοινού είναι Ο ΕΝΑΣ Κοσμοκράτορας.

Διόσκουροι = 60 = Εκλεκτοί τού Θεού = Κοσμοκράτορας = Κοσμοκρατορία

Έτσι «ξεκλειδώνονται» οι «κλειδωμένες» Γραφές. Πρέπει να γνωρίζεις ποιος είναι τι, ώστε να γνωρίζεις σε ποιον «ακουμπάς» και ποιος ακριβώς είναι ο ρόλος του. Αυτός είναι ο «μίτος» τής Αριάδνης, ο οποίος προστατεύει κάποιον άνθρωπο, όταν αυτός βρεθεί μέσα στον τρομερό Λαβύρινθο του Μινώταυρου ...Μέσα στη χαώδη «Κοιλιά» τού Ταύρου τής πατριαρχίας μπορεί κάποιος να περιφέρεται με ασφάλεια και να βγει «ζωντανός» μόνον με τη βοήθεια της γνώσης ενός θηλυκού προσώπου ...Του κορυφαίου θηλυκού προσώπου, που είναι η Αριάδνη. Ποια είναι αυτή η μυστηριώδης Αριάδνη, που έχει τη γνώση αυτή; ...Αυτήν είναι το αθάνατο θηλυκό στην τελική του μορφή, η οποία είναι ταυτόχρονα και η αρχική ...Το αθάνατο θηλυκό, το οποίο θα επιβιώσει και της Κρίσης ...Η Γυναίκα τού Διονύσου ...Η Αριάδνη είναι οι Έλληνες

Αριάδνη = 34 = Έλληνες

Έτσι μπορείς να μπεις στην Αποκάλυψη ή στα Έπη των Ελλήνων και να παραμείνεις «ζωντανός». Αν το καταφέρεις αυτό, τότε είσαι έτοιμος να «πετάξεις» στον Ουρανό ...Να πετάξεις στον Άνω Κόσμο των Ιερών Γραφών. Τότε θα δουν όλοι πώς συνδέονται —και άρα πώς μπορούν να ενωθούν— οι θρησκείες ΟΛΩΝ των ανθρώπων ...Τότε θα δουν όλοι και γιατί ο Θεός είναι ΕΝΑΣ και Μοναδικός. Όταν «πετάξει» ο Δράκων ο Μέγας και άρα όταν γεννηθεί από τον Ταύρο ο Υιός τής Γυναίκας, ο Διόνυσος θα ξεκινήσει τη θριαμβευτική Του πορεία προς τον Κόσμο. Τότε θα ενωθούν οι θρησκείες και θα πάμε στην —εδώ και αιώνες— ποθούμενη Πανθρησκεία ...Τότε θα αποκαλυφθεί ο λόγος για

τον οποίο ιδρύθηκαν από τον Θεό οι διαφορετικές θρησκείες και ο ρόλος που θα έπαιζαν στον μυστικό Σχεδιασμό.

Ο Υιός της Γυναίκας, ως Δράκων Μέγας, θα πάρει τον έλεγχο της Τρίτης Ρώμης —και άρα του χριστιανικού Κόσμου— και θα γίνει ορατός απ' όλον τον Κόσμο. Από εκεί και πέρα, ως «ταυροκέφαλος» ή Μινώταυρος, θα κατευθυνθεί προς την Ανατολή, επιβεβαιώνοντας τις προφητείες περί ...«Ανατολής» τού Ηλίου από τη Δύση. Ο Διόνυσος, ως «ταυροκέφαλος», θα κατευθυνθεί προς την Ινδία και άρα προς τον πιστό λαό τού Ινδουϊσμού, ο οποίος δεν άγγιζε τις Ιερές Αγελάδες, θεωρώντας αυτές «μητέρες τού πολιτισμού» και περιμένοντας επί αιώνες να «γεννήσουν» τον Υιό. Από εκεί θα «πετάξει» στην επικράτεια του Βουδισμού, όπου αναμένουν τον Δράκοντα με τα άπειρα δώρα. Τέλος θα πάει στη χώρα τού Σιντοϊσμού, που κι αυτήν περιμένει τον αυτοκράτορα, ο οποίος είναι ο Υιός τής Μεγάλης Μητέρας Αματεράσου.

Ταύρος = 27 = Άνδρας = Άρσεν = Όφιος

Διόνυσος = 49 = Μινώταυρος = Άνθρωπος

**Θεός Διόνυσος = 77 = Θεός Άνθρωπος = Ταύρος τής Κρήτης = Ταύρος τής Ρώμης =
= Ο όφιος ο Αρχαίος = Ο άνδρας ο Αρχαίος**

Αυτόν τον άνδρα θα δουν ως Ταυροκέφαλο, ως Δράκων Μέγα ή ως Υιό τής Αματεράσου Αυτοκράτορα οι λαοί τής Ανατολής ...Τον ίδιο που οι Χριστιανοί θα δουν ως Υδροχόο.

Υδροχόος = 45 = Ταυροκέφαλος = Δράκων Μέγας = Αυτοκράτορας.

Με τον τρόπο αυτόν θα ολοκληρωθεί ένας πλήρης «κύκλος» τής ανθρώπινης πορείας πάνω στον Πλανήτη αυτόν και θα τελειώσει οριστικά το Μυστικό Σχέδιο, το οποίο αφορά ΟΛΟΥΣ τους ανθρώπους και όχι μόνον κάποιους συγκεκριμένους, κάποιας συγκεκριμένης θρησκείας ή ανθρώπινης φυλής ...Όλοι έχουν την ίδια συμμετοχή και το ίδιο μερίδιο στον Γάμο τού Θεού ...Στον Γάμο αυτόν, στον οποίο μετά από 6000 χρόνια θα ενωθεί το Αρσενικό με το Θηλυκό και θα «μεθύσει» ο Κόσμος από χαρά.

Όλα αυτά, όπως εύκολα διαπιστώνουμε, έχουν «δοθεί» από τον Θεό στον άνθρωπο αιώνες πριν συμβούν. Υπάρχει ένα Σχέδιο αιώνων, το οποίο ακολουθείται κατά γράμμα. Όπως μας είπε και ο Ιησούς, ένα Σχέδιο στο οποίο δεν θα αλλάξει ούτε ένα «ιώτα» ...ούτε ένα κόμμα πριν αυτό ολοκληρωθεί. Απλά, για ευνόητους λόγους, όλα αυτά δόθηκαν «κωδικοποιημένα» και άρα «σφραγισμένα» ...Να υπάρχουν ως απόδειξη ότι τα πάντα ήταν προσχεδιασμένα, αλλά η πρώτη Δωρεά τους να μην απειλεί την εξέλιξη ...Να υπάρχουν πάντα μπροστά στα «μάτια» των ανθρώπων και απλά να «ανοιχθούν» όταν θα έρθει ο κατάλληλος χρόνος.

Και μόνον η ύπαρξη της αριθμολογίας και των «κλειδωμένων» Ιερών Κειμένων θα ήταν αρκετά για την απόδειξη —έστω και έμμεσα— της ύπαρξης του Θεού. Είναι περίπτωση ίδια με την Αστρολογία και την Αστρονομία, στις οποίες αναφερθήκαμε στην αρχή τού Κειμένου. Δεν είναι αρκετή η απλή ανθρώπινη ευφυΐα, για να δημιουργήσει ούτε την Αριθμολογία ούτε τα Ιερά Κείμενα. Δεν μπορεί μια ανθρώπινη ευφυΐα —όποια κι αν είναι αυτή— να προσαρμόσει απόλυτα μια

υπάρχουσα ανθρώπινη γλώσσα στον δικό της «κωδικοποιημένο» λόγο ...Πόσο μάλλον όταν αυτή η Γλώσσα είναι η Ελληνική. Αυτό μπορεί να το κάνει μόνον Αυτός που έχει δημιουργήσει μια γλώσσα στα «μέτρα» των δικών Του Σχεδιασμών, και τέτοιος μπορεί να είναι μόνον ο Θεός.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις Ιερές Γραφές. Δεν μπορεί η θνητή ανθρώπινη ύπαρξη να κάνει σχεδιασμούς αυτού του χρονικού «βάθους» και να ελέγχει τις εξελίξεις, ώστε τα πάντα να εξελίσσονται βάση σχεδίου. Ακόμα κι αν κάποιος μπορεί να φανταστεί ένα τέτοιο σχέδιο, είναι πολύ θνητός για να μπορεί να ελέγξει την εφαρμογή του και επιπλέον να δώσει εκ των προτέρων μια απόλυτη περιγραφή του. Πόσο μάλλον όταν αυτή η εφαρμογή απαιτεί για την ολοκλήρωσή της την αυτοπρόσωπη επέμβαση και παρέμβασή του σε πολύ συγκεκριμένα χρονικά σημεία, τα οποία απέχουν μεταξύ τους αιώνες ...Μόνον ένας Αθάνατος μπορεί να δρομολογήσει έναν τέτοιο Σχεδιασμό, και αυτός είναι και πάλι μόνον ο Θεός ...Μόνον Αυτός μπορούσε να παρακολουθεί τα ΠΑΝΤΑ πάνω στον Ουρανό και στη Γη και να τα συνδέει μεταξύ τους ...**Ως εν Ουρανώ, και επί τής Γής.**

Λίγες στιγμές μάς χωρίζουν από τη Μεγάλη Κρίση τού Κόσμου !!

Είναι τόσο μεγάλης ακριβείας το Σχέδιο τού Θεού, που τα πάντα έχουν σχεδιαστεί με ακρίβεια δευτερολέπτων. Λίγες στιγμές πριν μπούμε —και αστρολογικά— στην Εποχή τού Υδροχού, ολόκληρο το κοινωνικό και οικονομικό κατασκεύασμα της Νέας Τάξης, το οποίο έδινε την πρωτοκαθεδρία στα σιωνιστικά παράσιτα και στους Γερμανούς «μπράβους» τους, έδειξε να κλονίζεται. Ένας ιός σε συνδυασμό με μια παρατεταμένη οικονομική δυσπραγία «αναμίχθηκαν» και προκάλεσαν ένα πρωτοφανές «κραχ» στην ανθρώπινη ιστορία ... «Κραχ» οικονομικό και κοινωνικό ταυτόχρονα θα μπορούσαμε να πούμε ...Τρομερό και μόνον να το σκεφτεί κάποιος.

Ξαφνικά οι τύραννοι αυτού του κόσμου βρέθηκαν στο μέσον μιας τέλει «καταιγίδας» ...Βρέθηκαν αβοήθητοι και μόνοι με την πλάτη στον τοίχο ...Απομονώθηκαν μέσα στα σαλόνια τής εξουσίας και δεν ξέρουν τι να κάνουν και πώς ν' αντιδράσουν σε ένα «χτύπημα» που δεν το περίμεναν. Οι Εβραίοι τοκογλύφοι, οι οποίοι ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία και οι όπου γης Γερμανοί «μπράβοι», που τους προστατεύουν ...Η ηγεσία τής Γερμανίας, το «βρετανικό» Παλάτι, οι δήθεν «γαλαζοαίματοι» της Ευρώπης και βέβαια ο Γερμανός που ηγείται των ΗΠΑ ...Όλοι τους Γερμανοί και προτεστάντες ...Η δήθεν Ελίτ τής Νέας Τάξης Πραγμάτων, η οποία θέλει να κυβερνήσει ολόκληρο τον Πλανήτη και όχι μόνον τον χριστιανισμό ...Όλοι τους με φιλοδοξίες θεών ...Όλοι τους «Μνηστήρες», οι οποίοι διεκδικούν τη «Σύζυγο» του Κυρίου ...Του απόντος Κυρίου ...Όλοι μέσα στον Οίκο Του εκ του πονηρού.

Μαζί με όλους αυτούς και το παγκόσμιο κομμουνιστικό «σκουπιδαριό», το οποίο αποτελεί τη σύγχρονη εκδοχή των πιστών «ευνούχων», τους οποίους πάντα έχει ανάγκη το πατριαρχικό σύστημα για να λειτουργεί σκληρά και δογματικά ...«Ευνούχοι» εξειδικευμένοι σε όλες τις κοινωνικές «ευαισθησίες», προκειμένου να μην δημιουργείται κενός πολιτικός χώρος, που πιθανόν θα «γεννούσε» νέες πολιτικές δυνάμεις που θα πολεμούσαν τα αφεντικά ...Γνήσια δημιουργήματα των Εβραίων και απόλυτα όμοιοί τους ...Χαφιέδες, απάτριδες, προδότες, άπληστοι, διεφθαρμένοι ...κυριολεκτικά ανθρώπινα «σκουπίδια» ...«Ανάπηροι» σαν τους δημιουργούς τους ... Ένας

βρομιάρης Ίρος, ο οποίος μπορεί να μην διεκδικεί την εξουσία ως «Μνηστήρας», αλλά αρέσκεται να τους συναναστρέφεται και να «τρωγοπίνει» μαζί τους.

Αυτά είναι τα δύο δημιουργήματα των Σιωνιστών, που τους επιτρέπουν σήμερα να κυβερνάνε τον κόσμο με τους Γερμανούς συνεταίρους τους ...Το ιδιόκτητο γερμανικό κράτος-«μπράβος» και οι «ευνούχοι» κομμουνιστές, οι οποίοι παράγονται από τα δικά τους —επίσης ιδιόκτητα— κατά τόπους κομμουνιστικά κόμματα. Αυτοί είναι που σήμερα προσπαθούν ν' ανακόψουν το Τέλος τού Σχεδιασμού, γιατί γνωρίζουν ότι δεν τους συμφέρει το Τέλος του. Αυτοί είναι που έχουν εστιάσει τη στιγμή αυτή το ενδιαφέρον τους στην Ελλάδα, γιατί γνωρίζουν ότι από εκεί θα προέλθει το πρόβλημά τους. Για όσο διάστημα θεωρούν ότι η Ελλάδα είναι ελεγχόμενη από τους ίδιους, θεωρούν πως δεν κινδυνεύουν.

Όμως, όλα αυτά τώρα πλέον δείχνουν ν' αλλάζουν ...Το δείχνει η παγκόσμια κατάσταση, η οποία καθημερινά φθείρει κι εξασθενεί τους τύραννους αυτού του Κόσμου. Καθημερινά «αιμορραγούν» με ρυθμούς τέτοιους, που δεν τους δίνουν μεγάλα χρονικά περιθώρια επιβίωσης. Το τρομερό γι' αυτούς είναι πως όλα εξελίσσονται όπως ακριβώς φοβούνταν. Είχαν τις γνώσεις για να γνωρίζουν από πολύ νωρίς πως η Εποχή αλλάζει και μαζί με αυτήν αλλάζουν και οι κυρίαρχοι του Κόσμου. Απλά είχαν την εντύπωση ότι μπορούσαν να σταματήσουν την Αλλαγή που μεθόδευε ο Ίδιος ο Θεός. Μέχρι και με τις θρησκείες πήγαν να «παίξουν», προσπαθώντας να επιτύχουν «υβριδικού» τύπου συνενώσεις, οι οποίες θα οδηγούσαν σε μια αφελή Πανθρησκεία και η οποία μόνον στα ηλίθια τα μυαλά τους μπορούσε να υπάρξει ...Μια αφελή Πανθρησκεία, η οποία δεν θα επέτρεπε μια ανεπιθύμητη «επιστροφή» που τους απειλούσε. Δεν είναι δηλαδή που ήθελαν να σταματήσουν τα Σχέδια τού Θεού, αλλά ήθελαν να γίνουν Θεοί και οι ίδιοι, δημιουργώντας μια νέα θρησκεία με την τεχνική τού «κόψε-ράψε».

Όμως, έχουν πλέον καταλάβει ότι τα πράγματα δεν θα είναι τόσο εύκολα γι' αυτούς. Μέσα σε ελάχιστο χρόνο κατάλαβαν ότι ακόμα και τα χρήματα —τα οποία μέχρι τότε ήταν το μεγάλο τους «όπλο»— δεν θα βρίσκονταν για πολύ ακόμα χρόνο στα χέρια τους. Σε ένα Σχέδιο το οποίο εξελίσσεται εδώ και 12000 χρόνια, λίγες ημέρες πριν την επίσημη ολοκλήρωσή του κατέρρευσε η διεθνής χρηματιστηριακή αγορά ...Ελάχιστες ημέρες μετά την απόλυτη επιτυχία τους άρχισαν να βλέπουν καθαρά το «τέλος» τους ...Στην κυριολεξία όλα αυτά και όχι μεταφορικά. Στις 22 Μαρτίου, με βάση τους «δείκτες» τού ουράνιου «ρολογιού», θα μπαίναμε στην Εποχή τού Υδροχόου. Στις 23 Μαρτίου —και άρα μία ημέρα μετά την αλλαγή μιας Εποχής, που βαστά πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια— το χρηματιστήριο «γκρεμίστηκε»...

...Και όμως ...τίποτε δεν έδειχνε μια τέτοια δραματική εξέλιξη. Μερικές ημέρες πριν και συγκεκριμένα στις 12 Φεβρουαρίου ήταν η ημέρα που οι Εβραίοι έφτασαν στο ζενίθ μιας πορείας χιλιάδων χρόνων. Στην κυριολεξία μπορούμε να πούμε ότι κάθονταν στην κορυφή τού κόσμου. Με τον δικό τους τρόπο έλεγχαν απόλυτα το παγκόσμιο σύστημα εξουσίας ...Είχαν τακτοποιήσει ακόμα και τους μισητούς από την εποχή των Μακκαβαίων Έλληνες ...Τους είχαν νικήσει σε όλα τα επίπεδα. Είχαν τοποθετήσει την αιμοβόρα και μικρόψυχη Γερμανία επάνω από το κεφάλι τους και πίστευαν πως είχαν τελειώσει άπαξ μ' αυτούς ...Ο ταύρος τους είχε «τσαλαπατήσει» το «κοριτσάκι». Δεν απολάμβαναν μόνον την οικονομική επιτυχία, στην οποία είχαν εξειδίκευση ...Απολάμβαναν και την πολιτική και διπλωματική επιτυχία. Τα πάντα τα «ρύθμιζαν» κατά τα δικά τους συμφέροντα, ακόμα κι αν αυτό επέβαλε να αγνοούν συστηματικά την ιστορική αλήθεια ...«Πετούσαν» σαν «αετοί», έστω και με ξένα «φτερά».

Το «Μακεδονικό» Ζήτημα των αιώνιων εχθρών τους το είχαν τακτοποιήσει με τρόπο τέτοιο, που έβαζε την «υποθήκη» για οριστική διάλυση της ίδιας της ελληνικής ύπαρξης. Με τον τρόπο αυτό τα παιδιά των Μακκαβαίων έπαιρναν την εκδίκησή τους από τον Αντίοχο και τους Μακεδόνες. Με τη συμφωνία των Πρεσπών, όπου διέπρεψαν οι Έλληνες δωσίλογοι και οι κομμουνιστές, επιχείρησαν στην κυριολεξία να διαμελίσουν το επικίνδυνο «κοριτσάκι». Επιχείρησαν να αποκόψουν τη μακεδονική «μήτρα» του από τον υπόλοιπο ελληνικό «κορμό». Υπερεκτιμώντας τις δυνάμεις τους, νόμιζαν ότι θα ξεφορτώνονταν για πάντα τη μεγάλη απειλή —έστω κι αν εκείνη τη στιγμή τούς φαινόταν εξουδετερωμένη—.

Κίσιγκερ, Χόλμπρουκ, Ολντμπράιτ, Νίμιτς, θα πρέπει να ήταν πολύ περήφανοι για το επίτευγμά τους. Αν σ' αυτό προσθέσουμε και το γεγονός πως είχε προηγηθεί η οικονομική καταστροφή τής Ελλάδας —και πάλι με τη δική τους «υπογραφή»—, τότε μιλάμε για την απόλυτη Σιωνιστική «επιτυχία» ...Δική τους «επιτυχία», αν σκεφτεί κάποιος πως όλοι οι πρωταγωνιστές του εγκλήματος αυτού ήταν Εβραίοι τύπου Μπενράνκε, Στρος Καν, Ζαν Κλωντ Τρισέ, Μπλανκφάιν, Σαρκοζί, Μέρκελ, Παπανδρέου κλπ. Ακόμα και τα ομολογιακά «σκουπίδια» τής κατεστραμμένης Ελλάδας τα είχαν εισπράξει στο ακέραιο ...Μέχρι και ο Εβραίος γαμπρός τού Κλίντον έγινε πλούσιος από τα ομόλογα αυτά. «Γέφυρα» σε όλα αυτά τα συγκοινωνούντα «δοχεία» ανθελληνικών εγκλημάτων, ο Σιωνιστής Σόρος ...Πρωταγωνιστής και στα δύο αυτά εγκλήματα ...Χρηματοδότης και υποστηρικτής ΟΛΩΝ των εγκληματικών πολιτικών και βέβαια μέγας χορηγός των προδοτών τής Ελλάδας.

Η απέθαντη δούλα —η μητέρα των Σιωνιστών και όχι το Ισραήλ— φαινόταν πως είχε νικήσει την αθάνατη Θεά ...Η δούλα είχε φορέσει τα πανάκριβα «κοσμήματα» της Θεάς, τα οποία είχαν «κλέψει» τα παιδιά της και παρίστανε τη μεγάλη Κυρία τού Πλανήτη. Ο κόσμος κινδύνευε να γυρίσει «ανάποδα». Οι Σιωνιστές είχαν κάνει το εθνικό τους καθήκον ...Είχαν καταστρέψει τους εχθρούς τους ακόμα πιο πολύ απ' ό,τι αν τους ισοπέδωναν με πολεμικό θρίαμβο. Ταυτόχρονα ήταν και πιο πλούσιοι από ποτέ. Το ημερολόγιο έδειχνε 12 Φεβρουαρίου 2020 και τα αφεντικά στη νεοϋορκέζικη «φωλιά» τής συμμορίας θα έπρεπε να είναι κάτι παραπάνω από ικανοποιημένοι. Ο «δείκτης» στη Wall Street έδειχνε 29568 μονάδες ...Ήταν πλέον —και επισήμως— οι πιο πλούσιοι άνθρωποι στο σύνολο της ανθρώπινης ιστορίας.

Είχαν «κατανικήσει» ΟΛΟΥΣ τους λαούς και είχαν τακτοποιήσει και τον μοναδικό εκείνο λαό, τον οποίο θεωρούσαν επικίνδυνο εχθρό τους. Οι άνθρωποι αυτοί, οι οποίοι είχαν θεό τους το χρήμα, είχαν καταφέρει να μαζέψουν το χρήμα σχεδόν ολόκληρης της ανθρωπότητας ...Μια χαρά τα είχαν καταφέρει οι απόγονοι ενός φτωχοτενεκέ σαν τον Αβραάμ και δεν ένιωθαν καμία ενοχή για τα μέσα που κατά καιρούς χρησιμοποίησαν για να φτάσουν στο στόχο τους ...Τα χρήματα και η εξουσία τούς ενδιέφεραν ...Ήταν οι απόλυτα κυρίαρχοι στη Χριστιανική Αυτοκρατορία.

Όμως, η Αυτοκρατορία αυτή δεν είναι «ορφανή» ...Σε κάποιον ανήκει ...Κάποιος την «έχτισε», για να τη χαρίσει στους ανθρώπους να την κατοικήσουν ως Οίκο και δεν την «έχτισε» για να την «κλέψουν» οι Σιωνιστές να την κάνουν «μαγαζί» τους ...Ανήκει στους Διόσκουρους ...Στον Κάστορα και τον Πολυδεύκη. Όπως λοιπόν συμβαίνει πάντα, όταν οι άνθρωποι κάνουν σχέδια, ο Θεός γελά. Την ώρα που αυτοί νόμιζαν ότι ποδοπατούσαν το «κοριτσάκι» και κατέστρεφαν τη μακεδονική της «μήτρα», δεν έβλεπαν ότι την είχαν ήδη «πατήσει» ...Αυτό, το οποίο ποδοπατούσαν, ήταν ένα «αδειανό πουκάμισο», που θα έλεγε και ο ποιητής ...Το «κοριτσάκι» είχε ήδη γεννήσει ...Η «μήτρα» είχε κάνει τη δουλειά της ...Ο Ταυροκτόνος είχε ήδη γεννηθεί και μπορούσε πλέον να εξασφαλίσει τη Μητέρα Του για πάντα. Ο Ελληνισμός δεν θα πεθάνει ΠΟΤΕ, γιατί πρόλαβε και «γέννησε» τον Υιό

Του. Τώρα ο Ταύρος είναι αυτός που θα σφαχθεί, για να γίνει το μεγάλο «γλέντι» τής ολοκλήρωσης του Σχεδιασμού.

Ακόμα κι αν δεν το κατάλαβαν θα το καταλάβουν σύντομα. Στις 22 Μαρτίου το ουράνιο «ρολόι» τού Θεού έδειξε αλλαγή Εποχής και αυτό είναι οριστικό ...Επισημώς μπήκαμε στην Εποχή τού Υδροχόου και άρα από εδώ και πέρα άλλοι θα κάνουν κουμάντο ...Το μήνυμα το πήραν. Στις 23 Μαρτίου —και άρα μία ημέρα μετά την αλλαγή μιας Εποχής, που βαστά πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια— το χρηματιστήριο «γκρεμίστηκε» στις 18213 μονάδες. Μαζί με αυτό «γκρεμίστηκαν» και τα υπόλοιπα χρηματιστήρια της Νέας Υόρκης και βέβαια του Κόσμου όλου. Ξαφνικά «εξατμίστηκαν» δεκάδες τρισεκατομμύρια δολάρια ...Δολάρια που ήταν —ή τουλάχιστον κάποιοι νόμιζαν πως ήταν— στις δικές τους τσέπες.

Από εκείνη τη ημέρα κι έπειτα το «σκουπιδαριό» τής τοκογλυφίας και της διαφθοράς παλεύει για να καθυστερήσει το αναπόφευκτο ...Παλεύουν όλοι αυτοί μόνο και μόνο επειδή το ένστικτο της επιβίωσης το επιβάλλει, άσχετα αν δεν υπάρχει ελπίδα. Είναι σαν κι αυτούς που βρίσκονται βυθισμένοι στο νερό και πνίγονται. Προσπαθούν ενστικτωδώς ν' αναπνεύσουν και κάθε φορά που το κάνουν, ρουφούν «νερό» και πλησιάζουν όλο και πιο κοντά στον πνιγμό. Αυτό έχουν πάθει τώρα οι Σιωνιστές. Το χρηματιστήριο «γκρεμίζεται» και κάθε φορά που το σώζουν, εξασθενούν παραπάνω τη δική τους δύναμη και κάνουν την επόμενη πτώση ακόμα πιο τραγική. Τώρα τα χρηματιστήρια έχουν γίνει «κουφάρια» αδειανά.

Ακόμα κι όταν τα ανεβάζουν, δεν έχει πλέον καμία σημασία, γιατί αυτό είναι απολύτως τεχνητό ...«Κούφιο» είναι τώρα όλο αυτό το «πανωσήκωμα» ...Έχουν συμφωνήσει μεταξύ τους να «σηκώνουν» τις τιμές, αδιαφορώντας για τη «βαρύτητα» μιας κατεστραμμένης οικονομίας ...Παπατζηλίκια τού πεζοδρομίου από τους ειδικούς τού πεζοδρομίου. Επενδυτές και τράπεζες συμφώνησαν σε ένα μορατόριουμ, μέχρι να δουν τι θα κάνουν. Οι πρώτοι απλά δεν πουλάνε και επειδή οι τράπεζες κάνουν πως δήθεν αγοράζουν, δίνουν ανοδικές τάσεις σε ένα «πτώμα». Στην πραγματικότητα πυροβολούν τα πόδια τους. Εξουθενώνουν ήδη ένα δολάριο, το οποίο έχει γίνει πληθωριστικό και τη στοιχειώδη αξία που σήμερα αντιπροσωπεύει θα τη χάσει σύντομα από τον πόλεμο του πετρελαίου.

Η οικονομική εξασθένηση των ΗΠΑ θα φέρει την αμφισβήτηση του παγκόσμιου ηγετικού τους ρόλου και αυτή με τη σειρά της θα οδηγήσει σε αγορές πετρελαίου μακριά από το δολάριο. Χωρίς τον «βρόχο» τής απειλής μιας ενεργειακής «ασφυξίας», κανένα κράτος δεν θα πειθαρχεί σε «άνωθεν» εντολές από την Ουάσιγκτον. «Βρόχος» υπάρχει μόνον όταν το δολάριο είναι πανίσχυρο και ως εκ τούτου εύκολα επιβαλλόμενο προς όλες τις πλευρές ως υποχρεωτικό μέσο συναλλαγής για την αγορά πετρελαίου. Σε λίγο καιρό κανένας παραγωγός πετρελαίου δεν θα θέλει να πουλάει σε ένα πληθωριστικό δολάριο και κανένας αγοραστής δεν θα θέλει να αγοράσει, πληρώνοντας «νταβατζηλίκι» στη FED. Την «πάτησαν» με συνοπτικές διαδικασίες οι Εβραίοι ιδιοκτήτες τής FED. Προσπάθησαν να σώσουν τη «βιτρίνα» από την καταστροφή και δεν είδαν ότι καιγόταν το «μαγαζί» ...Προσπάθησαν να σώσουν το χρηματιστήριο —και άρα τα χρήματά τους—, αγνοώντας ότι με τις ενέργειές τους το ίδιο το χρήμα χάνει την αξία του. Έβλεπαν τις μονάδες τού χρηματιστηρίου και δεν έδιναν σημασία στην κατάρρευση των αξιών των μονάδων αυτών.

Τι αξία μπορεί να έχει το δολάριο τής σημερινής αμερικανικής οικονομίας, η οποία βρίσκεται σε επίπεδο Μνημονίου; Η Ελλάδα μπήκε στα Μνημόνια όταν το δημόσιο χρέος της ανήλθε στο 110% του ΑΕΠ της. Οι ΗΠΑ με ένα ΑΕΠ των 20 τρις, το οποίο διαρκώς συρρικνώνεται, έφτασε, εξαιτίας τού

χρηματιστηρίου, να έχει ένα χρέος κοντά στα 35 τρις. Αυτό είναι ένα ολοστρόγγυλο 150%. Με αυτό το ποσοστό ποιος θα επενδύσει τα χρήματά του στην αμερικανική οικονομία; ...Ποιος θα της «δανείσει» για την ανόρθωσή της; ...Ποιος θα αγοράσει τα ομόλογά της. Άρα είναι θέμα χρόνου η γενική κατάρρευση όλων των επιμέρους αξιών της. Για πόσο καιρό ακόμα θα μπορούν τα αμερικανικά κρατικά ομόλογα να κρατούν τον τίτλο τού καλύτερου χρηματοοικονομικού «προϊόντος» στον κόσμο;

Είναι θέμα χρόνου να ξεκινήσει μια τρομερή «χιονοστιβάδα» εξελίξεων ...Μια «χιονοστιβάδα», η οποία στην πραγματικότητα θα διαμορφώσει έναν νέο κόσμο, για τον οποίο δεν γνωρίζει κανένας πώς θα είναι. Κανένας δεν γνωρίζει πώς θα είναι ο κόσμος τής επόμενης ημέρας. Πόσες οικονομίες κινδυνεύουν στον Πλανήτη από μια πιθανή κατάρρευση των αμερικανικών ομολόγων; Πόσο μπορεί ν' αντέξει μια Γερμανία ή μια Κίνα μια πιθανή κατάρρευση των αμερικανικών ομολόγων; Πόσοι «πυλώνες» τής παγκόσμιας οικονομίας έχουν τα «αποθεματικά» τους «κλειδωμένα» σε αυτά τα πάλοι ποτέ πανίσχυρα «πακέτα»; Κράτη, τράπεζες και βαθύπλουτοι ιδιώτες είναι δεμένοι πάνω σε ένα βαρύ «αμόνι», το οποίο θα τους παρασύρει στον πάτο ενός χαώδους «ωκεανού». Ήταν ολέθριο σφάλμα η προσπάθειά τους να σώσουν το χρηματιστήριο, για να μην «κουρευτούν» οι πλασματικές αξίες τους από την πραγματική δυναμική τής οικονομίας.

Η ειρωνεία είναι ότι οι ΗΠΑ έκαναν το ίδιο καταστροφικό λάθος και με την Ελλάδα ...Απλά οι Έλληνες προσπάθησαν να σώσουν τις τράπεζες και καταστράφηκαν, ενώ οι ΗΠΑ καταστρέφονται, επειδή προσπάθησαν να σώσουν το χρηματιστήριο. Το κοινό σημείο στις δύο αυτές όμοιες περιπτώσεις είναι η ταυτότητα αυτών, οι οποίοι επέβαλαν και στα δύο κράτη τις ίδιες λανθασμένες επιλογές ...Οι Εβραίοι τοκογλύφοι ανάγκασαν την Ελλάδα να σώσει τις τράπεζες εις βάρος τής οικονομίας της και οι ίδιοι είναι αυτοί που σήμερα καταστρέφουν την αμερικανική οικονομία, επιλέγοντας να σώσουν το χρηματιστήριο. Για να γίνουν πλουσιότεροι, κατέστρεψαν την Ελλάδα και για να συνεχίσουν να είναι πλούσιοι, καταστρέφουν σήμερα τις ΗΠΑ. Αυτή η επιλογή θα είναι το τέλος τού δολαρίου και άρα και το τέλος αυτών που τυπώνουν δολάρια και ελέγχουν τον Πλανήτη με αυτό ...Αυτοί, οι οποίοι έβαζαν «γκολ» σε όλα τα «γήπεδα», κινδυνεύουν να χάσουν το «ματς» από «αυτογκόλ».

...Αυτή είναι η πραγματικά μεγάλη ζημιά που έπαθαν από το χρηματιστήριο ...Έχασαν τα χρήματα-εργαλεία, για να προστατεύουν το δολάριο ...Έχουν καταναλώσει όλα τους τα αποθέματα και τώρα απλά περιμένουν το ΤΕΛΟΣ ...Το ΤΕΛΟΣ, όμως, θα είναι τραγικό ...Ο Θεός θα τους «γδάρει» ...Δεν θα τους αφήσει τίποτε. Ακόμα και μία πιθανότητα να υπήρχε ν' ανακάμψουν, την έχει αποκλείσει με τον Κοροναϊό, ο οποίος «σταμάτησε» στην κυριολεξία την παγκόσμια οικονομική λειτουργία. Ολόκληρη η ανθρωπότητα βρίσκεται σε κατ' οίκον περιορισμό και ως εκ τούτου δεν έχουν έσοδα οι εταιρείες ...και άρα μαζί μ' αυτές και οι δανειστές και ιδιοκτήτες τους. Οι λαοί όχι μόνον δεν προσφέρουν τον «οβολό» τους, αλλά τους αναγκάζουν να τους ταΐσουν, προσπαθώντας ν' αποφύγουν βίαιες εξεγέρσεις.

Με την αλλαγή Εποχής είδαμε πράγματα, τα οποία όχι απλά δεν είχαμε ξαναδεί, αλλά που ούτε ποτέ φανταζόμασταν ότι θα μπορούσαν να συμβούν. Δεν πιστεύαμε ότι οι λαοί θα κλείνονταν τόσο εύκολα και χωρίς αντιδράσεις στα σπίτια τους ...Η αγορά έχει «στερέψει» ...Δεν κουνιέται «φύλλο» και τα πράγματα θα χειροτερέψουν κι άλλο. Όμως, το χειρότερο γι' αυτούς είναι άλλο ...Ο Θεός έχει δημιουργήσει ένα παγκόσμιο Ακροατήριο για τη Μεγάλη Κρίση. Όλοι βρίσκονται μπροστά σε μια

οθόνη και άρα με τη δυνατότητα να «δουν» και ν' «ακούσουν» τον Κύριο ...Αυτά, τα οποία αιώνες πριν περιέγραφε ο Θεός, και ο άνθρωπος δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς άκουγε...

...Όλοι οι εφιάλτες των Σιωνιστών θα πάρουν σάρκα και οστά μέσα σε λίγες ημέρες ...Όλες οι κατάρρες εναντίον τους σε πλήρη εφαρμογή ...Όχι τις περιουσίες τους, αλλά ούτε την επιβίωσή τους δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσουν. Ακόμα και η παραμονή τους στα κράτη όπου φιλοξενούνται επί αιώνες θα τεθεί ξανά υπό εξέταση. Οι λαοί θα μάθουν τι έχουν κάνει εις βάρος τους και είναι βέβαιοι ότι θα τους θεωρήσουν απολύτως ανεπιθύμητους. Θα αποκαλυφθεί η μεγαλύτερη ΑΠΑΤΗ όλων των εποχών, που ήταν το ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ. Τώρα θα θυμηθούν και πάλι οι Σιωνιστές τη δική τους μεγαλύτερη κατάρρα ...«Θα τα αποκτήσουν ΟΛΑ, για να τα χάσουν ΟΛΑ». Αυτοί, οι οποίοι θέλησαν να αδικήσουν τους ανθρώπους και να επιχειρήσουν να γίνουν θεοί τους, θα έρθουν αντιμέτωποι με τον Πατέρα τους και πραγματικό Θεό ...Αυτό κι αν είναι εφιαλτικό.

Μόνοι τους αδίκησαν τους εαυτούς τους, και αυτό θα πληρώσουν. Ο Θεός δεν ήταν άδικος με τους Εβραίους. Όπως φρόντισε για τους Έλληνες, έτσι φρόντισε και γι' αυτούς. Όπως φρόντισε για τα παιδιά τής Μητέρας, έτσι φρόντισε και για τα παιδιά τού Πατέρα. Έδωσε τη δυνατότητα στους ευσεβείς Εβραίους να επιστρέψουν στο Ισραήλ πριν αρχίσουν τα κολοσσιαία εγκλήματα των Σιωνιστών. Όπως φρόντισε το 1821 να δώσει μια «γωνία» στους Έλληνες, έτσι φρόντισε να δώσει και στους Εβραίους το Ισραήλ που τους είχε υποσχεθεί. Η Κρίση για τους Εβραίους έχει ξεκινήσει από το 1948. Ο Θεός τούς έδωσε την ευκαιρία να δείξουν τι σκέφτονται και άρα να σωθούν όποιοι απ' αυτούς θέλουν να σωθούν. Όποιος μέχρι τότε αναγκαζόταν να ζει παρασιτικά —και στο κοινωνικό περιθώριο ξένων κρατών—, επειδή απλά ως Εβραίος δεν είχε πατρίδα, γύρισε στην πατρίδα του και έπαψε να είναι Εβραίος με τα γνωστά άθλια χαρακτηριστικά ...Έγινε ένας Ισραηλινός, ο οποίος στη μεγάλη Κρίση μόνον κέρδος έχει να εισπράξει από τον Θεό, όπως θα συμβεί με όλους τους ανθρώπους.

Όμως, όσοι ακολούθησαν τον άλλο δρόμο, θα έχουν άλλη τύχη —εφόσον οι επιλογές πληρώνονται—. Όσοι επέλεξαν να συνεχίσουν να ζουν παρασιτικά, να προδίδουν και να εκπορνεύονται, για να γίνουν πλούσιοι εις βάρος των κοινωνιών που τους φιλοξενούν, συνέχισαν να είναι Εβραίοι και γνήσια παιδιά τού Αβραάμ ...Αυτοί είναι πλέον μόνον οι Σιωνιστές. Αυτοί θα αντιμετωπιστούν στην Κρίση ως εγκληματίες, γιατί τέτοιοι είναι. Οι Σιωνιστές εγκλημάτησαν εναντίον ΟΛΩΝ των λαών σε όλα τα επίπεδα ...Εγκλημάτησαν ακόμα και με τους αδερφούς τους, οι οποίοι σήμερα κατοικούν στο Ισραήλ και έχουν γίνει φυσιολογικοί άνθρωποι, που δεν έχουν καμία σχέση με τους «ανάπηρους» Σιωνιστές.

Οι περισσότεροι μάλιστα από αυτούς υπήρξαν θύματα ή είναι παιδιά θυμάτων ενός Ολοκαυτώματος, το οποίο το παρήγγειλαν και το χρηματοδότησαν οι ίδιοι οι Σιωνιστές ...Οι χρηματοδότες τού Χίτλερ ...Οι Σιωνιστές έστειλαν τα αδέρφια τους στα κολαστήρια του Χίτλερ, για να γίνουν πλούσιοι από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, τον οποίο οι ίδιοι προκάλεσαν από τη Wall Street. Στη συνέχεια τους έστειλαν στο Ισραήλ όχι από αγάπη, αλλά για να γίνουν ακόμα πλουσιότεροι, ιδρύοντας τον «ταραξία» τής περιοχής, ώστε και πάλι από τη Wall Street να ελέγχουν τις τιμές των πετρελαίων και του δολαρίου ...Απλό είναι αυτό, αν σκεφτεί κάποιος ότι η FED και μαζί μ' αυτήν και οι εβραϊκές τράπεζες, είναι οι ιδιοκτήτες των «αδερφών» τού πετρελαίου.

Αυτοί οι Σιωνιστές είναι υπεύθυνοι για όλα τα εγκλήματα του τελευταίου αιώνα. Αυτά τα εγκλήματα εκφράζουν τα κέρδη των 29500 μονάδων τής Wall Street ...Δικό τους έγκλημα είναι η ίδρυση της δολοφονικής Γερμανίας, η οποία εφαρμόζει όλες τις εγκληματικές τους επιλογές ...Δικά

τους εγκλήματα ήταν τα δεκάδες εκατομμύρια νεκρών τού Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ...Δικά τους εγκλήματα ήταν τα δεκάδες εκατομμύρια των νεκρών τής θηριωδίας τού δικού τους Κομμουνισμού ...Δικά τους εγκλήματα είναι η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, η σημερινή ανάφλεξη στη Μέση Ανατολή και Αφρική ...Η διάλυση της Ουκρανίας ...Δικά τους εγκλήματα είναι το παγκόσμιο εμπόριο ναρκωτικών, όπλων, και ανθρώπων, είτε μιλάμε για πορνεία είτε μιλάμε για λαθρομετανάστευση ...Δικό τους έγκλημα είναι η διαφθορά, η οποία έχει διαλύσει όλα τα κράτη και τις κοινωνίες τους ...Ακόμα και τα διατροφικά εγκλήματα, τα οποία σχεδόν άλλαξαν τα χαρακτηριστικά τού ανθρώπινου είδους, ήταν και παραμένουν δικά τους εγκλήματα.

Όλα για το κέρδος. Όλα αυτά —δυστυχώς γι' αυτούς— είναι εύκολο ν' αποδειχθούν, ώστε να μην έχει κανένας αμφιβολία για το ποιόν τους. Δεν υπάρχει λαός που να τους φιλοξένησε και να μην τον πρόδωσαν ...Να μην τον έκλεψαν ...Να μην προσπάθησαν να εκπορνεύσουν τα παιδιά του ...Να μην τον τάισαν σκουπίδια. Όμως, έρχεται η ώρα τής Κρίσης και όλα θα μπουν ξανά σε τάξη. Όλη η σημερινή κυρίαρχη «συμμορία» τής Νέας Τάξης θα τιμωρηθεί. Με πρώτους αυτούς —οι οποίοι νομίζουν πως είναι οι «εκλεκτοί» και «περιούσιοι»— όλοι θα πάνε εκεί που τους αρμόζει. Όλοι αυτοί οι ρατσιστές, οι οποίοι μόνοι τους αποφάσισαν ότι συνθέτουν μια ανώτερη «φυλή», η οποία δικαιούται να αρπάζει τα πάντα και να συμπεριφέρεται στους ανθρώπους σαν να επρόκειτο για ζώα, θα τιμωρηθούν παραδειγματικά με αιώνια «καταδίκη».

Οι κατά φαντασίαν πρώτοι και καλύτεροι όλων, θα πάρουν τις θέσεις που τους αξίζουν. Όλοι αυτοί οι ρατσιστές και οι φασίστες, οι οποίοι δημιούργησαν τα πιο ανθρωποκτόνα «τέρατα» της ιστορίας, θα τοποθετηθούν εκεί όπου τους αρμόζει. Δυστυχώς γι' αυτούς θα επιβεβαιωθούν σύντομα όλες οι Προφητείες περί της Κρίσεως ...Περί της μεγάλης ώρας της Κρίσεως, που θέλει την αξιολόγηση των πάντων να την κάνει ο Κύριος και όχι οι υπάλληλοι των Σιωνιστών —οι ναζιστές και οι κομμουνιστές— ...Τελευταίοι, πίσω από όλους τους ανθρώπους θα τοποθετηθούν και σύντομα θα καταλάβουν όλοι αυτοί το τι ακριβώς σημαίνει το ...**«Πολλοί δέ ἔσονται πρώτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρώτοι».**

Τελευταίους αφήσαμε τους Έλληνες συνεργάτες όλων αυτών ...Τους χειρότερους όλων ...Το απόλυτο «σκουπιδαριό» τής παγκόσμιας ιστορίας ...Αυτούς, που, με το καλύτερο «φορτίο» Γνώσης που έχει δοθεί ποτέ στους ανθρώπους, προτίμησαν να γίνουν δούλοι των ανώμαλων και των «ανάπηρων» και έγιναν οι χειρότεροι άνθρωποι της ιστορίας ...Τα μεγαλύτερα «τομάρια» που πάτησαν ποτέ το πόδι τους στη Γη ...Οι αδιάστακτοι προδότες τού Ελληνισμού και απόλυτοι θεομπαίχτες. Αυτοί πραγματικά θα είναι οι μεγάλοι «άτυχοι» της Κρίσης ...Ούτε καν φαντάζονται πού έχουν μπλέξει.

Βοήθησαν τους Εβραίους και τους Γερμανούς να επιχειρήσουν να βιάσουν και να εξοντώσουν το Θεϊκό Θηλυκό ...Τη Μητέρα, την Αδερφή, τη Σύζυγο και την Κόρη τού Θεού ...Και μάλιστα παρουσία Του. Έκαναν τα χειρότερα στη χειρότερη γι' αυτούς στιγμή, εφόσον τα έκαναν μπροστά σ' Αυτόν που δεν έπρεπε ...Για τα χρήματα της Διαφθοράς ρίσκαραν να καταστρέψουν τον βασικότερο «πυλώνα» ολόκληρου του Θεϊκού Σχεδίου. Εξυπηρετώντας τους «αντίθεους», μέχρι και επεμβάσεις στην ελληνική γλώσσα επιχειρήσαν. Αυτοί πραγματικά έχουν «μπλέξει». Δεν είναι καν «Μνηστήρες» στον Σχεδιασμό τού Τέλους ...Είναι οι υπηρέτες, που πρώτοι απ' όλους θα έπρεπε να είναι πιστοί σ' αυτό το οποίο επιβάλλει η Παιδεία τους και η Γνώση τους ...Αυτοί θα αποτελέσουν ειδική «κατηγορία» κρινομένων ...Ένας άθλιος «Μελάνθιος», που, μόλις ξεκαθαρίσει η κατάσταση με τους υπόλοιπους, θα πάρει ξεχωριστά αυτό που του αξίζει.

Θέμα χρόνου είναι η μεγάλη αλλαγή. Έχουν ολοκληρωθεί οι Έξι Μεγάλες «Ημέρες» τού κόπου και των παθών και ανέτειλε η «Ημέρα» τής ξεκούρασης και άρα της μεγάλης Επιστροφής τού Κυρίου. Μάλλον δεν είναι τυχαίο που στο πρώτο Πάσχα μετά την είσοδό μας στην Εποχή τού Υδροχόου η Αναστάσιμη Λειτουργία θα γίνει χωρίς την παρουσία πιστών στον Οίκο Τού Θεού. Μπορεί Κάποιος να επέστρεψε και να θέλει —πριν την εμφάνισή Του— να «τακτοποιήσει» όλα τα θέματα που Τον αφορούν, και σήμερα βρίσκονται σε εκκρεμότητα. Μπορεί Κάποιος να θέλει να βρεθεί στον Οίκο Του μόνος Του με αυτούς που επιθυμεί ...Με τους «Μνηστήρες» της Γυναίκας Του και με τους Δούλους Του για παράδειγμα ...Έτσι δεν γράφουν τα Έπη; ...Οι Ιθακήσιοι δεν θα βρίσκονται μέσα στον Οίκο όταν θα γίνεται το «μακελειό» ...Όταν θα «σπάσει» το πασχαλινό «αυγό», για να το απολαύσουν οι άνθρωποι ...Το κόκκινο «αυγό» τής Ρώμης, που, όταν «σπάει», εμφανίζει έναν ολοστρόγγυλο «ήλιο» στην τομή του.

Το σίγουρο είναι πως έχουν αλλάξει πάρα πολλά πράγματα μέσα σε ελάχιστες ημέρες...

...και δεν έχουμε δει τίποτε ακόμα !!

Παναγιώτης Τραιϊανού